

การพัฒนาความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาภูมิพวาระดับปริญญาตรีด้วย
เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพว

โดย
Ms.Suy Sreymom

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2564

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

การพัฒนาความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษากำพูจาระดับปริญญา
ตรีด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและ
กำพูจา

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต
ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2564
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

THE DEVELOPMENT ABILITIES OF WRITING THAI SENTENCE FOR CAMBODIAN
BACHELOR DEGREE STUDENTS USING COOPERATIVE TEACHING CIRC ALONG
WITH COMPARATIVE ARTICLES BETWEEN THAI AND CAMBODIA CULTURES

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Education (TEACHING THAI LANGUAGE)
Department of Curriculum and Instruction
Graduate School, Silpakorn University
Academic Year 2021
Copyright of Silpakorn University

หัวข้อ	การพัฒนาความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของ นักศึกษาสัมฤทธิ์ระดับปริญญาตรีด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา
โดย	Ms.Suy Sreymom
สาขาวิชา	การสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุษบา บัวสมบุญ
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	รองศาสตราจารย์ ดร. ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กังวล คัชชิมา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.จุไรรัตน์ นันทานิช)

พิจารณาเห็นชอบโดย

.....ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มาเรียม นิลพันธ์)
.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุษบา บัวสมบุญ)
.....อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(รองศาสตราจารย์ ดร. ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กังวล คัชชิมา)

.....ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(รองศาสตราจารย์ ผกาศรี เย็นบุตร)

61255201 : การสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโทบัณฑิต

คำสำคัญ : เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC, ความสามารถในการเขียนประโยค, บทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

Ms. Suy Sreymom: การพัฒนาความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษา กัมพูชา ระดับปริญญาตรีด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุชบา บัวสมบุรณ์

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยก่อนและหลังเรียนของนักศึกษา กัมพูชา ระดับปริญญาตรี ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา 2) ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษา กัมพูชา ระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษา กัมพูชา ระดับปริญญาตรี จำนวน 13 คน ที่สถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัยภูมิพนม ประเทศกัมพูชา ภาคเรียนปีที่ 2 ปีการศึกษา 2564

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา จำนวน 4 แผน ๆ ละ 3 ชั่วโมง และข้อสอบ 1 ชุด หลังเรียน 2) บทอ่านวัฒนธรรม จำนวน 4 ชุด 3) แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยคซึ่งเป็นแบบอัตนัย หลังเรียน จำนวน 1 ชุด และ 4) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษา กัมพูชา ระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าที (t-test) แบบ dependent

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทย ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชาสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้

2. ความคิดเห็นของนักศึกษา กัมพูชา ระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา อยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.26)

61255201 : Major (TEACHING THAI LANGUAGE)

Keyword : CIRC TECHNICAL OF TEACHING, ABILITIES TO WRITE THAI SENTENCE, ARTICLES BETWEEN THAI AND CAMBODIAN CULTURES

MS. SREY MOM SUY : THE DEVELOPMENT ABILITIES OF WRITING THAI SENTENCE FOR CAMBODIAN BACHELOR DEGREE STUDENTS USING COOPERATIVE TEACHING CIRC ALONG WITH COMPARATIVE ARTICLES BETWEEN THAI AND CAMBODIA CULTURES THESIS ADVISOR : ASSISTANT PROFESSOR BUSABA BUASOMBOON, Ph.D.

The objectives of this research were 1) to compare the ability to writing Thai Sentence of Cambodian Bachelor degree Students pre-test and post-test that study by Cooperative Teaching CIRC technical along with Comparative articles between Thai and Cambodian Cultures 2) to investigate the opinion of the Cambodian bachelor student towards CIRC technical along with Comparative articles between Thai and Cambodian Cultures. The sample consisted of 13 students in Bachelor degree in the semester second in Academic year 2021 at Institute of Foreign Language (IFL) Royal University of Phnom Penh Cambodia.

The research was in study instrument are 1) Learning management plan using Cooperative Teaching CIRC technical along with Comparative articles between Thai and Cambodian 4 sets of 12 hours, 3 hours each plan and 1 exam after class. 2) Four Cultural articles 3) Post-test 1 set about Sentence writing ability 4) Questionnaire about opinion of Cambodian Bachelor degree student about using Cooperative Teaching CIRC along with Comparative articles between Thai and Cambodian Cultures. Analyze the average, standard deviation and statistics of t-test for dependent.

The results of the study were as following:

1. Ability to writing Thai Sentence of Cambodian Bachelor degree Students after learning the score of post-tests higher than pre-test. Statistically significant at 0.05

2. The opinion of Cambodian Bachelor degree student about using Cooperative Teaching CIRC along with Comparative articles between Thai and Cambodian Cultures is very excellent (=4.50, S.D. =0.26)

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญรูปภาพ.....	ฉุ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	10
คำถามการวิจัย.....	12
วัตถุประสงค์หลักของการวิจัย.....	12
สมมติฐานการวิจัย.....	12
ขอบเขตของการวิจัย.....	13
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	14
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	16
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	17
1. หลักสูตรวิชาศึกษาภาษาไทยปี 2 ในสถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์ พนมเปญประเทศกัมพูชา ค.ศ 2021.....	18
1.1 รายชื่อวิชาที่เปิดสอนและชั่วโมงเวลาเรียน (ปีที่ 2).....	18
2. หลักการและวิธีการเขียนประโยคภาษาไทย.....	21
2.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการเขียน.....	21

2.1.1 ความหมายของการเขียน	21
2.1.2 ความสำคัญของการเขียน	22
2.1.3 จุดมุ่งหมายของการเขียน	24
2.1.4 ประเภทของการเขียน	27
2.1.5 องค์ประกอบในการเขียน	28
2.2. การเขียนประโยค	31
2.2.1 ความหมายของประโยค	31
2.2.2 โครงสร้างของประโยค	31
2.2.3 รูปแบบของประโยค	32
2.2.4 ชนิดของของประโยค	33
2.2.5 การใช้ประโยคในการเขียน	34
2.2.6 การเขียนประโยค	35
2.2.7 จุดมุ่งหมายของการเขียนประโยค	44
2.3 ข้อผิดพลาดในการเขียนประโยค	44
2.4 ปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียน	46
2.5 ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย	49
3. เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC	57
3.1. ความหมายและเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ	57
3.2 ขั้นตอนการสอนแบบร่วมมือ	59
3.3 เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC	62
3.4 องค์ประกอบเทคนิคการสอนแบบร่วมมือCIRC	63
3.5 ขั้นตอนเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC	65
4. บทอ่านด้านวัฒนธรรม	73
4.1 ความหมายและความสำคัญของวัฒนธรรม	73

4.1 ความสำคัญของวัฒนธรรม	75
4.2 ลักษณะของวัฒนธรรม	77
4.3 บทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา.....	79
4.3.1 วัฒนธรรมไทย.....	80
4.3.2 วัฒนธรรมกัมพูชา	87
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	95
4.1 งานวิจัยในประเทศ.....	95
4.2 งานวิจัยต่างประเทศ.....	98
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	100
ขั้นตอนที่ 1 การเตรียมการวิจัย.....	100
ขั้นตอนที่ 2 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	102
ขั้นตอนที่ 3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	116
ขั้นตอนที่ 4 การวิเคราะห์และสรุปผลข้อมูล และตรวจสอบสมมติฐาน	118
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	119
ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษา กัมพูชา ระดับปริญญาตรีด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบ วัฒนธรรมไทยและกัมพูชา	120
ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของนักศึกษา กัมพูชา ระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค การสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา.....	121
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	124
สรุปผลการวิจัย.....	125
อภิปรายผลการวิจัย.....	125
ข้อเสนอแนะ	128
ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้.....	128
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป.....	128

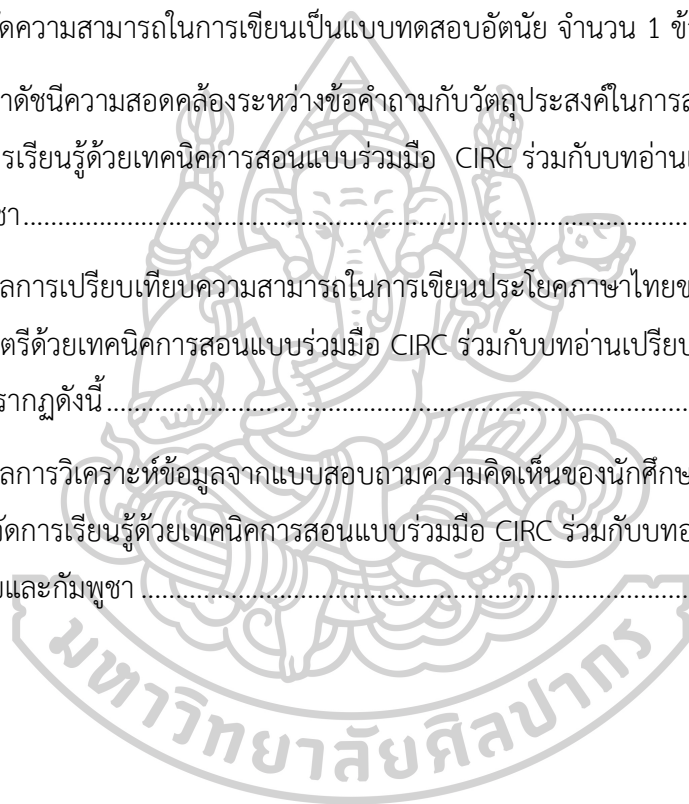
รายการอ้างอิง.....	129
ภาคผนวก.....	136
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	137
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	139
ภาคผนวก ค ตารางผลการวิเคราะห์เครื่องมือในการวิจัย.....	225
ภาคผนวก ง ผลการวิเคราะห์สมมติฐาน.....	236
ภาคผนวก จ ตัวอย่างผลงานของนักศึกษา.....	240
ประวัติผู้เขียน.....	243

สารบัญตาราง

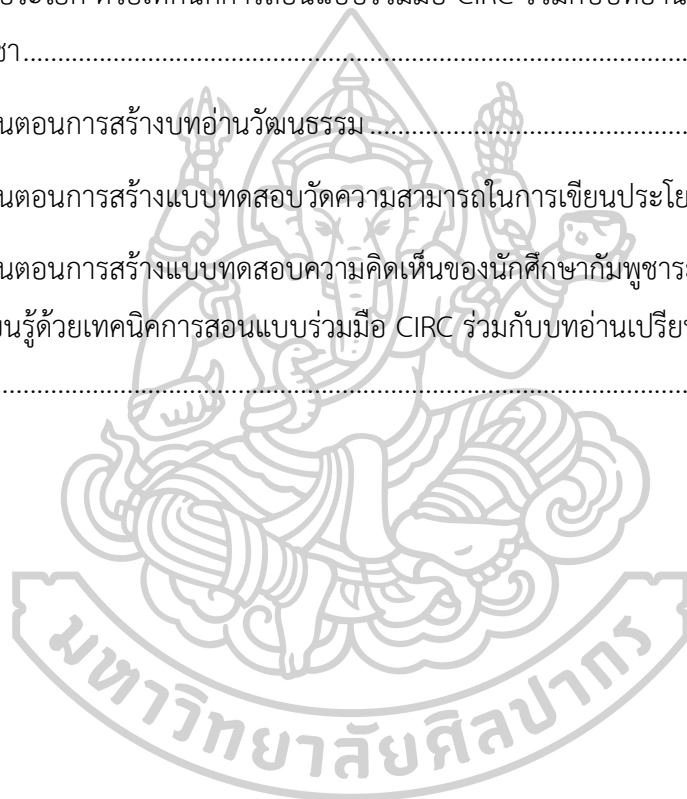
	หน้า
ตารางที่ 1 ตารางสอนห้องเรียนตอนเช้า THM2.1 Year II Room B02	20
ตารางที่ 2 ตารางสอนห้องเรียนตอนเย็น THPH2.1 Year II Room B02.....	20
ตารางที่ 3 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบ วัฒนธรรมไทยและกัมพูชา	103
ตารางที่ 4 เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนประโยค	109
ตารางที่ 5 เกณฑ์การแปลผลค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่มีต่อเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับ บทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา.....	113
ตารางที่ 6 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษา กัมพูชา ระดับ ปริญญาตรี ก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่าน เปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา.....	120
ตารางที่ 7 แสดงระดับความคิดเห็นของนักศึกษา กัมพูชา ระดับปริญญาตรี ก่อนและหลังการจัดการ เรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา	121
ตารางที่ 8 คะแนนผลการสอบก่อนและหลังการเรียนเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบท อ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา (รายบุคคล)	226
ตารางที่ 9 สรุปลักษณะเฉลี่ยและระดับการพัฒนาหลังเรียนแต่ละแผนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่จัดการ เรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา	227
ตารางที่ 10 แบบสำรวจค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ขององค์ประกอบและความเหมาะสมของ แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC กับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทย และกัมพูชา	228
ตารางที่ 11 แบบสำรวจค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ขององค์ประกอบและความเหมาะสมของ แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรม ไทยและกัมพูชา.....	229

ตารางที่ 12 แบบสำรวจค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ขององค์ประกอบและความเหมาะสมของ แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรม ไทยและกัมพูชา.....	230
ตารางที่ 13 แบบสำรวจค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ขององค์ประกอบและความเหมาะสมของ แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรม ไทยและกัมพูชา.....	232
ตารางที่ 14 สรุปการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) การใช้ภาษา ความถูกต้องของข้อความ แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเป็นแบบทดสอบอัตนัย จำนวน 1 ข้อ	233
ตารางที่ 15 ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความกับวัตถุประสงค์ในการสอบถามความคิดเห็น ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรม ไทยและกัมพูชา.....	234
ตารางที่ 16 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษา กัมพูชา ระดับปริญญาตรีด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทย และกัมพูชาปรากฏดังนี้.....	237
ตารางที่ 17 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษา กัมพูชา ระดับปริญญา ตรีที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบ วัฒนธรรมไทยและกัมพูชา	238

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
รูปภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย	11
รูปภาพที่ 2 แบบแผนการทดลอง.....	101
รูปภาพที่ 3 การแสดงรายละเอียดการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยใน ด้านการเขียนประโยค ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรม ไทยและกัมพูชา.....	106
รูปภาพที่ 4 ขั้นตอนการสร้างบทอ่านวัฒนธรรม	108
รูปภาพที่ 5 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทย	112
รูปภาพที่ 6 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดความคิดเห็นของนักศึกษา กัมพูชา ระดับปริญญาตรีที่มีต่อ การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทย และกัมพูชา	115

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับกัมพูชามาตั้งแต่วันที่ 19 ธันวาคม พ.ศ. 2493 ทั้งสองประเทศมีประวัติศาสตร์วัฒนธรรมศาสนาและรูปแบบการดำรงชีวิตของประชาชนที่คล้ายคลึงกันมีความสัมพันธ์ในระดับประชาชนโดยเฉพาะประชาชนบริเวณแนวชายแดนที่ใกล้ชิดและมีการแลกเปลี่ยนทางการค้าปริมาณมาก (ระบบบริหารราชการของราชอาณาจักรกัมพูชา สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) 2558) การก้าวสู่ประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. 2558 ประเทศกัมพูชาซึ่งจะมีความสัมพันธ์กับประเทศไทยมากขึ้นไม่ว่าด้านนโยบาย การเมือง ด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ ด้านการค้า ด้านสาธารณสุข ด้านการเกษตร ด้านสารสนเทศ หรือด้านวัฒนธรรมส่งผลให้ประชากรของทั้งสองประเทศมีโอกาสไปมาหาสู่กันมากขึ้น ในปัจจุบันมีนักธุรกิจไทยได้มาลงทุนที่กัมพูชาจำนวนมากนอกจากนี้ก็ยังมียุโรปนักเรียนชาวกัมพูชามาศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่มหาวิทยาลัยทั้งภาครัฐและเอกชนในประเทศไทยเป็นจำนวนมากโดยเพราะนโยบายความร่วมมือและการสนับสนุนกันระหว่างประเทศในด้านการศึกษาและอบรมความรู้ด้านต่าง ๆ (เขียน ธีระวิทย์ และสุนัย ผาสุก, 2543: 185-186)

ประเทศไทยกับประเทศกัมพูชาได้มีความร่วมมือกันซึ่งช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างกันโดยใช้กลไกทางสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งมีโครงการและกิจกรรมเกิดขึ้นในช่วงเวลาต่าง ๆ ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว โดยในด้านการศึกษาพบว่า มีความร่วมมือระหว่างกัน เช่น ไทยและกัมพูชาได้ลงนามบันทึกความเข้าใจ ร่วมมือด้านการศึกษาไทย-กัมพูชา (Memorandum of Understanding: MOU) ระหว่างกัน ซึ่งมีสาระสำคัญครอบคลุมความร่วมมือทางการศึกษาในรูปแบบต่าง ๆ ในทุกระดับการศึกษาตั้งแต่การศึกษาขั้นพื้นฐาน ด้านเทคนิคและอาชีวศึกษา และอุดมศึกษา โดยบันทึกความร่วมมือฉบับนี้เป็นฉบับที่ 2 ที่ได้เพิ่มเติมสาระการจัดตั้งคณะทำงานร่วมด้านการศึกษาไทย-กัมพูชาเพื่อใช้เป็นเวทีในการหารือกิจกรรม/โครงการความร่วมมือระหว่างกัน ความร่วมมือในการปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อเกิดประโยชน์แก่ทั้งสองฝ่าย) ด้านการศึกษาระหว่างกัน เมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2546 ฝ่ายไทยได้เชิญ ดร.กล เเพ็ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการศึกษา เยาวชน และกีฬา พร้อมด้วยคณะมาเมืองไทย เมื่อปลายเดือนธันวาคม พ.ศ. 2546 เพื่อหาแนวทางความร่วมมือด้านการศึกษายกเว้นกรอบ MOU และมีการเจรจาระดับทวิภาคีระหว่างกัน โดยฝ่ายไทยให้การสนับสนุนการจัดการศึกษาแก่กัมพูชาในสาขาที่กัมพูชาสนใจ เช่น การศึกษาพิเศษ การอุดมศึกษา

ด้านการศึกษาปฐมวัย และมัธยมศึกษา ใน พ.ศ. 2549 กระทรวงศึกษาธิการได้ตั้งงบประมาณสำหรับสานสัมพันธ์ประเทศเพื่อนบ้านเน้นการอบรมวิชาชีพ และการสอนภาษาไทยขั้นพื้นฐาน (สำนักความสัมพันธ์ต่างประเทศ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ประเทศไทย, 2009)

นอกจากนี้ยังมีการสนับสนุนทางด้านการศึกษาที่สำคัญเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะโครงการพระราชทานความช่วยเหลือแก่ราชอาณาจักรกัมพูชา ตามพระราชดำริสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทูลพระราชทานฯ โดยก่อสร้างและพัฒนาวิทยาลัยกำปงเอนเดิลที่อำเภอชอมโปร์ จังหวัดกำปงธม ตั้งแต่ พ.ศ.2543 เปิดสอนทั้งสายสามัญและอาชีวศึกษา (4 สาขา คือสาขา ไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ เกษตรกรรม และสัตวศาสตร์/ประมง) เริ่มรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายในเดือนกันยายน พ.ศ.2544 สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (3 ปี) รับเข้าศึกษาในเดือนกันยายน พ.ศ.2545 และทรงพระกรุณาฯ เสด็จเปิดวิทยาลัย ฯ เมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน พ.ศ.2548 รวมทั้งขยายเวลาความช่วยเหลือไปจนถึงปี พ.ศ.2553 วัตถุประสงค์ของการจัดวิทยาลัยฯ เพื่อให้นักเรียนที่จบการศึกษาระดับ 9 ได้มีโอกาสศึกษาต่อด้านอาชีวศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และเพื่อให้เยาวชนในราชอาณาจักรกัมพูชาได้มีความรู้ไปประกอบอาชีพตามความต้องการ และเหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น นำไปสู่การพัฒนาประเทศต่อไป ภายใต้การสนับสนุนด้านวิชาการของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สำนักความสัมพันธ์ต่างประเทศ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ประเทศไทย 16 มิถุนายน 2009)

ในวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2559 สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีเสด็จพระราชดำเนินไปทรงวางศิลาฤกษ์สถาบันเทคโนโลยีกำปงสปีอ (Kampong Speu Institute of Technology) อำเภอทะปง จังหวัดกำปงสปีอ ซึ่งสถาบันเทคโนโลยีกำปงสปีอ เป็นโครงการพระราชทานความช่วยเหลือแก่ราชอาณาจักรกัมพูชา ด้านการศึกษาของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี โดยความร่วมมือระหว่าง มูลนิธิเทคโนโลยีสารสนเทศตามพระราชดำริสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี และการสนับสนุนการศึกษาโครงการพระราชทานความช่วยเหลือแก่ราชอาณาจักรกัมพูชา ตามพระราชดำริสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีแก่ ราชอาณาจักรกัมพูชา ด้านการศึกษา ตามความต้องการของกระทรวงศึกษาธิการ เยาวชนและการกีฬา สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีได้พระราชทานทุนการศึกษาในทุกระดับให้แก่ กัมพูชา นับตั้งแต่ พ.ศ. 2548- 2562 นักเรียน นักศึกษากัมพูชาได้รับพระราชทานทุนได้เข้ามาศึกษาต่อในประเทศไทยประมาณ 1860 คน (โครงการพระราชทานความช่วยเหลือแก่ราชอาณาจักรกัมพูชา ตามพระราชดำริสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี วันที่ 10 ตุลาคม 2563)

ในปัจจุบันชาวกัมพูชาสนใจเรียนภาษาไทยมากขึ้น ด้วยนักศึกษากัมพูชามีแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาไทย เนื่องจากเห็นความจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเพื่อการติดต่อสื่อสารการประกอบอาชีพ ทำธุรกิจกับคนไทย และการเดินทางมาติดต่อกับคนไทย มาท่องเที่ยวที่ประเทศไทย มีจุดหมายจะศึกษาต่อที่เมืองไทย ซึ่งการเรียนภาษาไทยจึงเป็นเรื่องที่จำเป็นที่สุด

ด้วยเหตุนี้จึงมีสถาบันการศึกษาในประเทศกัมพูชาหลายแห่งได้จัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวกัมพูชาที่สนใจศึกษาภาษาไทยโดยมีการเปิดสอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยเอกชนต่าง ๆ เช่น มหาวิทยาลัยบิลล์ไปร (Build Bright University) เมืองเสียมเรียบ ประเทศกัมพูชา และโรงเรียนเอกชนตามจังหวัดต่าง ๆ ตามชายแดนไทย กัมพูชา นอกจากนี้ มหาวิทยาลัยเมียนเจีย (Meanchey University) เป็นมหาวิทยาลัยรัฐบาลแห่งหนึ่ง ในจังหวัดบันทายมีชัย อยู่ทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศ ติดต่อกับประเทศไทยทางทิศตะวันตกที่เมืองปอยเปต มีการเปิดเรียนหลักสูตรภาษาไทย และจังหวัด บัตตอมบอง หรือ (พระตะบอง) ในมหาวิทยาลัยพระตะบอง (University of Battambang) และในสถาบันศึกษาภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัยภูมินทร์พนมเปญ (Royal University Of Phnom Penh) เป็นมหาวิทยาลัยใหญ่ของรัฐบาลในประเทศกัมพูชา ที่มีเปิดหลักสูตรการเรียนภาษาไทย

มหาวิทยาลัยภูมินทร์พนมเปญ เป็นมหาวิทยาลัยที่ เก่าแก่และใหญ่ที่สุดในกรุงพนมเปญ โดยปัจจุบันมีนักศึกษามากกว่า 10,000 คน ทั้งในระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยภูมินทร์พนมเปญ เป็นมหาวิทยาลัยที่ภาคภูมิใจของชาวกัมพูชา และถือว่าเป็นมหาวิทยาลัยแห่งชาติของ โดยได้รับการสนับสนุนทางการศึกษาจากรัฐบาลกัมพูชา ซึ่งมีกระทรวงศึกษาธิการเยาวชนและการกีฬา กัมพูชา (Ministry of Education Youth and Sports) เป็นผู้ควบคุมดูแลและสนับสนุนอย่างใกล้ชิด อีกทั้งหลักสูตรการเรียนทุกหลักสูตรของมหาวิทยาลัย ยังได้รับการรับรองโดยรัฐบาลของประเทศอีกด้วยมหาวิทยาลัยภูมินทร์พนมเปญ เปิดสอนในหลายสาขาวิชา ปัจจุบันเปิดสอนใน 3 คณะวิชาที่สำคัญ ได้แก่ 1. คณะวิทยาศาสตร์ มีสาขาวิชา ชีววิทยา เคมี วิทยาการคอมพิวเตอร์ วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม คณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ 2. คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ วรรณคดีเขมร ปรัชญา จิตวิทยา สังคมวิทยา การท่องเที่ยว และสังคมสงเคราะห์และ 3. สถาบันภาษาต่างประเทศ ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี และการต่างประเทศ นอกจากนี้ได้เปิดสอนหลายสาขาวิชาที่สำคัญ ได้แก่ เทคโนโลยีสารสนเทศ วิศวกรรมไฟฟ้า จิตวิทยา และด้านการท่องเที่ยว ซึ่งสาขาวิชาเหล่านี้ เป็นสาขาวิชาที่มีชื่อเสียงเป็นอย่างมากภายในมหาวิทยาลัยยังมีสถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) ที่มีชื่อเสียงอีกด้วย ก็ได้เปิดสอนวิชาภาษาไทยทั้งหลักสูตรภาษาไทยระยะสั้นและระยะยาว เริ่มต้นมาประมาณ 9 ปี เมื่อวันที่ 9 กันยายน 2557 กระทรวงศึกษาธิการ เยาวชน และกีฬา กัมพูชา ได้อนุมัติให้การเรียนภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยภูมินทร์พนมเปญเป็นภาควิชาภาษาไทย ในระดับปริญญา

ตรี หลักสูตร 4 ปี ซึ่งได้เปิดรับสมัครนักศึกษา ตั้งแต่วันที่ 13 กันยายน -18 พฤศจิกายน 2557 และเปิดการเรียนการสอนในวันที่ 1 ธันวาคม 2557 จนถึงปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาไทยของนักศึกษา กัมพูชาในสถาบันศึกษาภาษาต่างประเทศ (IFL) การเรียนรู้ส่วนใหญ่มีความอดทนต่อการเรียน มีเป้าหมายชัดเจนในการเรียน และมีความตื่นตัวต่อการเรียนภาษาไทยอย่างสูง สนใจการเรียนรู้เรื่องที่เกี่ยวข้องกับประเทศไทย สามารถเรียนรู้ภาษาไทยได้อย่างรวดเร็ว สามารถ อ่าน เขียน ฟัง และพูดภาษาไทยได้ แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาไทยเพราะเห็นความจำเป็นในการใช้ภาษาไทยเพื่อการติดต่อสื่อสาร การทำงาน การดำเนินชีวิต ประกอบอาชีพ ลงทุน ทำธุรกิจ และขายสินค้าต่าง ๆ ระหว่างชายแดนไทย- กัมพูชา (Website: <http://www.rupp.edu.kh/>)

การเรียนรู้ภาษาไทยของนักศึกษาที่สถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์ พนมเปญหลักสูตรภาษาไทยประกอบด้วย 4 ระดับ ได้แก่ ระดับ 1 สำหรับผู้เริ่มต้น การศึกษาขั้นพื้นฐานภาษาไทย ระดับ 2 เตรียมความพร้อมก่อนระดับกลาง ระดับ 3 ระดับกลาง และระดับ 4 ระดับสูงสุด แต่ละระดับจะต้องเรียน 180 ชั่วโมงภายใน เวลา 9 เดือน และหลังจากจบการศึกษาในแต่ละระดับนักศึกษาจะได้รับใบรับรองซึ่งสามารถใช้ในการสมัครงานได้ การเริ่มต้นเรียนภาษาไทยของนักศึกษา กัมพูชา ระดับปริญญาตรี ที่สถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) หลักสูตรภาษาไทย จากการสัมภาษณ์นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 (สัมภาษณ์ 29 มกราคม 2563) บอกว่า ปัญหาส่วนใหญ่ที่ยากของการเรียนภาษาไทย คือด้านการเขียนประโยคภาษาไทย นักศึกษามักจะเขียนประโยคภาษาไทยไม่ได้ ใช้สะกดคำผิดและเรียบเรียงลำดับไวยากรณ์ยังไม่ถูกต้อง คือไม่สามารถเรียงประโยคให้ได้ใจความที่ถูกต้องตามหลักภาษา เนื้อความไม่บริบูรณ์ ไม่สามารถใช้คำเชื่อมโยงประโยคได้เหมาะสม และไม่สามารถเขียนเรียบเรียงตามลำดับเหตุการณ์ ประเด็นไม่ครบ ไม่ต่อเนื่องสอดคล้องกันทั้งเรื่องซึ่งความคิดเห็นนี้ สอดคล้องกับการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยหลายคนในสถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์พนมเปญ (สัมภาษณ์ 19 มีนาคม 2563) พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ในชั้นปี 2 มีปัญหาด้านการเขียนคำและประโยคภาษาไทย สาเหตุมาจากเขียนผิดเพราะไม่รู้หลักภาษาไทย รู้คำศัพท์จำกัด ไม่เข้าใจการเขียนคำทับศัพท์ เขียนสะกดคำผิด การเรียบเรียงประโยคยังไม่ถูกต้องตามไวยากรณ์ ไม่สามารถเรียงประโยคให้ได้ใจความที่ถูกต้องตามหลักภาษา และไม่สามารถเขียนเรียบเรียงลำดับเหตุการณ์ ประเด็นไม่ครบ เป็นต้น ทำให้คะแนนด้านการเขียนอยู่ในระดับที่ไม่น่าพึงพอใจ ปัญหาสาเหตุสำคัญอีกประการในการสอนเขียนประโยคมาจากปัญหาการจัดการเรียนการสอนของครูในสถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) ซึ่งครูส่วนใหญ่มักจะใช้รูปแบบการสอนด้วยการให้ท่องจำ วิธีสอนแบบเดิม ๆ ทำให้การเรียนการสอนไม่น่าสนใจ ไม่พัฒนาไม่ก้าวหน้าได้รวดเร็วสมตามจุดประสงค์ (สัมภาษณ์ 19 มีนาคม 2563)

นอกจากนี้ จากการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ เกี่ยวกับปัญหาการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชา อาทิ จิตตภา สารพัฒน์ก ไชยปัญญา (2562) ศึกษาปัญหาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชามหาวิทยาลัยบูรพา ศึกษากรณีการใช้คำและการสร้างประโยค พบข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ การใช้คำที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ ในประโยคไม่ถูกต้อง การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำที่ไม่สื่อความหมาย และการใช้คำขาดหรือการใช้คำเกิน ข้อผิดพลาดด้านการเรียงลำดับคำ ได้แก่ การวางส่วนขยายไม่ถูกต้อง การสลับตำแหน่งคำในประโยค การวางคำวิเศษณ์บอกเวลา หรือคำแสดงความรู้สึกในตำแหน่งที่ไม่เหมาะสม ข้อผิดพลาดด้านการสร้างประโยค ได้แก่ ประโยคที่มีความหมายไม่ชัดเจน ประโยคที่มีความหมายหรือเนื้อความในประโยคไม่สอดคล้องกัน และประโยคที่ขาดส่วนประกอบสำคัญในประโยค สาเหตุของข้อผิดพลาด เช่น การขาดความรู้เกี่ยวกับชนิดและหน้าที่ของคำ อิทธิพลของภาษาแม่ การขาดความรู้เรื่องโครงสร้างของประโยค และลำดับการเรียงคำในประโยค ส่วนแนวทางในการแก้ไขทำได้โดยสอนให้นิสิตรู้จักชนิดและหน้าที่ของคำในภาษาไทย ให้ความรู้แก่นิสิตในเรื่องโครงสร้างของประโยค ควรอธิบายให้นิสิตเข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาแม่ และฝึกให้นิสิตแต่งประโยคภาษาไทยอย่างสม่ำเสมอ

การเขียนประโยคภาษาไทยจึงเป็นเรื่องที่ยากสำหรับนักศึกษาต่างชาติเช่น นิภา กุ้พงษ์ศักดิ์ (2555) ได้ศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เข้ามาศึกษาในหลักสูตรภาษาไทยในมหาวิทยาลัยกรุงเทพจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่านักศึกษาจีนมีปัญหาเกี่ยวกับทักษะการเขียนมากที่สุด อาจเป็นเพราะการเขียนเป็นกระบวนการกลั่นกรองเรียบเรียงและถ่ายทอดความคิดเพื่อให้ผู้รับสารเข้าใจความหมายที่ต้องการสื่อสารการสะกดคำถูกต้องเพียงอย่างเดียวไม่ได้ทำให้การสื่อสารประสบความสำเร็จแต่คำที่เลือกใช้จะต้องเหมาะสมกับระดับของภาษาและสอดคล้องกับบริบทด้วยซึ่งปัญหาสำคัญของนักศึกษาคือเรื่องคำศัพท์ทั้งการรู้คำศัพท์น้อยสะกดคำศัพท์ผิดไม่รู้จักความหมายของคำศัพท์ไม่รู้วิธีใช้คำศัพท์และลักษณะคำศัพท์ทำให้ใช้คำศัพท์ผิดโดยเฉพาะศัพท์ยากหรือคำศัพท์พิเศษที่ไม่คุ้นเคย ปัญหาผู้เรียนรู้ศัพท์น้อยเป็นสาเหตุสำคัญโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนภาษาต่างประเทศและยังก่อให้เกิดปัญหาต่อเนื่องอีกหลายอย่างตามมาเพราะคำศัพท์คือพื้นฐานหลักของการเรียนภาษาทุกภาษานั้นหากผู้เรียนรู้คำศัพท์น้อยไม่ว่าผู้สอนจะเก่งเพียงใดก็ยากที่จะสอนให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้นซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นนี้จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนและเป็นปัญหาการเขียนได้

กล่าวได้ว่าปัญหาของการเขียนมีความสำคัญอย่างมากในเรียนการสอน และการติดต่อสื่อสาร การเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกของตนออกมาเป็นตัวอักษรเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรับรู้ ความเข้าใจ เป็นผลรวมของการฟัง การพูด การอ่าน และการคิด ดังนั้นทักษะ

การเขียนจึงเป็นทักษะที่ยุ่งยากซับซ้อนมากกว่าทักษะอื่น ดังที่ ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2540: 74) กล่าวว่า การเขียนหมายถึง “การสื่อความหมายอย่างหนึ่งไปยังผู้อ่านโดยใช้ตัวอักษรเป็นเครื่องมือในการส่งสารเพื่อให้ผู้อ่านได้ทราบความรู้ ความคิด และความรู้สึกของผู้เขียน” การเขียนเป็นกระบวนการความคิดที่สลับซับซ้อนที่ผู้เขียนพยายามสื่อออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรเป็นงานสร้างสรรค์ ความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร มีการปรับปรุงแก้ไข เพิ่มเติมหรือตัดทอน ทั้งในด้านเนื้อหาสาระ ภาษา และอื่น ๆ เพื่อให้งานเขียนสมบูรณ์มากขึ้นและวรรณิ โสมประยูร (2542 :18) ได้กล่าวว่าการเขียนเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความต้องการของบุคคลออกมาเป็นสัญลักษณ์หรือตัวอักษร เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจและเป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญาของบุคคล โดยถือว่าการแสดงออกถึงภูมิปัญญา เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมได้อีกวิธีหนึ่ง

ดังนั้นการเขียนเป็นทักษะสำคัญในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยอย่างมากเพราะฉะนั้น เพื่อเป็นแนวทางในการปัญหาการเขียนประโยคภาษาไทย ครูผู้สอนต้องใช้รูปแบบวิธีสอนใหม่ ที่มีความหลากหลายและสนองตอบศักยภาพและความสนใจของผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งเน้นประโยชน์ที่ผู้เรียนจะได้รับ พร้อมคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ปลูกฝังให้ผู้เรียนรู้จักแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน มีนิสัยรักการเรียนรู้ มีความสามารถในการเขียน ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนแบบนี้ ครูผู้สอนจะต้องปรับเปลี่ยนวิธีการสอน ให้สอดคล้องกับกระบวนการศึกษาที่เปลี่ยนไป ครูต้องพัฒนาสื่อ นวัตกรรมการเรียนรู้รูปแบบใหม่ ที่สำคัญครูผู้สอนต้องเข้าใจ ต้องเรียนรู้ และใช้เทคโนโลยีสารสนเทศนำมาประยุกต์ใช้ร่วมกับการจัดการศึกษาได้อย่างผสมผสานอีกด้วย

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในห้องเรียนสามารถทำได้หลายวิธีการและหลายเทคนิคเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ในด้านการเขียนให้ได้มากขึ้น ได้คิดได้รวบรวมความรู้ และลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเองเพื่อเป็นแนวทางทำให้เกิดการเรียนรู้ สามารถใช้เป็นเครื่องมือถ่ายทอดความรู้ ความคิด จากผู้เรียนไปยังผู้อ่าน (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติของประเทศไทย ในพุทธศักราช 2542 และแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 2 (ปรับปรุง พ.ศ 2545)

จากสภาพปัญหาดังกล่าวสรุปได้ว่า นักศึกษากัมพูชาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ที่เรียนภาษาไทยในสถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์พนมเปญประเทศกัมพูชามีปัญหาด้านการเขียนประโยคเป็นลำดับแรก จึงต้องหาแนวทางในการแก้ปัญหา ส่วนแนวทางการจัดการเรียนการสอนก็ควรมีเทคนิควิธีสอนที่น่าสนใจดังนั้นครูผู้สอนควรแสวงหาวิธีการในการแก้ไขปัญหาคือ การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่น่าสนใจ สนุกสนาน และคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล นักศึกษาจะได้ฝึกปฏิบัติบ่อย ๆ ได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง และศึกษาร่วมกับสิ่งที่ครูผู้สอนนำมาใช้ความสามารถการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษากัมพูชามีประสิทธิภาพมากขึ้น

บทอ่านเกี่ยวกับการเขียนก็มีความสำคัญในการเรียนการสอน ถ้าผู้เขียนคุ้นเคยหรือมีข้อมูลในการเขียนก็จะทำให้เขียนได้ง่ายขึ้น จากการศึกษาข้อมูลในเบื้องต้น โดยเฉพาะเรื่องที่นักศึกษา

กัมพูชามีความรู้เกี่ยวกับประเทศไทยและสนใจศึกษาวัฒนธรรมไทยเพราะมีวัฒนธรรมที่ใกล้เคียงกัน สอดคล้องกับที่ ชาญวิทย์ เกษตรศิริ (2546) ได้กล่าวไว้ว่าความสัมพันธ์ของประเทศข้างเคียงประเทศไทยใน “อุษาคเนย์” หรือเอเชียตะวันออกเฉียงใต้นั้นดูเหมือนจะไม่มีประเทศไหนที่มีวัฒนธรรม ประเพณีความเชื่อและวิถีชีวิตที่คล้ายคลึงกับคนไทยเท่ากับกัมพูชาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับของ วัฒนธรรมแห่งราชสำนักภาษาตัวอักษรคำศัพท์วรรณคดีนาฏศิลป์และการละคร

ความสัมพันธ์ระหว่างไทยและกัมพูชาด้านภาษา ดังที่พระยาอนูมานราชชน (2532: 31-55) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษาไทยและภาษาเขมรสรุปได้ว่าภาษาเขมรและภาษาไทยเป็น ภาษาที่มีความใกล้เคียงกันอย่างมากทั้งในด้านพยัญชนะสระ โครงสร้างประโยคโดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ คำศัพท์ระหว่างสองภาษาก็มีการออกเสียงที่เหมือนและคล้ายคลึงกันอยู่เป็นจำนวนมากเนื่องจากการรับวัฒนธรรมทางภาษาจากแหล่งเดียวกันนอกจากนี้ลักษณะทางภูมิศาสตร์ที่ติดต่อกันทำให้มีการ ยืมใช้ภาษาระหว่างสองประเทศอย่างมากมาดั่งกับบ้านพี่เมืองน้องอย่างไรก็ตามมีความแตกต่าง ระหว่างทั้งสองภาษาคือภาษาเขมรไม่ใช่ภาษาวรรณยุกต์ไม่มีระดับเสียงสูงต่ำเหมือนอย่างในภาษาไทย ซึ่งทำให้ความหมายเปลี่ยนไปด้วย ประเทศไทยและประเทศกัมพูชาเป็นประเทศในกลุ่มอาเซียนที่มี วัฒนธรรมคล้ายคลึงกัน การเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม เป็นแนวทางที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ และเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยกัมพูชา เปรียบเทียบความเหมือนและแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม ไทยกัมพูชา สามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมประเพณีต่าง ๆ และขนบธรรมเนียมประเพณีของไทยกัมพูชา มากขึ้น การเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม จะช่วยให้เกิดความเข้าใจทำให้มีความรัก ความภาคภูมิใจที่มี ประเพณีวัฒนธรรมของตนที่มีความเจริญ รวมทั้งผู้เรียนก็จะเกิดความตระหนักและเห็นคุณค่า การ จัดการเรียนรู้เปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา เมื่อนำมาควบคู่กับการสอนภาษาไทยจะ สามารถช่วยกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เพราะวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวผู้เรียนหรือเป็นสิ่งที่พบ เห็นในชีวิตประจำวันเพื่อจัดการเรียนรู้ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในภาษามีความรู้ความเข้าใจใน เนื้อหาที่เรียนมากขึ้น

เป็นที่ทราบกันดีว่าประเพณีวัฒนธรรมและความเชื่อของประเทศไทยและกัมพูชา มีความ คล้ายคลึงกัน เช่น ประเพณีประจำชาติ พิธีกรรมทางศาสนา ความเชื่อ วิถีชีวิต ต่าง ๆ ได้แก่ พิธีการ ตักบาตร พิธีการทำบุญ การเข้าพรรษา พิธีการบวช การไหว้ ประเพณีสงกรานต์ เป็นต้น ดังนั้นการ สร้างบทอ่านเปรียบเทียบระหว่างวัฒนธรรมไทยและกัมพูชาจะทำให้ให้นักศึกษาต้องมีความรู้ของ นักศึกษาเพิ่มขึ้นจากบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชาที่มีความคล้ายคลึงกันจะเป็น ประโยชน์สำหรับการศึกษาค้นคว้าเรื่องความผูกพันกันระหว่างประเพณีวัฒนธรรมกับชีวิตความ เป็นอยู่ของไทยและกัมพูชารวมทั้งทราบถึงอิทธิพลของภาษา พิธีกรรม ประเพณีวัฒนธรรมที่มีต่อวิถี ชีวิตของชาวเขมรชาวไทยด้วยนอกจากนี้ยังจะเป็นประโยชน์ในการนำไปใช้เป็นแนวทางการเรียนการสอน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดำรงชีวิตในสังคมของชาวเขมรชาวไทยและการอนุรักษ์ประเพณี

วัฒนธรรมรักษา โดยเหตุนี้เนื้อหาของบทอ่านภาษาไทยจึงมีความสำคัญและสามารถเป็นตัวอย่างไปสู่การเขียนประโยคภาษาไทยได้ด้วย

ความสัมพันธ์สำคัญระหว่างการเขียนและการอ่านดังกล่าวข้างต้น มีความสอดคล้องกับเทคนิคที่เรียกว่า เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC (Cooperative Integrated Reading and Composition) เป็นเทคนิคการสอนเทคนิคหนึ่งในวิธีสอนแบบร่วมมือกัน (Cooperative Learning Methods) พัฒนาขึ้นโดย เมดเดน (Madden), สลาวิน (Slavin) และสติเวน (Stevens) ในปี 1987 เป็นเทคนิคที่ออกแบบขึ้นเพื่อใช้สอนในด้านการอ่านและเขียนโดยเฉพาะ ซึ่งถ้านำไปใช้ให้ถูกต้องตามหลักการแนวทางการประยุกต์ใช้ก็จะสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนได้ทั้งเด็กที่เรียน เก่ง ปานกลาง อ่อน หลักสำคัญของการเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC คือ ครูต้องให้ผู้เรียนได้รับความรู้อย่างจริงจัง ทุกคนมีการยอมรับซึ่งกันและกัน และสมาชิกทุกคนมีเป้าหมายเดียวกัน คือความสำเร็จของงาน โดยครูต้องดำเนินการสอนให้ความรู้และพัฒนาทักษะด้านการอ่านและการเขียนก่อนให้ฝึกปฏิบัติการอ่านและการเขียนด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ครูจะต้องเลือกบทอ่านที่มีโครงสร้าง หลักเกณฑ์ทางภาษาให้นักเรียนได้รู้และเข้าใจและการนำไปสู่การพัฒนาการเขียนตามวัตถุประสงค์ได้ และเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC เหมาะสำหรับผู้เรียนชั้นพื้นฐานในมหาวิทยาลัยสำหรับนักศึกษาต่างชาติที่เรียนหลักสูตรภาษาไทยที่มีปัญหาในด้านการเขียน เป็นเครื่องมือช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ วิธีการเรียนที่สร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนได้อย่างดีโดยได้รับการออกแบบและพัฒนาขึ้นเพื่อบูรณาการการอ่านและการเขียนโดยร่วมมือกันเรียนรู้ (วัชราน เล่าเรียนดี 2545: 178)

เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ได้พัฒนาขึ้นสำหรับสอนวิชาการอ่าน การเขียนและการใช้ภาษา โดยพยายามนำการเรียนแบบร่วมมือมาใช้ร่วมกับการสอนอ่านและการเขียน ซึ่งจะมีผลทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ องค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการคือ กิจกรรมพื้นฐานด้านการอ่านและการเขียน (Basal-related Activities) การดำเนินการสอนของครู (Direct Instruction) การบูรณาการการอ่านและการเขียน (Integrated Reading and Composition) รูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือจะมีวิธีการ หลักการ เป้าหมายเดียวกัน คือเป็นวิธีการจัดการการเรียนการสอนซึ่งเน้นการสอน และเขียนโดยที่ครูจะต้องดำเนินการสอนโดยจัดกลุ่มละประมาณ 4-6 คน คละความสามารถ ให้ร่วมมือกันเรียนรู้ ฝึกปฏิบัติกิจกรรมเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่กำหนด โดยสมาชิกทุกคนในกลุ่มจะต้องร่วมมือกันช่วยเหลือกัน ฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน รับผิดชอบต่อผลงานของตนเองและกลุ่มรวมกัน ดังนั้นกระบวนการเรียนรู้จึงต้องอาศัยกระบวนการกลุ่มและทักษะการทำงานกลุ่มตลอดกิจกรรม ในด้านเป้าหมายของเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC นี้ คือ การช่วยส่งเสริมพัฒนาให้นักศึกษา เข้าใจทักษะการอ่านและทักษะการเขียน จะขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์การเรียนรู้หรือมาตรฐานการเรียนรู้แต่ละระดับชั้น รวมทั้งประสบการณ์เดิม และศักยภาพในการเรียนรู้

ของผู้เรียนแต่ละกลุ่มด้วย (วัชรรา เล่าเรียนตี2545: 178) สรุปคือ เป้าหมายหลักของเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC คือ การพัฒนาการอ่านควบคู่กันไปกับการเขียน

เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC การเขียนจะต้องสอดคล้องสัมพันธ์กับบทอ่าน และกิจกรรมที่ฝึกปฏิบัติจะต้องสอดคล้องตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้หรือมาตรฐานการเรียนรู้แต่ละรายวิชาและระดับชั้นโดยทั่วไป เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC หรือ เทคนิคการบูรณาการเรียนรู้การอ่านและการเขียนเป็นกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนที่มีการจัดนักเรียนเข้ากลุ่มร่วมมือกันเรียนรู้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการส่งเสริมและพัฒนาทักษะการอ่าน และการเขียน รวมทั้งการนำทักษะดังกล่าวไปใช้ในการเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ ซึ่งองค์ประกอบย่อยในการสอนและฝึกการอ่านและเขียนของ เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ที่นำไปสู่เป้าหมายเดียวกัน คือผลสัมฤทธิ์การอ่านและการเขียน ครูต้องติดตามดูแลการเรียนรู้ของนักเรียนที่จับคู่กัน หรือเข้ากลุ่มกันเรียนรู้ในกิจกรรมการอ่านนั้น นักศึกษาจะต้องช่วยกันระบุสาระสำคัญของเรื่องที่ให้อ่านเขียน โดยเฉพาะเด็กที่เรียนอ่อนจะเรียนรู้ได้ผลมากขึ้นเพราะในกลุ่มจะช่วยกันอธิบายและร่วมกันคิดโดยตลอดในทุก ๆ กิจกรรม (Fitzgerald and Spiegel 1983, อ้างถึงใน Slavin 1986: 100-103)

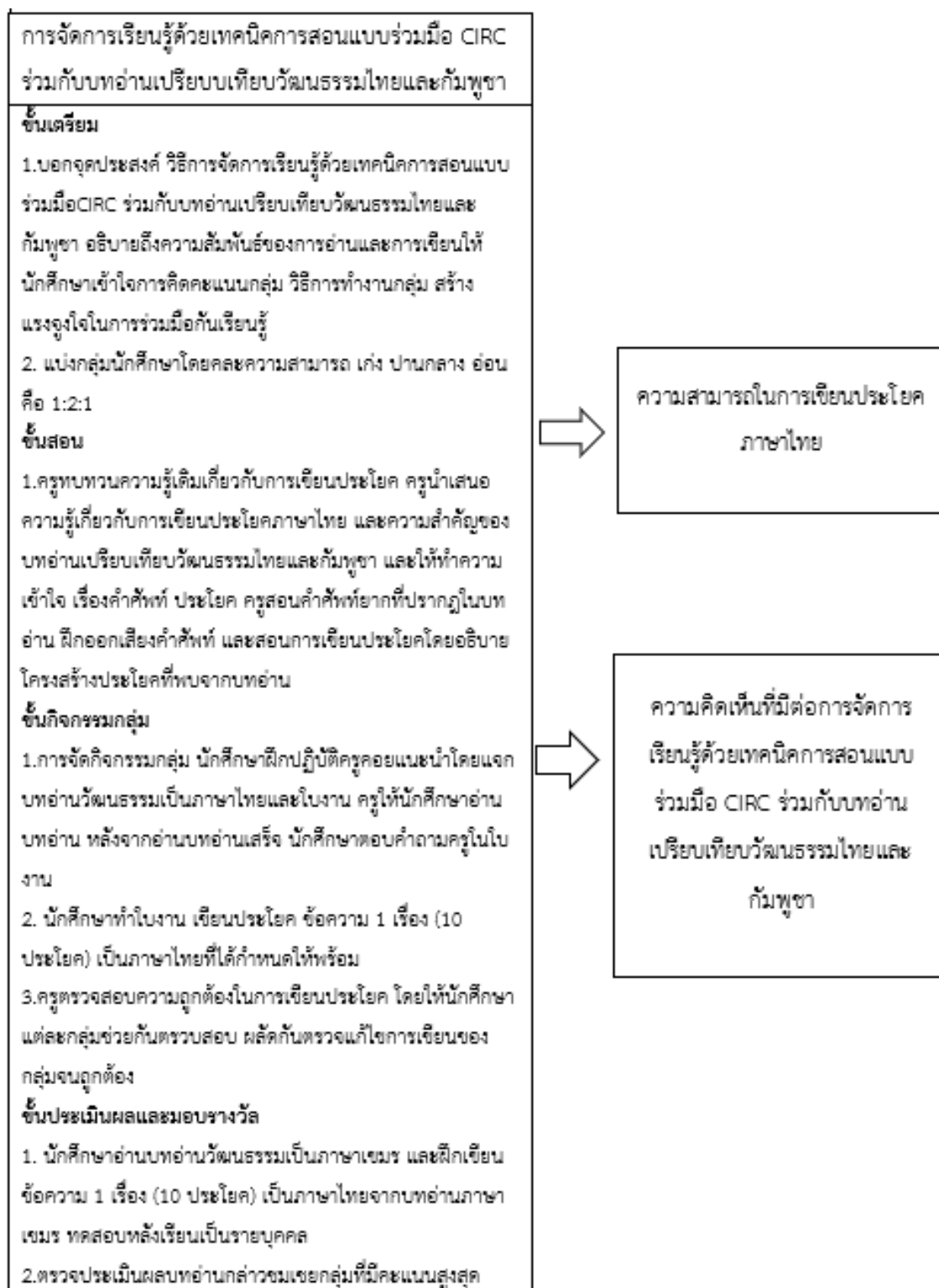
งานวิจัยในประเทศไทยหลายเรื่องได้นำเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ไปทดลองได้แก่ ญัฐกาญจน์ เลิศยะโส (2553:93) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนความเรียงร้อยแก้วโดยใช้เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับแบบฝึกการเขียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถการเขียนความเรียงร้อยแก้ว โดยใช้การสอนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เจนจิรา อินทร์ (2559) การพัฒนาความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้การสอนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบัวใหญ่ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พบว่าความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการสอนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC ในภาพรวมอยู่ในระดับมากโดยเฉพาะงานวิจัยที่ใช้เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC กับระดับอุดมศึกษาสามารถนำมาใช้ได้ผล เช่น งานวิจัยของแสนประเสริฐ ปานเนียม (2552: 97) ได้ศึกษาผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเขียนของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่สอนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรีพบว่าความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักศึกษากลุ่มทดลองที่สอนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC แตกต่างจากกลุ่มควบคุมที่สอนโดยวิธีสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความคิดเห็นของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีต่อวิธีการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC เห็นด้วยอยู่ในระดับมาก

ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาทั้งหมดจากการศึกษาปัญหาในการเขียนร่วมกับผลการวิจัยต่าง ๆ ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะสอนเขียนประโยคภาษาไทยด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา เพื่อการพัฒนาความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษา กัมพูชา ระดับปริญญาตรี ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา ในสถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์พนมเปญประเทศกัมพูชา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษา กัมพูชา ระดับปริญญาตรี ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา”

รูปภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

คำถามการวิจัย

1. ความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาสัมพัชาระดับปริญญาตรีด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่

2. ความคิดเห็นของนักศึกษาสัมพัชาระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทย และกัมพูชา อยู่ในระดับใด

วัตถุประสงค์หลักของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยก่อนและหลังเรียนของนักศึกษาสัมพัชาระดับปริญญาตรี ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

สมมติฐานการวิจัย

ความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาสัมพัชาระดับปริญญาตรีด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

เพื่อให้การวิจัยครั้งนี้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษา กัมพูชา ระดับปริญญาตรีที่เรียนหลักสูตรภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 ที่สถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์พนมเปญ ประเทศกัมพูชา ภาคเรียนปีที่ 2 ปีการศึกษา 2564 รวม 2 ห้อง ห้องเรียนตอนเช้า 07:30 am – 11:30 am นักศึกษา 13 คน และห้องเรียนตอนเย็น 17:30 pm – 20:30 pm จำนวน 6 คน รวมทั้ง 2 ห้อง จำนวน 19 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษา กัมพูชา ระดับปริญญาตรีที่เรียนหลักสูตรภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 ที่สถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์พนมเปญ ประเทศกัมพูชา ภาคเรียนปีที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ห้องที่นักศึกษาเรียนตอนเช้า 07:30 am – 11:30 am ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่มได้ 1 ห้องเรียน จำนวน 13 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย

2.1 ตัวแปรต้น : การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

2.2 ตัวแปรตาม :

2.2.1 ความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทย

2.2.2 ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ

CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นบทอ่านด้านวัฒนธรรม 3 ด้าน บทอ่านมาจากภาษาไทยและกัมพูชา ในด้านวัฒนธรรม 3 ด้าน จำนวน 4 บทอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ได้แก่ 1. วันสงกรานต์ 2. วันเข้าพรรษา 3. ประเพณีการไหว้ และ 4. ประเพณีการบวช

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ใช้เวลาดำเนินการวิจัยทั้งหมดเป็นเวลา 3 สัปดาห์ โดยสอนสัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวมเวลาที่ใช้ 12 ชั่วโมง ไม่รวมการทดสอบก่อนและหลังทดสอบ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning Methods) หมายถึง รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ให้นักศึกษาทำงานร่วมกันในกลุ่มย่อยที่ประกอบด้วยนักศึกษาที่มีความสามารถทางการเรียนที่แตกต่าง

2. เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC หมายถึง เทคนิคที่ออกแบบขึ้นเพื่อใช้สอนในด้านการอ่านและเขียนโดยเฉพาะ สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนได้ทั้งนักศึกษาที่เรียน เก่งปานกลาง อ่อน โดยที่ครูจะต้องดำเนินการสอนก่อน และจัดกลุ่มละประมาณ 3-5 คน โดยคละความสามารถให้ร่วมมือกันเรียนรู้ ฝึกปฏิบัติกิจกรรมเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่กำหนด สมาชิกทุกคนในกลุ่มจะต้องร่วมมือกันช่วยเหลือกัน ฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน รับผิดชอบต่อผลงานของตนเองและกลุ่มรวมกัน ในเป้าหมายของเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC มีเป้าหมายหลัก คือ การช่วยส่งเสริมพัฒนาให้นักศึกษาพัฒนาทักษะการอ่านและทักษะการเขียน

3. บทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา หมายถึง บทอ่านด้านวัฒนธรรม 3 ด้านของวัฒนธรรมไทยและกัมพูชาได้แก่ ด้าน ประเพณี ศาสนาวัฒนธรรม จำนวน 4 บทอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ได้แก่ 1. วันสงกรานต์ 2. วันเข้าพรรษา 3. ประเพณีการไหว้ 4. ประเพณีการบวช

4. การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา หมายถึง การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยบูรณาการด้านการอ่าน และการเขียนที่จัดการเรียนรู้ที่ยึดนักศึกษาเป็นสำคัญ โดยใช้กระบวนการกลุ่ม จะคละนักศึกษาที่มีความสามารถแตกต่างกันมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ร่วมกันทำกิจกรรมในบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชาโดยการเขียนประโยคภาษาไทย จากบทอ่านวัฒนธรรมภาษาเขมรมาเป็นประโยคภาษาไทย 1 เรื่อง 10 ประโยค (1 ย่อหน้า) เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนประโยคภาษาไทย มีขั้นตอนดังนี้

1) **ขั้นเตรียม** อธิบายถึงความสัมพันธ์ของการอ่านและการเขียนให้นักศึกษาเข้าใจ และทำความเข้าใจกับนักศึกษาเกี่ยวกับเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่าน เปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชาและแบ่งกลุ่มนักเรียนโดยความสามารถ

2) **ขั้นสอน** ครูนำเสนอความรู้เกี่ยวกับการเขียนประโยคภาษาไทย จากบทอ่าน วัฒนธรรมไทย ทำความเข้าใจ เรื่อง คำศัพท์ ประโยคสอนคำยากที่ปรากฏในบทอ่านอ่านออกเสียง คำศัพท์ และอธิบายโครงสร้างประโยคภาษาไทยที่พบจากบทอ่าน

3) **ขั้นกิจกรรมกลุ่ม** นักศึกษาช่วยกันอ่านบทอ่านวัฒนธรรมเป็นภาษาไทย ภายในกลุ่มของตนตอบคำถามของครูในใบงาน และทำใบงานโดยเขียนข้อความ 1 เรื่อง 10 ประโยค (1ย่อหน้า) เป็นภาษาไทย โดยนักศึกษาจัดกลุ่มแบ่งกลุ่มฝึกเขียน ข้อความ 1 เรื่อง เป็นภาษาไทย และตรวจสอบความถูกต้องในการเขียนประโยคจากบทอ่าน โดยแต่ละกลุ่มช่วยกันตรวจสอบ จากนั้นผลัดกันตรวจ แก้ไขการเขียนของกลุ่มจนถูกต้อง

4) **ขั้นประเมินผลและมอบรางวัล** นักศึกษาอ่านบทอ่านวัฒนธรรมเป็นภาษาเขมร นักศึกษาฝึกเขียนข้อความ 1 เรื่อง 10 ประโยค เป็นภาษาไทยจากบทอ่านภาษาเขมร เป็นรายบุคคล และครูตรวจประเมินผลบทอ่าน และคิดคะแนนของนักศึกษาแต่ละบุคคลเป็นคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม

5. ความสามารถในการเขียนประโยค หมายถึง ความสามารถในการเขียนคำศัพท์ เขียนสะกดคำได้ถูกต้อง การเรียบเรียงประโยคถูกต้องตามไวยากรณ์ คือสามารถเรียงประโยคให้ได้ใจความ ที่ถูกต้องตามหลักภาษา มีเนื้อความบริบูรณ์ สามารถใช้คำเชื่อมโยงประโยคได้เหมาะสมสัมพันธ์ ต่อเนื่อง และสามารถเขียนเรียบเรียงตามลำดับเหตุการณ์ คือประเด็นครบด้านเรียงลำดับเหตุการณ์ได้ ต่อเนื่องสอดคล้องกันทั้งเรื่องอย่างถูกต้อง

6. ความคิดเห็นของนักศึกษา หมายถึง ความรู้สึกรู้คิดของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ในด้านวิธีการจัดการเรียนรู้ ด้านกิจกรรม และด้าน ประโยค

7. นักศึกษาระดับปริญญาตรี หมายถึง เป็นนักศึกษากัมพูชาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาหลักสูตรภาษาไทยชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ที่สถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัย ภูมิรินทร์พนมเปญประเทศกัมพูชา

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. นักศึกษาพัฒนาความสามารถเขียนประโยคภาษาไทยจากเรื่องที่ได้
2. นักศึกษาสามารถนำคำสำคัญของเรื่องมาแต่งเป็นประโยคได้
3. นักศึกษาสามารถเขียนเรียบเรียงเนื้อหาสาระได้
4. นักศึกษาเข้าใจคำศัพท์ คำยาก ตอบคำถามได้ถูกต้อง และเข้าใจโครงสร้างประโยคได้
5. นักศึกษามีความกระตือรือร้นต่อการเรียน
6. เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนด้านทักษะการเขียนประโยคภาษาไทย
ตลอดจนนักศึกษามีเจตคติดีต่อการเขียนประโยค
7. เป็นแนวทางสำหรับผู้สอน และผู้สนใจในการศึกษาค้นคว้าได้พัฒนาความสามารถในการ
เขียนประโยคภาษาไทย ให้การจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมสำหรับนักศึกษาชั้นพื้นฐานใน
มหาวิทยาลัยที่เรียนหลักสูตรภาษาไทยที่มีปัญหาด้านการเขียน

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาภูมิพุชา ระดับปริญญาตรีด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทย และภูมิพุชา” ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับดังนี้

1. หลักสูตรวิชาภาษาไทยชั้นปี 2 ในสถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัยภูมิพุชา พนมเปญประเทศกัมพูชา ค.ศ 2021

- 1.1 รายวิชาที่เปิดสอนและชั่วโมงเวลาเรียน (ปีที่ 2)
- 1.2 ตารางสอนสำหรับภาคเรียนที่ 2 หลักสูตรวิชาศึกษาภาษาไทยปี 2 ปีการศึกษา (2020-2021)

2. หลักการและวิธีการเขียนประโยคภาษาไทย

- 2.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการเขียน
- 2.2 การเขียนประโยค
- 2.3 ข้อผิดพลาดในการเขียนประโยค
- 2.4 ปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียน
- 2.5 ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย

3. เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC

- 3.1 ความหมายและเทคนิคแบบร่วมมือ
- 3.2 ขั้นตอนการสอนแบบร่วมมือ
- 3.3 เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC
- 3.4 องค์ประกอบเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC
- 3.5 ขั้นตอนเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC

4. บทอ่านด้านวัฒนธรรม

- 4.1 ความหมายและความสำคัญของวัฒนธรรม
- 4.2 ลักษณะของวัฒนธรรม
- 4.3 บทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 5.1. งานวิจัยในประเทศ
- 5.2. งานวิจัยต่างประเทศ

1. หลักสูตรวิชาศึกษาภาษาไทยปี 2 ในสถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์
พนมเปญประเทศกัมพูชา ค.ศ 2021

1.1 รายชื่อวิชาที่เปิดสอนและชั่วโมงเวลาเรียน (ปีที่ 2)

ภาคเรียน ที่ 1

ITH201 ภาษาไทยระดับกลาง 1 3 (3 – 0)

ทักษะฟัง พูด อ่าน เขียนภาษาไทยระดับกลางในการเดินทางและการท่องเที่ยว กีฬาและการออกกำลังกาย สุขภาพและการดูแลสุขภาพ ความบันเทิงและการพักผ่อนหย่อนใจ อาชีพและการประกอบอาชีพ ไวยากรณ์ไทย ชนิดของคำในภาษาไทย ประโยคความเดียวและประโยคความรวม

ITH202 การพูดในโอกาสต่าง ๆ 3 (3 – 0)

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการพูดในโอกาสต่างๆ การพัฒนาบุคลิกภาพและการใช้วัจนภาษาเพื่อการพูด การเตรียมการพูด บทพูด และการวิเคราะห์ผู้ฟัง ข้อสังเกตการใช้ภาษาในการพูด หลักและศิลปะการพูดในโอกาสต่างๆ การพูดแนะนำ การสนทนา การกล่าวอวยพร การกล่าวอำลา การกล่าวแสดงความยินดี การกล่าวแสดงความเสียใจ การกล่าวไว้อาลัย

ITH203 การอ่านสื่อสิ่งพิมพ์ 3 (3 – 0)

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสื่อสิ่งพิมพ์ ประเภทและลักษณะของข้อมูลจากสื่อสิ่งพิมพ์ แนวทางสืบค้นและคัดกรองเพื่อเลือกใช้ข้อมูลจากสื่อสิ่งพิมพ์ ข้อสังเกตภาษาไทยในสื่อสิ่งพิมพ์ การอ่านจับใจความ การอ่านวิเคราะห์วิจารณ์ การอ่านตีความ จากสื่อสิ่งพิมพ์ การประเมินค่าเรื่องที่อ่านจากสื่อสิ่งพิมพ์

ITH204 หลักภาษาไทย I 3 (3 – 0)

ความรู้เกี่ยวกับอักขรวิธี วลีวิภาค และหลักการใช้คำเพื่อการสื่อสาร

ITH205 ภาษาศาสตร์เพื่อการศึกษาภาษาไทย 3 (3 – 0)

ความรู้พื้นฐานทั่วไปทางภาษาศาสตร์ เสียงและระบบเสียงในภาษาไทย การวิเคราะห์ภาษาไทยโดยใช้แนวคิดทางภาษาศาสตร์

ภาคเรียน ที่2

ITH206 ภาษาไทยระดับกลาง 2 3 (3 – 0)

ทักษะฟัง พูด อ่าน เขียนภาษาไทยระดับกลางที่สูงขึ้นในนิทาน เรื่องเล่าจากประสบการณ์ ความเชื่อกับการถือปฏิบัติของคนไทย เทศกาลสำคัญของไทยธงชาติและเพลงชาติไทยไวยากรณ์ไทย การสร้างคำในภาษาไทย ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน

ITH 207 การอ่านเอกสารวิชาการ 3 (3 – 0)

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเอกสารวิชาการ ลักษณะภาษาวิชาการ แนวทางการอ่านเอกสาร วิชาการ การอ่านเอกสารวิชาการประเภทเอกสารกำกับสินค้าหรืออุปกรณ์ เอกสารความรู้ทั่วไป บทความ หนังสือ ตำรา งานวิจัย

ITH 208 การเขียนภาษาไทยเพื่อกิจธุระและวิชาการ 3 (3 – 0)

หลักการเขียนภาษาไทยเพื่อกิจธุระและวิชาการ การเขียนภาษาไทยเพื่อกิจธุระรูปแบบต่างๆ การเขียนกรอกแบบพิมพ์ ข้อความ ประกาศ โฆษณา คู่มือการใช้อุปกรณ์ คำอธิบายขั้นตอน การเขียน การเขียนโครงการ การเขียนบทความ การเขียนรายวิชาการ

ITH 209 หลักภาษาไทย II 3 (3 – 0)

วากยสัมพันธ์ ฉันทลักษณ์ ราชาศัพท์และคำสุภาพ สำนวน คำพังเพย สุภาษิต และหลักการ ใช้ประโยคเพื่อการสื่อสาร

ITH 210 ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย 3 (3 – 0)

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการรับภาษาต่างประเทศมาใช้ในภาษาไทย สาเหตุที่รับ ภาษาต่างประเทศมาใช้ในภาษาไทย ศัพท์ สำนวน เสียงและความหมายที่มาจากภาษาต่างประเทศ และที่มา การทับศัพท์ การดัดแปลงศัพท์และสำนวนให้เข้ากับภาษาไทย หลักสังเกตคำต่างประเทศ ในภาษาไทย

ตารางสอนสำหรับภาคเรียนที่ 2 หลักสูตรวิชาศึกษาภาษาไทยปี 2 ปีการศึกษา (2020-2021)

ตารางที่ 1 ตารางสอนห้องเรียนตอนเช้า THM2.1 Year II Room B02

Day	Time	Subjects	Lecturers
Monday	07:30-09:00	ITH 206	T. Poev
	09:30- 11:00	ITH 208	T. Bundet
Tuesday	07:30-09:00	ITH 210	T. Sopheap
	09:30- 11:00	ITH 209	T. Pisal
Wednesday	07:30-09:00	ITH 207	T. Tola
	09:30- 11:00	ITH 208	T. Bundet
Thursday	07:30-09:00	ITH 210	T. Sopheap
	09:30- 11:00	ITH 209	T. Pisal
Friday	07:30-09:00	ITH 207	T. Tola
	09:30- 11:00	ITH 206	T. Poev

ตารางที่ 2 ตารางสอนห้องเรียนตอนเย็น THPH2.1 Year II Room B02

Day	Time	Subjects	Lecturers
Monday	17:30 -19:00	ITH 206	T. Poev
	19:00 - 20:30	ITH 208	T. Bundet
Tuesday	17:30 -19:00	ITH 210	T. Sopheap
	19:00 - 20:30	ITH 209	T. Pisal
Wednesday	17:30 -19:00	ITH 207	T. Tola
	19:00 - 20:30	ITH 208	T. Bundet
Thursday	17:30 -19:00	ITH 210	T. Sopheap
	19:00 - 20:30	ITH 209	T. Pisal
Friday	17:30 -19:00	ITH 207	T. Tola
	19:00 - 20:30	ITH 206	T. Poev

2. หลักการและวิธีการเขียนประโยคภาษาไทย

2.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการเขียน

2.1.1 ความหมายของการเขียน

การเขียนเป็นทักษะหนึ่งในการสื่อสารเช่นเดียวกับการพูดการฟังและการอ่าน แต่ด้วยข้อจำกัดในเรื่องการส่งสารด้วยลายลักษณ์อักษรจึงทำให้การเขียนเป็นเรื่องยากเพราะการเขียนเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนมากกว่าทักษะการฟัง พูด อ่าน การเขียนต้องอาศัยข้อมูลจากทักษะการฟัง พูด อ่าน ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ความสามารถมาก จึงจะสามารถเขียนถ่ายทอดความคิดของตนออกมาให้เป็นภาษาเขียนที่ตรงกับความต้องการของตนเอง ผู้สื่อสารด้วยการเขียนจึงต้องใช้ประสบการณ์การสั่งสมความรู้ทักษะในการเขียนการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอจึงจะสามารถเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและสื่อสารกับผู้รับสารได้ตรงตามวัตถุประสงค์ ทักษะในการเขียน คือเขียนได้ถูกต้อง สวยงาม สื่อความหมายได้ สามารถคิดลำดับเหตุการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่เขียน มีนิสัยที่ดีในการเขียน รักการเขียนและนำการเขียนไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

วรรณ โสมประยูร (2544: 139) ให้ความหมายของการเขียนว่าเป็นเครื่องมือการถ่ายทอดความรู้สึนึกคิดและความต้องการของบุคคลออกมาเป็นสัญลักษณ์หรือตัวอักษร เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นได้เข้าใจได้ เพราะการเขียนเป็นทักษะการส่งออกตามหลักของภาษาศิลป์ จากความหมายของการเขียนดังกล่าว ทำให้มองเห็นความสำคัญของการเขียนว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่นนักเรียนใช้การเขียนบันทึกความรู้ ทำแบบฝึกหัดและตอบข้อสอบบุคคลทั่วไปใช้การเขียนเพื่อเขียนจดหมาย ทำสัญญา พิณยกรรม การค้าประกัน เป็นต้น จีรวัดน์ เพชรรัตน์ (2555: 179) การเขียนเป็นเครื่องมือสื่อสาร สร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกันในสังคมเป็นเครื่องถ่ายทอดมรดกทางสติปัญญาของมนุษย์ และเป็นเครื่องวัดความเจริญทางด้านอารยธรรมทางภาษาของมนุษย์ การถ่ายทอดวัฒนธรรมจากรุ่นสู่รุ่นจะต้องอาศัยการเขียน เพราะการเขียนมีความคงทน และใช้เป็นหลักฐานได้ดี

ไพฑูรย์ สีนลรัตน์ (2540: 74) กล่าวว่า การเขียนหมายถึงการสื่อความหมายอย่างหนึ่งไปยังผู้อ่านโดยใช้ตัวอักษรเป็นเครื่องมือในการส่งสารเพื่อให้ผู้อ่านได้ทราบความรู้ ความคิด และความรู้สึของผู้เขียน” การเขียนเป็นกระบวนการความคิดที่สลับซับซ้อนที่ผู้เขียนพยายามสื่อออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรเป็นงานสร้างสรรค์ รั้งสรรค์ความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร การเขียนแล้วเขียนอีก กล่าวคือ มีการปรับปรุงแก้ไข เพิ่มเติมหรือตัดทอน ทั้งในด้านเนื้อหาสาระ ภาษา และอื่น ๆ เพื่อให้งานเขียนสมบูรณ์มากขึ้นหรือเป็นการค้นพบ การศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมในเรื่องที่เขียน ระหว่างการเขียน ช่วยให้เกิดการค้นพบข้อมูลและสาระต่าง ๆ มากการเขียนเป็นเครื่องมือสำคัญ

ในการสื่อสารของมนุษย์เป็นการแสดงถึงความรู้สึก อารมณ์ของผู้เขียน เป็นเครื่องมือแสดง อารยธรรม วัฒนธรรมความเจริญของสังคม

ไวท์ (White 1980 : 1943, อ้างถึงใน กันต์ดนัย วรจิตติพล 2542:11) กล่าวว่า การเขียนคือการลำดับประโยคที่เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และสมเหตุสมผลและเขียนได้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์โดยที่ผู้เขียนสามารถสื่อสารสิ่งที่ต้องการได้ การเขียนต้องชัดเจน ไม่คลุมเครือ กล่าวคือ จะต้องประกอบด้วยความถูกต้องของรูปแบบภาษา (Correctness of Form) ความเหมาะสมของลีลาภาษา (Appropriateness of Style) และเอกภาพของแก่นของเรื่องและหัวข้อ (Unity of Theme and Topic)

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการเขียนมีความสำคัญ คือเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร ถ่ายทอด บันทึก และเก็บรวบรวมข้อมูลที่เป็นความรู้ ความคิด ประสบการณ์ ความรู้สึกและอารมณ์ของผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน และเป็นเครื่องวัดความเจริญทางด้านอารยธรรมทางภาษาของมนุษย์

2.1.2 ความสำคัญของการเขียน

การเขียนเป็นการสื่อสารที่สำคัญอีกทางหนึ่งในปัจจุบัน นอกจากจะสื่อความได้อย่างชัดเจนแล้ว ยังเก็บไว้เป็นหลักฐานได้ด้วย การเขียนมีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะการเขียนเป็นการสื่อสารที่สามารถช่วยให้สามารถแสดงออกถึงความเป็นมาและประวัติศาสตร์ของมนุษย์ได้อีกทั้งการเขียนยังเป็นทักษะที่ต้องได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอเช่น ธนู ทดแทนคุณ (2548) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

1. เป็นเครื่องแสดงออกถึงความรู้ความคิดและความรู้สึกของมนุษย์
2. เป็นเครื่องมือที่แสดงออกถึงอารยธรรมของมนุษย์ในแต่ละยุคสมัย
3. เป็นเครื่องมือสำหรับสื่อสารของมนุษย์ที่มีประสิทธิภาพ
4. เป็นเครื่องมือถ่ายทอดทางวัฒนธรรมที่สำคัญอันเป็นมรดกทางปัญญาของมนุษย์เช่นวรรณกรรม
5. เป็นเครื่องมือที่ช่วยตอบสนองต่อความต้องการของมนุษย์เช่นความรัก ความเข้าใจ
6. เป็นบันทึกที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์สามารถสืบค้นเพื่อการเรียนรู้ของคนรุ่นหลังได้
7. เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพของกลุ่มคนบางอาชีพเช่นนักเขียน เป็นต้น

ทัศนีย์ ศุภเมธี (2542: 36) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือวัดความเจริญหรืออารยธรรมของมนุษย์
2. เป็นเครื่องมือที่ใช้สนองความปรารถนาของมนุษย์ ทำให้เกิดผลตามที่ต้องการ
3. เป็นการแสดงออก ที่ผู้เขียนต้องมีเวลาคิด ไตร่ตรอง แล้วจึงลำดับความคิดเรียบเรียงออกมาเป็นเรื่องราวด้านภาษา โดยผู้เขียนมีโอกาสแก้ไขก่อนถึงผู้อ่าน
4. เป็นเครื่องมือถ่ายทอดทางสติปัญญาของมนุษย์ เพราะเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรม ความคิด จินตนาการ และความรู้จากคนรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง

รัตนา มหากุล (2540: 23) ได้ย้ำถึงความสำคัญของการเขียนไว้ว่าการเขียนเป็นทักษะสำคัญและเอื้อประโยชน์ต่อผู้เรียนมากช่วยเสริมให้ผู้เรียนได้นำความรู้อื่น ๆ ในวิชาภาษาไทยมาใช้ในการจดบันทึกขณะที่ฟังหรือการเขียนสรุปเรื่องทีอ่านนอกจากนี้การเขียนทำให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดอย่างเป็นระบบและสร้างสรรค์เพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ความนึกคิดและจินตนาการซึ่งมีประโยชน์และมีคุณค่าอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้และพัฒนาทางภาษา

นิภาพรรณ ศรีพงษ์ (2549: 146) ได้กล่าวถึง การเขียนมีความสำคัญ ดังนี้

1. การเขียนเป็นการบันทึกความรู้ ความจำของมนุษย์ เมื่อความรู้ในทุกสรรพศาสตร์มีมากจึงไม่สามารถจะจดจำได้ทุกอย่าง ต้องการอาศัยการเขียนเพื่อบันทึกไว้เป็นหลักฐาน
2. การเขียนช่วยในการติดต่อสื่อสารของมนุษย์ นอกจากจะใช้การพูดแล้วการเขียนก็เป็นการติดต่อสื่อสารที่ดีและสะดวกในกรณีที่ผู้ส่งสารอยู่ห่างไกลกัน การติดต่อสื่อสารมีทั้งด้านกิจธุระและธุรกิจ
3. การเขียนเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมและประเพณี รวมทั้งอารยธรรมต่าง ๆ ของบรรพชนในยุคก่อนประวัติศาสตร์ และยุคปัจจุบัน อนุชนรุ่นหลังได้รับรู้และปฏิบัติ สืบทอดต่อมา ก็อาศัยการอ่านจากบันทึกไว้
4. การเขียนเป็นการถ่ายทอดวรรณคดีและวรรณกรรม วรรณกรรมที่มีคุณค่าในอดีตไม่สูญหายไปตามกาลเวลา ก็เพราะได้มีการบันทึกไว้ทำให้ผู้อ่านได้มีโอกาสดำรงวรรณกรรมที่มีคุณค่าซึ่งการเขียนอาจจะอยู่ในศิลาจารึก ตำนาน นิทาน จดหมายเหตุ พงศาวดาร และประวัติศาสตร์
5. การเขียนมีประโยชน์ต่อการศึกษา การศึกษาทุกระดับชั้นต้องอาศัยหนังสือตำราวิชาการหนังสือ อ่านประกอบ และหนังสืออื่น ๆ เป็นคู่มือในการเรียนการสอน ผู้เรียนสามารถอ่านหนังสือตำราเพื่อช่วยในการเรียนได้เป็นอย่างดี เพราะหนังสือตำราที่นักวิชาการเขียนจะมีเนื้อหาตรงตามหลักสูตร และหนังสืออ่านประกอบจะช่วยในการเสริมทักษะความรู้ด้านอื่น ๆ

นอกจากนั้นการเขียนยังมีส่วนสำคัญในการนำเสนอผลงานด้านการค้นคว้า การเขียนรายงาน การทำวิทยานิพนธ์ และภาคนิพนธ์อีกด้วย

6. การเขียนเป็นอาชีพอย่างหนึ่ง ผู้ที่มีความสามารถความรู้และทักษะทางภาษา สามารถประกอบอาชีพ ทางด้านการเขียนได้ โดยนำเสนอในรูปแบบของวรรณกรรมประเภทต่าง ๆ เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น บทละคร บทร้อยกรอง การเขียนบทความและสารคดี รวมทั้งการเขียนบทละครวิทยุโทรทัศน์ได้อีกด้วย

7. การเขียนใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน เนื่องจากบุคคลทั่วไปจะต้องมีการติดต่อสื่อสารกัน มีการจดบันทึก ตารางการนัดหมาย การจดบันทึกรายได้ค่าใช้จ่าย การจดบันทึกในงานอาชีพ การติดต่อธุรกิจการค้า สถิติ ตัวเลข วัน เดือน และการจดอนุทินส่วนตัว

กล่าวโดยสรุปความสำคัญของการเขียนเป็นสื่อกลางที่สำคัญในการสื่อสารทำให้เกิดความสะดวก และเข้าใจตรงกันถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดบันทึกการเรียนรู้และใช้การเขียนเป็นอาชีพได้ การเขียนเป็นเครื่องมือแสดงถึงความรู้ ความคิด และความรู้ของมนุษย์ ที่เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันของมนุษย์ที่มีหลักฐาน และเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวัฒนธรรมขนบธรรมเนียม ประเพณี ที่เป็นมรดกทางสติปัญญา มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิชาการ

2.1.3 จุดมุ่งหมายของการเขียน

การเขียนมีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวกับการพูด คือ การเขียนเพื่อให้ความรู้ การเขียนเพื่อความบันเทิง และการเขียนเพื่อโน้มน้าวจิตใจ แต่การเขียนแต่ละครั้งและชนิด มีจุดมุ่งหมายเฉพาะแตกต่างกันออกไป อาจจะได้เกิดได้จากเนื้อหาสาระและรูปแบบของงานเขียน ซึ่งมีนักวิชาการด้านการเขียนได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนไว้ดังนี้

ผกาศรี เย็นบุตร (2526: 95) ได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการเขียนไว้ดังนี้

1. เพื่ออธิบาย เป็นการเล่าให้ทราบ ต้องการให้ผู้อ่านได้รับความรู้ ความคิด ประสบการณ์ เช่น บทความ สารคดี ตำราวิชาการ
2. เพื่อพรรณนา เป็นการบอกความรู้สึกให้ทราบ ต้องการให้ผู้อ่านทราบความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เช่น ฐีสกริก โกรธ เกลียด ฯลฯ
3. เพื่อเปลี่ยนความคิด เปลี่ยนใจ เปลี่ยนความรู้สึกของผู้อ่านตามทีผู้เขียนต้องการเช่น ชักชวนให้เห็นจริงหรือปฏิบัติ

มณีปิ่น พรหมสุทธิรักษ์ (2540:126) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียน ดังนี้

1. เขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือ การเขียนเพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ความรู้ เป็นการเขียนเล่าเหตุการณ์ที่ผู้เขียนประสบหรือเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น การเขียนเพื่อเล่าเรื่องส่วนใหญ่จะใช้ในการเขียนเล่าชีวประวัติ อัตชีวประวัติการเขียนข่าว การเขียนสารคดีต่าง ๆ เป็นต้น

2. เขียนเพื่ออธิบาย คือ การเขียนเพื่อบอกวิธีทำสิ่งหนึ่งเพื่อชี้แจงไขตอบ ปัญหาความรู้ ความคิดที่เข้าใจยาก เช่น การเขียนอธิบายวิธีวิจัย วิธีประดิษฐ์เครื่องมือ วิธีใช้ยา อธิบายศัพท์ และ ข้อธรรมะ เป็นต้น

3. เขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น คือ การเขียนแสดงความคิดของผู้เขียนในเรื่องต่าง ๆ อาจเป็น การแสดงความคิดเห็นอย่างเดียว หรืออาจประกอบด้วย คำแนะนำ ข้อคิด ข้อเตือนใจ หรือบทปลุกใจด้วย เช่น การเขียนวิจารณ์ การเขียนแนะนำหนังสือ เป็นต้น

4. เขียนเพื่อชักจูงใจ คือ การเขียนชักจูงใจเชิญชวนให้ผู้อ่านคล้อยตาม ตามที่ผู้เขียนต้องการ

5. เขียนเพื่อสร้างจินตนาการ คือ การเขียนถ่ายทอดความรู้สึกจินตนาการ ให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึก เห็นภาพพจน์ตามผู้เขียน เช่น การเขียนเรื่องสั้น นวนิยาย บทร้อยกรอง บทละคร บทภาพยนตร์ ซึ่งเป็นลักษณะบันเทิงคดีเชิงสร้างสรรค์

วรรณิ โสสมประยูร (2544 อ้างถึง วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ 2549: 103) ได้อธิบายจุดมุ่งหมายการสอนภาษาไทย ดังนี้

1. เพื่อคัดลายมือหรือเขียนให้ถูกต้องตามลักษณะตัวอักษรให้เป็นระเบียบชัดเจนเข้าใจง่าย

2. เพื่อเป็นการฝึกทักษะการเขียนให้พัฒนาองกงานขึ้นตามควรแก่วัย

3. เพื่อให้การเขียนสะกดคำถูกต้องตามอักขรวิธี เขียนวรรคตอนถูกต้อง

4. เพื่อให้รู้จักภาษาเขียนที่ดี มีคุณภาพเหมาะสมกับบุคคลและโอกาส

5. เพื่อให้สามารถรวบรวมและลำดับความคิด แล้วจดบันทึก สรุปและย่อใจความเรื่องี่อ่านหรือฟังได้

6. เพื่อให้สามารถสังเกตจดจำและเลือกเฟ้นถ้อยคำหรือสำนวนโวหารให้ถูกต้อง

7. เพื่อให้มีทักษะการเขียนประเภทต่างๆ

8. เพื่อเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

9. เพื่อให้เห็นความสำคัญและคุณค่าของการเขียนว่ามีประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพการศึกษาหาความรู้และอื่นๆ

บงกช สิงหกุล (2545:112) ได้จำแนกจุดมุ่งหมายเฉพาะการเขียน ดังนี้

1. เพื่อสอนให้ความรู้แก่ผู้อ่านว่าจะทำงานชิ้นหนึ่งให้สำเร็จได้อย่างไร และทำไมจึงควรทำให้สำเร็จ เช่น คู่มือฝึกหัด คู่มือการใช้เครื่องจักร และหนังสือคำสอนต่าง ๆ
2. เพื่อบันทึก เป็นการเขียนบันทึกรายละเอียดต่าง ๆ ของการกระทำ การตัดสินใจแผนการ หรือข้อตกลงต่าง ๆ เช่น แฟ้มรายงาน รายงานจากห้องปฏิบัติการทดลอง
3. เพื่อแนะนำ เป็นการเสนอข้อมูลและขอแนะนำพฤติกรรมที่จำเพาะเจาะจง เช่น คำโครงแบบง่าย ๆ และรายงานเสนอแนะแบบต่าง ๆ
4. เพื่อเล่าเรื่อง เป็นการนำเหตุการณ์ หรือเรื่องราวที่เป็นอันดับอยู่แล้ว สามารถถ่ายทอด เช่น การเขียนเล่า ประวัติเหตุการณ์ และประสบการณ์ต่าง ๆ
5. เพื่ออธิบาย เป็นการแจกแจงให้ผู้อ่านเข้าใจถึงวิธีการ โดยมีการเรียงลำดับขั้นตอนเหตุการณ์ตามลำดับก่อนหลัง เช่น การอธิบายวิธีการทำอาหาร อธิบายความหมายของคำ อธิบายถ้อยคำที่มักเขียนและอ่านผิด
6. เพื่อแสดงความคิดเห็นเป็นการวิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์ การเขียนลักษณะนี้ต้องคำนึงถึง ข้อเท็จจริง มีหลักเกณฑ์และเหตุผล เช่น การเขียนบทความ การวิจารณ์หนังสือ
7. เพื่อโฆษณาจูงใจ เป็นการเขียนเพื่อจูงใจให้คนอ่านสนใจ มีการใช้ภาษาที่สะดุดตาสะดุดใจคนอ่าน มีความกระชับรัดกุม เช่น โฆษณาสินค้า
8. เพื่อปลุกใจ เป็นการเขียนเพื่อให้อ่านเกิดความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เกิดความรู้สึกฮึกเหิม แข็งแรง พร้อมที่จะต่อสู้กับสิ่งที่คิดว่าไม่ถูกต้อง เช่น บทความปลุกใจต่าง ๆ
9. เพื่อสร้างจินตนาการเป็นการเขียนเพื่อให้อ่านเห็นภาพเกิดจินตนาการตามสิ่งที่กล่าวถึง หรือ เกิดความรู้สึกคล้อยตามไปกับผู้เขียนและเนื้อความในเรื่อง เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น บทร้อยกรอง บทละคร บทภาพยนตร์
10. เพื่อล้อเลียนเสียดสี เป็นการเขียนเพื่อตำหนิสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่ใช้วิธีตำหนิแบบที่เล่นทีจริง ไม่รุนแรงอาจเป็นการล้อเลียนเสียดสีด้วยภาพถ้อยคำหรือเรื่องราว
11. เพื่อบอกให้ทราบข้อเท็จจริง เป็นการให้ประชาชนทราบ เช่น ประกาศ คำชี้แจง ระเบียบ ข้อบังคับ แถลงการณ์
12. เพื่อจุดประสงค์เฉพาะกิจ เช่น การเขียนจดหมาย การเขียนโทรเลข การเขียนธนาคัติ

กล่าวโดยสรุปการเขียนมีจุดมุ่งหมายเพื่อบรรยาย แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องราว เหตุการณ์ และโน้มน้าวจิตใจของผู้อ่านให้รับรู้และเข้าใจเกี่ยวกับ ความรู้ ความคิด และอารมณ์ของผู้เขียน

2.1.4 ประเภทของการเขียน

การเขียนเป็นการถ่ายทอดความรู้สึก ความต้องการ ความปรารถนาของผู้เขียนโดย สื่อสารที่เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ผู้อื่นได้รับทราบโดยการอ่าน นอกจากนี้การเขียนยังเป็นเครื่องมือ ในการเรียนรู้ เป็นสื่อต่าง ๆ ซึ่งมีผู้แบ่งประเภทของการเขียนไว้ดังนี้

จูไรร์ตัน ลักษณะศิริ (2540: 189) แบ่งตามวัตถุประสงค์การเขียนได้เป็น 7 ประเภทด้วยกัน ได้แก่

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือ การนำเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่เป็นลำดับอยู่ แล้วมาถ่ายทอดเป็นข้อเขียน
2. การเขียนเพื่ออธิบาย คือ การเขียนเพื่อชี้แจง อธิบาย
3. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นการเขียนเพื่อวิเคราะห์ วิจารณ์ แนะนำ หรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง
4. การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้อ่านมีอารมณ์คล้อยตามและเกิดจินตนาการเห็นภาพตามผู้เขียนต้องการ
5. การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายที่จะดำเนินสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
6. การเขียนเพื่อล้อเลียนเสียดสี เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายที่จะดำเนินสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
7. การเขียนเพื่อกิจธุระ การเขียนชนิดนี้จะมีรูปแบบการเขียนและลักษณะการใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปตามประเภทของงานเขียน

ศักดิ์ดา บั้นเหน่งเพชร (2529: 126) แบ่งประเภทของการเขียนตามความมุ่งหมายในการเขียน ซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้

การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือ การเขียนเพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ ความรู้ เป็นการเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ใช้ในการเขียนชีวประวัติ การเขียนข่าว การเขียนสารคดี การเขียนแบบ ที่ผู้เขียนต้องเล่าเรื่อง

การเขียนสารคดี การเขียนแบบ ที่ผู้เขียนต้องเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ และให้ข้อมูลถูกต้องตามความจริง

การเขียนเพื่ออธิบาย คือ การเขียนเพื่อบอกวิธีทำสิ่งหนึ่ง ชี้แจง ตอบปัญหา ผู้เขียนต้องลำดับขั้นตอนของเรื่องอย่างดี และใช้ภาษาที่รัดกุม ชัดเจน เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจง่าย

การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น คือ การเขียนแสดงความคิดเห็นของผู้เขียน ซึ่งอาจจะมีข้อคิด คติหรือแนวคิดที่น่าสนใจแทรกอยู่ด้วย

การเขียนเพื่อโฆษณา คือ การเขียนจูงใจ เชิญชวนให้ผู้อ่านสนใจสิ่งที่เขียนแนะนำ เช่น การเขียนคำโฆษณา คำขวัญ คำที่ใช้ควรรู้ มีการเล่นลีลาของคำ เพื่อให้ผู้อ่านติดใจ

การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ คือ การถ่ายทอดความรู้สึก จินตนาการให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเห็นภาพตามผู้เขียน ต้องใช้คำประณีต มีความหมายแฝง เช่น การเขียนเรื่อง สั้น นวนิยาย ฯลฯ

สมพร มั่นตะสูตร (2540: 8-10) ได้จำแนกประเภทของการเขียนตามจุดมุ่งหมายของการเขียน ดังนี้

1. บันเทิงคดี (fiction) หมายถึงเรื่องที่เขียนขึ้นจากการสมมุติผสมกับจินตนาการโดยยึดหลักความจริงให้มากที่สุด แบ่งเป็น นวนิยาย เรื่องสั้น บทละคร ทัศนคติหรือปกิณกะอื่น ๆ

2. สารคดี (feature or non-fiction) คือ งานเขียนที่ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายที่จะให้ความรู้เนื้อหาสาระเชิงวิชาการแก่ผู้อ่านมากกว่าความเพลิดเพลิน แต่ก็มีสารคดีประเภทที่ให้ความบันเทิงปะปนอยู่ด้วย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับฝีมือของผู้เขียนเป็นสำคัญ ลักษณะที่สำคัญของสารคดี คือ

- 2.1 มีจุดมุ่งหมายที่ให้ความรู้เป็นเบื้องต้น
- 2.2 ต้องให้ทั้งความคิดและความจริงที่เชื่อถือได้
- 2.3 ให้คุณค่าทางปัญญาแก่ผู้อ่าน

สรุปได้ว่าการเขียนจำแนกออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้ตามจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ของผู้เขียนว่าต้องการสื่อสารให้ผู้รับสารเข้าใจในเรื่องใดเช่น การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ การเขียนเพื่ออธิบาย การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น การเขียนเพื่อกิจธุระ การเขียนเพื่อล้อเลียนและเสียดสี และการเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ

2.1.5 องค์ประกอบในการเขียน

ในการเขียนข้อเขียนประโยคใด ๆ ก็ตาม ทั้งบทความ ย่อความ เรียงความ จดหมาย ฯลฯ ผู้เขียนจะต้องมีสิ่งเหล่านี้เป็นส่วนประกอบที่สำคัญ ได้แก่ คำ ประโยค ข้อความสั้น ๆ ข้อความยาว ๆ เนื้อหา ภาษา ความรู้สึกและแรงจูงใจ

จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และ อัมพร ทองใบ (2555: 294) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบ การเขียน ไว้ว่า ผู้เขียนจะต้องมีความรู้เรื่องไวยากรณ์ สำนวน ภาษา คำศัพท์ ตัวสะกดคำ โครงสร้าง ประโยค และหน้าที่ของคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาของเรื่องที่จะเขียน รูปแบบการเขียน ความเหมาะสมในการเลือกใช้ถ้อยคำ การเรียบเรียงเนื้อหาได้อย่าง สมเหตุสมผล กระชับรัด ได้ความชัดเจน

สำลี รักสุทธี (2553: 99) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

1. ความชัดเจน คือ ความชัดเจนในการใช้ถ้อยคำ สื่อความหมายได้ตรง
2. ความเรียบง่าย คือ การใช้คำธรรมดาที่เข้าใจง่าย ไม่ใช้คำฟุ่มเฟือย
3. ความกระชับ คือ การใช้ถ้อยคำน้อย แต่ให้ความหมายชัดเจน และมี

น้ำหนัก

4. ความประทับใจ คือ การใช้ถ้อยคำเร้าความรู้สึกของผู้อ่าน
 5. ความไพเราะ คือ การเลือกใช้คำที่มีเสียงราบรื่นไพเราะหู
 6. การสร้างภาพ คือ การใช้คำที่มองเห็นภาพ สื่อให้เห็นภาพชัดเจน
 7. โครงสร้างของประโยค คือ การแต่งประโยคให้สอดคล้องกับเหตุการณ์
- ประโยคหลัก ประโยคอยู่ใกล้กัน ไม่อยู่ไกลกันเกินไป และที่สำคัญประโยคนั้นควรเป็นประโยคที่ กระชับ

กองทัพ เคลือบพนิกกุล (2542) ได้แบ่งองค์ประกอบของการเขียนไว้ 4 ส่วน ได้แก่

1. เนื้อหา คือ สารหรือเรื่องราวที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดให้ผู้อ่านได้รับทราบและเข้าใจ ทั้งนี้เนื้อหานั้นอาจจะเป็นเหตุการณ์ สารระ ข้อคิดเห็น จินตนาการ ตลอดจนอารมณ์ ความรู้สึก

2. ภาษา คือ ระบบสัญลักษณ์ที่ใช้ในการสื่อสารทั้งนี้ หมายความว่าถ้อยคำ ประโยค ตลอดจนสำนวนโวหารที่ผู้เขียนใช้เป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการถ่ายทอดเนื้อหาหรือ เรื่องราวต่างๆ ดังนั้น ผู้เขียนจะต้องมีความรอบรู้ในการใช้ภาษาการเลือกใช้ถ้อยคำ ระดับภาษา มาใช้ ให้เหมาะสมแก่กาลเทศะและรูปแบบงานเขียนเพื่อการสื่อความหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

3. เครื่องหมายวรรคตอน คือ เครื่องหมายต่างๆ ที่ใช้ในการเขียนเพื่อช่วยให้ อ่านได้สะดวก และเป็นการป้องกันความเข้าใจผิด ของผู้อ่าน นอกจากนี้การใช้เครื่องหมายวรรคตอนยังสามารถแสดงอารมณ์ความรู้สึกได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เช่นการใช้เครื่องหมายปรีศนีและอัศเจรีย์ เป็นต้น ทั้งนี้ผู้เขียนควรเลือกใช้เครื่องหมายวรรคให้เหมาะสมกับเนื้อหาและรูปแบบของงานเขียน

4. รูปแบบ รูปแบบของการเขียนสามารถแบ่งได้เป็น 2 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบร้อยแก้วและรูปแบบร้อยกรอง ผู้เขียนจะต้องมีศิลปะในการเขียน และเขียนให้ถูกต้องตาม กฎเกณฑ์ของรูปแบบนั้นๆ

ลาโด (1964: 98) กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนไว้ว่า ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ โครงสร้างไวยากรณ์คำศัพท์การสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอนซึ่งนอกเหนือจากสิ่งนี้แล้วผู้เขียน จะต้องมียุทธศาสตร์ในการเขียน และผู้เขียนต้องมีความสามารถในการเขียนเพื่อสื่อความหมายกับ ผู้อ่านได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของตน ส่วนเฮริส (Harris, 1969: 63-69) และฮีตัน (Heaton, 1975: 138) ได้เสนอข้อคิดเกี่ยวกับเรื่องขององค์ประกอบในการเขียนไว้สอดคล้องกัน ดังนี้

1. ทักษะทางไวยากรณ์ (Grammatical Skills) ความสามารถในการเขียน ประโยคต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและสื่อความได้
2. ทักษะทางลีลาการเขียน (Stylistical Skills) ความสามารถในการเลือก ประโยคและสำนวนได้เหมาะสม
3. ทักษะทางกลไก (Mechanical Skills) ความสามารถในการใช้สัญลักษณ์ เครื่องหมาย วรรคตอนและอักษรตัวพิมพ์เล็กหรือพิมพ์ใหญ่อย่างถูกต้อง
4. ทักษะในการวินิจฉัยข้อความ (Judgement Skills) ความสามารถในการที่จะเขียนได้ตามความคิดอย่างสมเหตุสมผล

นอกจากเนื้อหาสาระการวางรูปแบบไวยากรณ์ลีลาและกลไกในการเขียนแล้ว องค์ประกอบที่จะช่วยให้นักศึกษาได้พัฒนาการเขียน ดังที่ พิตรวัลย์ โกวิทวที (2537: 46) กล่าวไว้ว่า

1. มีความรู้ราตีในเรื่องที่จะเขียน
2. มีจุดประสงค์แจ่มแจ้งว่าจะส่งสารเพื่อเหตุใดและสามารถให้ผู้รับเข้าใจ สิ่งที่ตนส่งสารไปให้
3. มีความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของภาษาคือโครงสร้างทางไวยากรณ์ใช้ คำศัพท์และรู้จักแบบแผนของการเรียน ได้แก่ เรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน
4. มีความสามารถในการสื่อความหมายด้วยการเขียน สามารถเขียนโดยใช้ ถ้อยคำ สำนวน รูปแบบการเขียน ได้เหมาะสมตรงตามจุดประสงค์ที่วางไว้
5. เขียนได้รวดเร็วพอสมควรกับงานที่เขียน

กล่าวโดยสรุปการเขียนที่ดีจะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญที่จะทำให้การเขียน สามารถสื่อสารได้ถูกต้ององค์ประกอบดังกล่าวได้แก่ลีลาในการเขียน การสะกดคำ การใช้เครื่องหมาย วรรคตอน ความรู้เรื่องศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์และการเลือกประโยคและสำนวนภาษาได้ถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์

2.2. การเขียนประโยค

2.2.1 ความหมายของประโยค

ประโยค เกิดจากคำหลาย ๆ คำ หรือวลีที่นำมาเรียงต่อกันอย่างเป็นระเบียบให้แต่ละคำมีความสัมพันธ์กัน มีใจความสมบูรณ์ แสดงให้รู้ว่า ใคร ทำอะไร อย่างไร เหตุใด ที่ไหน เช่น ดาราไปมหาวิทยาลัย ตำรวจจับคนร้าย เป็นต้น

นักภาษาศาสตร์และผู้เชี่ยวชาญทางภาษา ได้ให้ความหมายของประโยคไว้ดังนี้

นวรรณ พันธุเมธา (2525) กล่าวว่า ประโยคหมายถึงถ้อยคำซึ่งแสดงความคิดที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน บางครั้งเราก็รู้ความสัมพันธ์ของความคิดได้จากสถานการณ์ บางครั้งเราก็รู้จักถ้อยคำในประโยคนั้น ๆ เอง ประโยคที่สมบูรณ์จะมีส่วนประกอบซึ่งเรียกว่าหน่วยประโยคอยู่ 2 ชนิด คือหน่วยนาม และหน่วยกริยา และบางประโยคจะมีหน่วยประโยคอีกชนิดหนึ่งเรียกว่าหน่วยเสริม

สนิท ตั้งทวี (2528) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ประโยคคือความสัมพันธ์ของกลุ่มคำที่มีเนื้อหาความครบบริบูรณ์ว่า ใคร ทำอะไร และอาจจะบอกต่อไปว่า กับใคร ที่ไหน และอย่างไร ประโยคย่อมประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วนคือ ภาคประธาน ภาคแสดง

กำชัย ทองหล่อ (2547: 367) กล่าวว่า ประโยค หมายถึงกลุ่มคำที่มีความเกี่ยวข้องกันอย่างเป็นระเบียบ และมีเนื้อหาความสมบูรณ์ ประโยคจะต้องมีบทประธานและบทกริยาเป็นหลักสำคัญ

สรุปว่าการประโยคคือ ประโยคคือ การนำเอาคำหลาย ๆ คำมาเรียงต่อกันเป็นกลุ่มคำ มีลักษณะเป็นวลีและประโยคอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ทั้งในด้านรูปแบบและความหมาย

2.2.2 โครงสร้างของประโยค

ประโยคเกิดจากคำโดยภาคประธาน และภาคแสดง และมีคำขยายส่วนต่าง ๆ

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2546: 192-193) ได้กล่าวว่า โครงสร้างของประโยค แบ่งออกเป็นสองภาคดังนี้

1. ภาคประธานหมายความว่าส่วนที่ผู้กล่าวอ้างขึ้นก่อน เพื่อให้ผู้ฟังรู้ว่าอะไรเป็นข้อสำคัญของข้อความ ภาคนี้โดยมากมักเป็นคำนามหรือสรรพนามเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งผู้พูดและผู้เขียนกล่าว ขึ้นก่อน เช่น ตาสี บ้าน ฉันทน์ เขา เป็นต้น ซึ่งทราบได้แต่เพียงว่าเป็นใคร หรืออะไรเท่านั้น

2. ภาคแสดง หมายถึงคำที่แสดงอาการของภาคประธานให้ได้ความครบว่าแสดงอาการอย่างนั้น อย่างนี้ เช่น ตาสี - นอน, บ้าน - งาม, - ฉับ - กินข้าว, เขา - เป็นนายอำเภอ ฯลฯ ภาคที่อยู่ท้ายประธาน เช่นคำ นอน งาม กินข้าว เป็นนายอำเภอ นี้เรียกว่า ภาคแสดง ข้อใด ๆ ถ้ามีความหมายครบ 2 ภาคบริบูรณ์เช่นนี้แล้ว ก็ได้ชื่อว่า ประโยค

กำชัย ทองหล่อ (2545: 367) กล่าวว่า โครงสร้างของประโยค หมายถึง ส่วนประกอบของประโยคซึ่งประโยคประกอบด้วยส่วนประกอบ 2 ส่วนคือ

1. **ภาคประธาน** คือ คำหรือกลุ่มคำที่ทำหน้าที่เป็นผู้กระทำ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของประโยค โดยมากมักได้แก่ คำนามหรือคำสรรพนาม

2. **ภาคแสดง** คือ คำหรือกลุ่มคำที่ประกอบไปด้วยบทกริยา บทกรรมและส่วนเติมเต็ม บทกริยาทำหน้าที่เป็นตัวกระทำ บทกรรมทำหน้าที่เป็นผู้ถูกกระทำ และส่วนเติมเต็มทำหน้าที่คล้าย กรรมแต่ไม่ใช่กรรมเพราะมิได้ถูกกระทำ

สรุปว่าโครงสร้างของประโยคคือการนำคำมาเรียงกันให้ได้ใจความสมบูรณ์ ว่าใครทำอะไร ประกอบด้วย 2 ภาค คือ ภาคประธาน และ ภาคแสดง

2.2.3 รูปแบบของประโยค

รูปแบบของประโยค หมายถึงการวางรูปแบบของคำในประโยค เรียกตามการวางชนิดของคำที่ทำหน้าที่ในประโยคมี 4 ชนิด คือ ประโยคประธาน ประโยคกริยา ประโยคกรรม และประโยคการิต

1. **ประโยคประธาน** คือ ประธานมักเป็นคำนาม และสรรพนาม ประธานทำหน้าที่เป็นผู้กระทำ และวางอยู่หน้าประโยค ตัวอย่างเช่น 1) เสือกินวัว 2) มื้อมืดลอบตัดไม้ 3) คนร้ายฆ่าเจ้าทรัพย์

2. **ประโยคกริยา** คือ ประโยคประธานมีคำกริยานำหน้า คำกริยานำหน้ามักขึ้นต้นด้วย มี เกิด ปรากฏ ตัวอย่างเช่น 1) มีเสือกินวัว 2) เกิดมื้อมืดลอบตัดไม้ 3) ปรากฏคนร้ายฆ่าเจ้าทรัพย์

3. **ประโยคกรรม** คือ กรรมทำหน้าที่เป็นประธานในประโยค และมีกริยาลิ “ถูก” ตามหลังประธาน ตัวอย่างเช่น 1) วัวถูกเสือกิน 2) ไม้ถูกตัด 3) เจ้าทรัพย์ถูกฆ่าโดยคนร้าย

ประโยคกรรมในภาษาไทยมักมีความหมายไปในทางที่ไม่น่ายินดี เช่น เขาถูกตำ เธอถูกตำหนิ ฯลฯ แต่ปัจจุบันอิทธิพลประโยคกรรมการก (Passive Voice) ในภาษาอังกฤษ มีอิทธิพลต่อประโยคกรรมในภาษาไทย ทำให้กริยาลิถูก กลับนิยมในข้อความที่ดี ตัวอย่างเช่น 1) เขาถูกเลือกเป็นประธานกรรมการ 2) เธอถูกเชิญขึ้นร้องเพลงเป็นแรก

ตัวอย่างประโยคทั้งสองนี้ ตามหลักภาษาไม่ถือว่า มีความหมายไปในทางดี คือผู้ถูกเลือกหรือถูกเชิญไม่เต็มใจ หรือไม่พอใจ แต่ถ้าแก้ไขให้มีความหมายไปในทางที่ดี ควรแก้ไข ดังนี้ 1) เขาได้รับการคัดเลือก 2) เธอได้รับขึ้นร้องเพลงเป็นแรก

4. ประโยคการเชิญคือ ประโยคประธานหรือประโยคกรรม ซึ่งมีผู้รับใช้ แทรกเข้ามา เช่น 1) นักเรียนถูกครูให้อ่านหนังสือ 2) ครูให้นักเรียนอ่านหนังสือ 3) คุณพ่อให้ฉันล้างรถ 4) ครูใหญ่บอกให้นักเรียนเข้าเรียน

2.2.4 ชนิดของของประโยค

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2546) ได้แบ่งชนิดของประโยค แบ่งออกเป็น 3 ชนิด คือ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน ประโยคหนึ่ง ๆ จะต้องมีภาคประธาน และภาคแสดงเป็นหลัก และอาจมีคำขยายส่วนต่าง ๆ ได้

1. **ภาคประธานของประโยค** คือ คำหรือกลุ่มคำที่ทำหน้าที่เป็นผู้กระทำ ผู้แสดงซึ่งเป็นส่วนสำคัญของประโยค และอาจมีบทขยายซึ่งเป็นคำหรือกลุ่มคำมาประกอบ เพื่อทำให้มีใจความชัดเจนยิ่งขึ้น

2. **ภาคแสดงของประโยค** คือ คำหรือกลุ่มคำที่ประกอบไปด้วยบทกริยา บทกรรม และส่วนเติมเต็ม บทกริยาทำหน้าที่เป็นตัวกระทำหรือตัวแสดงของประธาน ส่วนบทกรรมทำหน้าที่เป็นผู้ถูกกระทำและส่วนเติมเต็มทำหน้าที่เสริมใจความของประโยคให้สมบูรณ์ คือทำหน้าที่คล้ายบทกรรม แต่ไม่ใช่กรรมเพราะมิได้ถูกกระทำ

3. **ส่วนขยายของประโยค** อาจเป็นคำหรือกลุ่มคำอยู่ในภาคประธาน หรืออยู่ในภาคแสดงซึ่งอาจเป็นการขยายกริยา ขยายกรรม หรือขยายส่วนเติมเต็ม

ตัวอย่างของประโยค

1. พี่นั่งดูทีวีอย่างสนุกสนาน

น้อง(ภาคประธาน) ดูทีวี(ภาคแสดง) อย่างสนุกสนาน(ส่วนขยาย)

2. คุณครูของฉันสอนหนักมาก

คุณครู(ภาคประธาน) สอน(ภาคแสดง) ของฉัน, หนักมาก(ส่วนขยาย)

3. คุณแม่หัวเราะจนเห็นเหงื่อ

คุณแม่(ภาคประธาน) หัวเราะ(ภาคแสดง) จนเห็นเหงื่อ(ส่วนขยาย)

สรุปว่า**ประโยค**ถ้อยคำที่มีความเกี่ยวข้องกันถูกต้องตามระเบียบของภาษาและมีเนื้อความบริบูรณ์ ประกอบด้วยภาคประธานและภาคแสดง

2.2.5 การใช้ประโยคในการเขียน

ประโยคถือเป็นส่วนสำคัญในการเขียน เพราะจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายและเรื่องราวต่างๆ ที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอด จะเป็นแนวทางให้เกิดการเขียนที่มีประสิทธิภาพและสร้างงานเขียนที่มีพลังในการสื่อความได้เป็นอย่างดี

สุทธีวรรณ อินทะกนก (2559: 87) ได้กล่าวถึงการใช้ประโยคในการเขียนว่า ความถูกต้องตามหลักภาษา ไม่ตัดคำไม่ใช้คำเกินความจำเป็นหรือใช้คำฟุ่มเฟือย ควรเรียงตามหลักภาษาคือ เรียงจากประธาน กริยา กรรม ถ้ามีคำขยายก็จะอยู่หลังคำที่ถูกขยาย ไม่ควรใช้ประโยคไม่สิ้นกระแสความ (ประโยคไม่สมบูรณ์) คือ ประโยคที่ขาดส่วนได้ส่วนหนึ่งในโครงสร้างไป เช่น ภาคประธานหรือภาคแสดง เช่น ดึกที่จังหวัดนครราชสีมาควรเขียนให้สิ้นกระแสความโดยการเติมหน่วยกริยาลงไปเป็น ดึกที่จังหวัดนครราชสีมาถล่มเมื่อบานนี้ เป็นต้น ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายได้อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามโดยทั่วไป ประโยคที่ใช้ในภาษาเขียนระดับทางการมักมีรูปเป็นประโยคประธาน หากผู้เขียนต้องการเน้นส่วนประกอบอื่นของประโยค เช่น กริยา หรือกรรม ก็สามารถเลือกใช้ประโยคกริยาหรือประโยคกรรมในการสื่อความได้ ซึ่งการใช้ประโยคเหล่านี้แตกต่างกันตามจุดมุ่งหมายในการสื่อสาร หากผู้เขียนต้องการเน้นส่วนใดเป็นพิเศษให้นำส่วนนั้นมาไว้ในตำแหน่งต้นประโยค

วัลยา ช่างขวัญยืน (2533 อ้างถึงใน จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ 2558: 55) กล่าวถึงการใช้ประโยคว่า

ประโยคประธาน คือ ประโยคที่ผู้ใช้กระทำขึ้นต้นประโยค เช่น

พ่อดาลูก

เขาเล่นเทนนิสทุกวัน

วันนี้พ่อล้างรถยนต์คันใหม่

ประโยคกรรม คือ ประโยคที่ผู้ถูกกระทำขึ้นต้นประโยคเมื่อต้องการเน้น เช่น

ลูกถูกพ่อตำประโยคนี้ต้องการเน้น “ลูก” ซึ่งเป็นกรรมของประโยค

นักเรียนถูกครูตักเตือนเรื่องการแต่งกายเข้าชั้นเรียน

ประโยคนี้ต้องการเน้น “นักเรียน” ซึ่งเป็นกรรมของประโยค

ประโยคการิต คือ ประโยคประธานหรือประโยคคำที่มีผู้รับใช้อยู่ด้วย เช่น

อาจารย์สั่งให้นักศึกษาทำการบ้าน

ประโยคนี้มีผู้รับใช้ คือ “นักศึกษา”

นักศึกษาถูกอาจารย์สั่งให้พักการเรียนเป็นเวลา 1 เทอม

ประโยคนี้มีผู้รับใช้ คือ “นักศึกษา”

ประโยคกริยา คือ ประโยคที่ใช้คำกริยาขึ้นต้นประโยคเมื่อต้องการเน้นกริยาให้เด่น คำกริยาที่มักใช้ขึ้นต้นในประโยคกริยา ได้แก่ เกิด มี ปรากฏ เช่น

เกิดพายุฤดูร้อนเมื่อสัปดาห์ที่ผ่านมา
 ประโยคนี้ต้องการเน้นกริยา “เกิด” จึงย้ายกริยา “เกิด” มาไว้ต้นประโยค
 หากเน้นประธาน “พายุฤดูร้อน” ก็จะเขียนเป็นประโยคประธานได้ว่า พายุฤดูร้อนเกิดเมื่อสัปดาห์ที่
 ผ่านมา

2.2.6 การเขียนประโยค

การเขียนประโยคถือเป็นทักษะที่ใช้ในการสื่อความหมายได้คงทนและมีความสำคัญ
 ในการศึกษาทุกระดับ เพราะการเรียนวิชาต่าง ๆ ต้องอาศัยการเขียนโดยเฉพาะการเขียนประโยค
 ทำให้ผู้เรียนรู้ค่า เข้าใจความหมายของคำมากขึ้น เรียนรู้เกี่ยวกับแบบหรือชนิดของประโยคใน
 ภาษาไทยที่พอเหมาะกะบาย และระดับขั้นของผู้เรียน ดังนั้นการเขียนประโยคจึงเป็นทักษะที่
 จำเป็นต้องฝึกให้ผู้เรียน

ฉนวน สุรสิทธิ์ (2522: 155-156) ได้สรุปแนวความคิดการเขียนประโยคไว้ ดังนี้

1. ต้องตั้งโครงประโยคที่จะเขียน และแบ่งเป็นหัวข้อย่อย เพื่อเป็นการจัด
 ระเบียบความคิดมิให้สับสน และป้องกันมิให้มีการเขียนเนื้อเรื่องซ้ำกัน
2. ในการเขียนประโยค ให้แบ่งเนื้อเรื่องออกเป็นตอนๆ เมื่อจบตอนหนึ่ง
 จะต้องขึ้นบรรทัดใหม่เสมอ
3. การเริ่มเขียนประโยคแรกหรือในการเขียนขึ้นบรรทัดใหม่ ควรเขียน
 ประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ คือ มีภาคประธาน ภาคแสดง และควรใช้ประโยคสั้น ๆ มีความ
 ชัดเจน ไม่มีความหมายที่คลุมเครือ
4. เขียนประโยคแรกเหมือนจะเป็นชื่อเรื่อง คือ เป็นการเขียนนำเรื่องด้วย
 ถ้อยคำที่ชัดเจนที่สุด เพื่อให้รู้ว่าเรื่องที่เขียนนั้นเกี่ยวกับอะไร
5. การลำดับประโยค ตั้งแต่ประโยคแรกจนกระทั่งถึงประโยคสุดท้าย
 รวมทั้งการย่อหน้าแต่ละครั้ง ข้อความและเนื้อเรื่องจะต้องเกี่ยวเนื่องกันเหมือนลูกโซ่คือ เชื่อมโยงกัน
 ระหว่างประโยคต่อประโยค และระหว่างตอนกับตอน
6. การเรียงลำดับประโยค ควรจะทำได้ตามธรรมชาติ คือ เห็นว่าอะไรควร
 จะกล่าวก่อน อะไรควรจะกล่าวทีหลัง ไม่ควรเรียงประโยคกลับไปกลับมาจนจับใจความไม่ได้

ตัวอย่าง “งานเฉลิมฉลองศักราชใหม่ เตรียมการกันใหม่โหฬาร ครีกครื้นไม่
 ยิ่งหย่อนกว่าปีที่แล้วมา ท้องสนามหลวงจะมีการจัดงานอย่างพิเศษสุด โดยจะจัดการอำนวยความสะดวก
 สะดวกแก่ประชาชนผู้ไปเที่ยว และจะชักชวนประชาชนร่วมฉลองกันอย่างครึกครื้นอีกด้วย”

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2552: 15) ได้สรุปแนวความคิดการเขียนประโยคไว้ ดังนี้

1. มีความชัดเจน ผู้เขียนจะต้องใช้คำที่มีความหมายชัดเจน ใช้ประโยคไม่คลุมเครือหรือกำกวม ผู้เขียนต้องคำนึงเสมอว่าการที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องตรงกับผู้เขียนนั้น ขึ้นอยู่ที่การใช้คำ การใช้ประโยคและการใช้ถ้อยคำสำนวน
 2. มีความถูกต้อง ผู้เขียนต้องคำนึงถึงระเบียบของการใช้ภาษาและเขียนให้ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ
 3. มีความกระชับ ผู้เขียนต้องรู้จักเลือกสรรถ้อยคำมาใช้ รู้จักใช้สำนวนโวหาร ภาพพจน์คำอุปมาอุปไมย สุภาพศิต คำพังเพย รู้จักการรวมประโยคให้ข้อความชัดเจนและมีน้ำหนักเพื่อให้ประโยคมีความกระชับ
 4. มีความเรียบง่ายในการใช้ภาษา ผู้เขียนต้องรู้จักใช้คำธรรมดาที่เข้าใจง่าย ไม่ใช้คำฟุ่มเฟือย ไม่ใช้คำปฏิเสธซ้อนปฏิเสธ เพราะสิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้อ่านเกิดความเบื่อหน่าย
 5. มีความรับผิดชอบในความถูกต้องของเนื้อหา ผู้เขียนต้องแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล พินิจพิจารณาปัญหาด้วยความละเอียดถี่ถ้วน ซึ่งมุ่งจะให้เกิดความรู้และทัศนคติที่ดีอันเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่าน
 6. มีความประทับใจ การใช้ถ้อยคำสำนวนที่มีความหมายลึกซึ้งกินใจทำให้ผู้อ่านเกิดความประทับใจซึ่งเป็นผล อันเกิดจากการใช้คำที่ไพเราะ การเรียงลำดับคำในประโยค การใช้คำที่ทำให้เกิดภาพพจน์ เกิดอารมณ์ความรู้สึกที่ประทับใจ และชวนให้ติดตามอ่าน
 7. มีความไพเราะในการใช้ภาษา ผู้เขียนควรใช้ภาษาสุภาพ มีความประณีตในการใช้ภาษา ตลอดจนมีความประณีตในการเสนอเนื้อหา อ่านแล้วไม่สะดุดหรือขัดหู
- สรุปว่า การเขียนประโยคเป็นทักษะที่ต้องเอาใจใส่ฝึกฝนอย่างจริงจัง เพื่อให้เกิดความรู้ความชำนาญ และไม่ให้เกิดการผิดพลาดในการสื่อความหมาย รู้จักการเรียงร้อยถ้อยคำให้เกิดความแจ่มชัด สละสลวย จึงเป็นสิ่งที่ผู้เขียนจำเป็นต้องศึกษาหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ให้ดีและนำไปพัฒนางานเขียนของตนให้ประสบผลตามความมุ่งหมาย

2.2.6.1 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการเขียนย่อหน้า

ย่อหน้าเป็นข้อความตอนหนึ่ง ซึ่งผู้เขียน เขียนเรียบเรียงขึ้นด้วยประโยคหลายประโยคเรียงต่อกัน โดยที่ข้อความนั้นมีใจความสำคัญเพียงเรื่องเดียว กับมีประโยคที่ทำหน้าที่ขยายใจความนั้นในฐานะเป็นส่วนเสริมหรือสนับสนุนใจความสำคัญนั้นที่เรียกว่าพลความ การเขียนความเรียงโดยใช้ย่อหน้าจะช่วยให้เขียนได้ตรงประเด็น ชวนให้อ่านง่าย หรือ ช่วยในการติดตามความคิดของผู้เขียนถูกต้องยิ่งขึ้น

จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2558: 175) ได้แบ่งย่อหน้าตามลักษณะเนื้อหา ออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ย่อหน้าเนื้อเรื่อง ซึ่งเป็นย่อหน้าที่เป็นสาระสำคัญของเรื่อง มีองค์ประกอบ 2 ส่วน คือ

1. ใจความสำคัญ (Main Idea) ใจความสำคัญ คือส่วนที่แสดง สาระสำคัญหรือความคิดสำคัญของเรื่องและผู้เขียนต้องการนำเสนอไปยังผู้อ่าน ซึ่งใจความสำคัญนั้นจะ ปรากฏในย่อหน้าหนึ่งๆ เพียงหนึ่งใจความสำคัญเท่านั้น โดยใจความสำคัญนั้นอาจจะปรากฏออกมา เป็นประโยคใจความสำคัญ (Topic Sentence) เพื่อให้ผู้อ่านสังเกตเห็นได้ง่าย หรืออาจจะไม่ปรากฏก็ได้ ซึ่งหากเป็นแบบหลังนี้ ผู้อ่านจะต้องทำการสรุปใจความสำคัญเอง

2. ใจความรองหรือพลความ (Supporting Sentence) ใจความ รองหรือพลความ คือ ส่วนขยายใจความสำคัญหรือความคิดสำคัญของเรื่อง โดยการสร้างใจความรอง หรือพลความนั้นมีหลายวิธี เช่น วิธีการอธิบาย การนิยามความหมายการยกตัวอย่าง การเปรียบเทียบ เป็นต้น

ส่วนย่อหน้าอีกประเภทหนึ่ง คือ ย่อหน้าพิเศษ คือ ย่อหน้าที่มีได้เน้นหรือ กล่าวถึงสาระสำคัญของเรื่องที่เขียน แต่เป็นย่อหน้าที่มีจุดมุ่งหมายเฉพาะในเรื่อง ได้แก่ ย่อหน้าเปิด เรื่อง (คำนำ) ย่อหน้าปิดเรื่อง (สรุป) และย่อหน้าเชื่อมความ

2.2.6.2 ขั้นตอนการเขียนย่อหน้า

การเขียนย่อหน้านั้นนับเป็นจุดเริ่มต้นสำหรับการเขียนงานในรูปแบบต่าง ๆ โดยการเขียนย่อหน้ามีขั้นตอนการเขียนและมีเนื้อเรื่องไม่ซับซ้อนเท่าการเขียนแบบอื่น ๆ ผู้ที่ฝึกเขียน หรือจะเป็นนักเขียนควรเริ่มฝึกฝนการเขียนย่อหน้าจนชำนาญ ถ้าเขียนย่อหน้าได้ดี ก็จะเป็นพื้นฐานใน การเขียนแบบอื่น ๆ ได้ดีต่อไป

สุทธิวรรณ อินทะกนก (2559: 100) ได้กล่าวถึง การเขียนย่อหน้าสามารถ สรุปได้ ดังนี้

1. คิดเรื่อง ความคิดเป็นจุดเริ่มต้นของการเขียน เมื่อจะเขียนย่อ หน้าผู้เขียนควรวางแผนก่อนการเขียนโดยการคิดเรื่องที่ต้องการจะเขียน ซึ่งควรจะเริ่มจากเรื่องที่ ง่ายและคุ้นเคย และความคิดนั้นควรมีเอกภาพ กล่าวคือ เป็นความคิดที่แสดงสาระเดียวหรือเรื่อง เดียว จึงจะกลายเป็นความคิดหลักให้แก่ย่อหน้าได้

2. เสาะหาข้อมูล เมื่อได้ความคิดหลักที่จะเขียนแล้ว ผู้เขียนควร เสาะหารวบรวมข้อมูล ทั้งจากการอ่าน การฟัง หรือประสบการณ์ส่วนตัว สิ่งแวดล้อม ตลอดจนคนรอบข้าง เพื่อจะได้ข้อมูลที่จะมาขยายความคิดหลักนั้น

3. สร้างประโยคใจความสำคัญ ในขั้นนี้ ผู้เขียนต้องนำความคิดหลักมาแปรให้เป็นประโยคใจความสำคัญเพื่อให้ผู้อ่านสามารถสังเกตและเข้าใจได้ง่ายขึ้นโดยเลือกคำสำคัญ (Key Word) ที่ครอบคลุมแนวคิดหลักมาใส่ไว้ในประโยคใจความสำคัญด้วย นอกจากนี้ การสร้างประโยคใจความสำคัญในย่อหน้านั้น ควรเป็นประโยคที่แสดงความคิดสำคัญไว้เพียงความคิดเดียว เพื่อให้เกิดเอกภาพในย่อหน้าและจะต้องเขียนให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์ (ประโยคสั้นกระแสดความ) โดยผู้เขียนสามารถวางตำแหน่งประโยคใจความสำคัญไว้ส่วนใดของย่อหน้าก็ได้ ไม่ว่าจะเป็นการวางไว้ตอนต้นย่อหน้า ตอนกลางย่อหน้า ตอนท้ายย่อหน้า หรือทั้งตอนต้นและท้ายย่อหน้า

4. เขียนโครงเรื่อง ในการเขียนโครงเรื่องนั้น ควรเขียนเป็นข้อความสั้นๆ โดยโครงเรื่องจะต้องประกอบไปด้วยข้อความที่ถูกต้องเหมาะสมและเรียงลำดับกันอย่างเป็นเหตุเป็นผลกัน เพื่อช่วยสร้างสัมพันธภาพให้แก่ย่อหน้า

5. เขียนขยายความ ในขั้นนี้ ผู้เขียนต้องฝึกการขยายความให้ประโยคมีความชัดเจนยิ่งขึ้น จนกลายเป็นประโยคที่มีส่วนขยายที่สมบูรณ์และควรเขียนประโยคที่มีความสั้นยาวไม่แตกต่างกันมาก เพื่อเกิดความสวยงามในย่อหน้านั้นๆ

6. เรียบเรียงเป็นย่อหน้า โดยการนำประโยคขยายความนั้นมาเรียงร้อยต่อกันโดยใช้คำเชื่อมที่เหมาะสมและเป็นเหตุเป็นผลกัน ทั้งนี้ ผู้เขียนอาจมีการเพิ่มข้อความในย่อหน้า เพื่อให้เกิดความสละสลวยและมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

7. ตรวจสอบและแก้ไข ขั้นตอนนี้ นับเป็นขั้นตอนสุดท้ายที่เปิดโอกาสให้ผู้เขียนทบทวนย่อหน้าของตัวเองและขัดเกลาการใช้ภาษา การเรียงประโยค การสื่อความหมาย และความคิดสำคัญของเรื่อง หากผู้เขียนหมั่นทบทวน ก็จะสามารถแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนย่อหน้า ทั้งนี้ หากฝึกจนชำนาญก็จะพัฒนาการเขียนย่อหน้าได้อย่างรวดเร็วอีกด้วย

2.2.6.3 ลักษณะย่อหน้าที่ดี

จูไรร์ตัน ลักษณะศิริ (2558: 184) กล่าวถึงย่อหน้าที่ดี มีลักษณะดังต่อไปนี้

1. มีเอกภาพ กล่าวคือ ในย่อหน้าหนึ่ง ๆ นั้นจะต้องมีความคิดสำคัญหรือใจความสำคัญเพียงประการเดียว นอกเหนือจากนั้นคือส่วนขยายต่าง ๆ ที่เข้ามาสนับสนุนความคิดสำคัญหรือใจความสำคัญในย่อหน้าให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้นผู้เขียนต้องระมัดระวังการเสนอความคิดสำคัญโดยต้องเสนอในแง่มุมที่คงที่ไม่เปลี่ยนแปลง หรือเสนอความคิดสำคัญอย่างอื่นแทรกขึ้นมาในย่อหน้า เพราะจะทำให้ขาดเอกภาพในย่อหน้าได้

2. มีสัมพันธภาพ กล่าวคือ ในย่อหน้าหนึ่ง ๆ นั้นจะต้องมีการลำดับความคิดและความสัมพันธ์ของข้อความต่างๆ ในย่อหน้าให้เป็นไปตามเหตุและผลได้กล่าวถึงสัมพันธภาพไว้ 2 ลักษณะได้แก่

2.1 สัมพันธภาพในย่อหน้า แบ่งย่อยเป็น 2 แบบ คือ

2.1.1 การจัดระเบียบความคิด ซึ่งจะต้องมีการ

นำมารวมกันอย่างเป็นระเบียบ ถ้าจัดลำดับอย่างดี จะทำให้เรื่องในย่อหน้ามีความกระจ่างชัดโดยผู้เขียนจะต้องลำดับความคิดก่อนว่าข้อความใดหรือประโยคใดควรจะกล่าวก่อนหลังการจัดความคิดนี้อาจจะจัดตามลำดับเหตุผล ลำดับ เวลา ลำดับสถานที่ลำดับความสำคัญ ลำดับเหตุการณ์ และลำดับทิศทาง เป็นต้น การจัดลำดับเรื่องราวให้เชื่อมโยงกันนี้จะทำให้ย่อหน้ามีสัมพันธภาพ

2.1.2 ความต่อเนื่องและความสอดคล้อง ซึ่ง

หมายถึงความสอดคล้องของประโยคหรือข้อความต่างๆ ภายในย่อหน้า จะเกิดจากการนำคำเชื่อมมาประสานประโยคต่าง ๆ ทำให้ข้อความต่อเนื่องกลมเกลียวกันและอ่านได้อย่างราบรื่น โดยการใช้คำเชื่อมนั้นมีหลายลักษณะ ได้แก่ 1.) แสดงการเสริม ย้ำ เช่น นอกจากนั้น แล้วก็ยิ่งกว่านั้น 2.) แสดงการเปรียบเทียบ เช่น เหมือนกับ ในทำนองเดียวกัน ราวกับ 3.) แสดงการยอมรับ เช่น เมื่อเป็นเช่นนี้ แสดงว่าเชื่อได้ว่า 4.) แสดงการสรุป เช่น ด้วยเหตุดังกล่าว ในที่สุดกล่าวโดยสรุปอีกนัยหนึ่ง 5.) แสดงการเปรียบเทียบต่างๆ เช่น ตรงกันข้าม แม้ว่าทั้ง ๆ ที่ แต่ 6.) แสดงการขยายความ เช่น จะเห็น ได้ว่าตัวอย่างเช่น และ 7.) บอกเวลาหรือสถานที่ เช่น หลังจากนั้น ต่อมาต่อไป ในขณะที่นั้น ทางด้านขวา ในตอนท้าย

2.2 สัมพันธภาพระหว่างย่อหน้าในแต่ละย่อหน้านั้นจะ

สัมพันธ์กันโดยเนื้อหาอยู่แล้ว แต่ผู้เขียนควรเน้นความสัมพันธ์ของย่อหน้าให้เด่นชัดขึ้น ด้วยการใช้คำหรือวลีเชื่อมความ เพราะคำเหล่านี้จะทำให้เกิดความเชื่อมโยง นอกจากนี้ ผู้เขียนอาจจะเชื่อมด้วยข้อความที่สร้างเป็นประโยค หรือข้อความที่มีประธานแทรกอยู่ก็ได้ เช่น ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า... ก่อนที่จะพูดอะไรต่อไป... นอกจากความคิดเห็นที่มีผู้เสนอมาแล้ว.... นอกจากคุณค่าทางศิลปกรรมแล้ว ... เป็นต้น

3. มีสารัตถภาพ กล่าวคือ จะต้องมีการเน้นย้ำข้อความความคิด

หลักหรือใจความสำคัญ เพื่อให้ผู้อ่านรับรู้และเข้าใจได้ง่ายว่าในย่อหน้าดังกล่าวต้องการถ่ายทอดสาระสำคัญหรือความคิดสำคัญใดเป็นหลัก ซึ่งการเน้นย้ำหรือสร้างสารัตถภาพนั้น ผู้เขียนสามารถใช้การซ้ำคำ วลี หรือซ้ำประโยคเดิม ตลอดจนย้ำเนื้อหาที่ต้องการแสดงความคิดหลักมากกว่าส่วนขยายอื่น ๆ

4. มีความสมบูรณ์กล่าวคือ ใจความสำคัญหรือความคิดสำคัญและ

ส่วนขยายความของย่อหน้านั้นต้องมีสาระครบถ้วน โดยส่วนขยายนั้นต้องครอบคลุมความคิดขยายใจความสำคัญหรือความคิดสำคัญในย่อหน้าได้อย่างแจ่มแจ้ง มีความถูกต้องของหลักการใช้ภาษา ทั้งคำ ประโยค ตลอดจนการใช้คำเชื่อมต่างๆ เพื่อให้ย่อหน้านั้นสละสลวย สาระครบถ้วน และสมบูรณ์ทุกด้านนั่นเอง

ประภาศรี สีหอำไพ (2536: 17-18) กล่าวถึงลักษณะของย่อหน้าที่ดี สรุปได้ดังนี้

1. เอกภาพ (Unity) คือ มีข้อความสำคัญเพียงประการเดียว สารหลักเป็นจุดเดียว ส่วนจะมีขยายหรือแสดงตัวอย่างเพิ่มเติมก็ได้ โดยการเขียนต้องไม่วกวนนอกเรื่อง ทำให้สับสน เข้าใจยาก แต่ละย่อหน้าควรรวมจุดเป็นหัวข้อหรือแนวความคิดตามที่ได้ตั้งไว้ในการวางโครงเรื่องทำให้ผู้อ่านสามารถจับประเด็นเรื่องย่อข้อความทั้งหมดให้เหลือเพียงประโยคเดียวได้

2. สัมพันธภาพ (Coherence) มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกันดี เรียงลำดับประโยคให้ขยายโครงร่าง รายละเอียดแสดงความคิดอย่างต่อกัน อ่านแล้วเข้าใจ ชัดเจนแต่ละประโยคมีสื่อนานเชื่อมถูกต้อง มีตัวอย่างที่อ้างอิงขยายข้อความนั้นอย่างแจ่มแจ้ง

3. สารัตถภาพ (Message Emphasis) มีการย้ำเน้นสาระที่สำคัญตามแนวคิดหลักที่สร้างสรรค์ขึ้น มีความสำคัญและประโยคที่กระชับความหมายอย่างเด่นชัด ถ้าเป็นย่อหน้าที่มีขนาดสั้นเพียงย่อหน้าเดียว โดยมากมักจะวางประโยคใจความไว้ตอนต้นย่อหน้า หรือท้ายย่อหน้าเพื่อสรุปความสำคัญทั้งหมดในย่อหน้านั้น

4. วิจิตรภาพ (Variety) มีความแตกต่างหรือหลากหลายในการใช้ถ้อยคำการสร้างประโยค การสร้างย่อหน้าไม่ซ้ำกันจนทำให้เกิดความซ้ำซาก ควรมีการสร้างความแตกต่างทำให้ชวนอ่านซึ่งมีองค์ประกอบหลายประการ ได้แก่

4.1 โครงสร้าง (Structure) กำหนดโครงสร้างในการเขียนให้แตกต่างกัน เช่น การขึ้นต้นนวนิยายอาจใช้ตอนจบมาขึ้นต้น กำหนดการตายของพระเอกมาเป็นฉากแรกแล้วเล่าเรื่องย้อนไปจะทำให้แปลกกว่าโครงสร้างที่เป็นเชิงประวัติชีวิตตั้งแต่วัยเด็ก เป็นต้น

4.2 ความสั้นยาว (Length) ใช้ประโยคที่มีความสั้นยาวต่างกัน ทำให้มีช่วงระยะวรรคตอนให้ผู้อ่านได้พักผ่อนสายตา

4.3 ดุลภาพ (Balance) คือ ความเหมาะสมในผลงานเขียนตั้งแต่ใจความสำคัญ ตัวอย่างประกอบ การย้ำเน้นสาระ สร้างแนวคิดจำแนกในแต่ละหัวข้ออย่างเสมอภาค ตอนใดที่สำคัญก็มีการขยายข้อความจนสมบูรณ์ ทั้งนี้ รูปแบบการเขียนที่มีดุลภาพจะทำให้ย่อหน้าเกิดความงาม

4.4 การลำดับคำ (Words Arrangement) มีความแตกต่างในการสร้างคำให้มีลำดับต่อเนื่องไปไม่ซ้ำความจนน่าเบื่อหน่าย ตัวอย่างเช่น แสงสว่างใดยิ่งกว่าปัญญาไม่มี อาจลำดับใหม่ว่า ไม่มีแสงสว่างใดยิ่งกว่าปัญญา, เกิดโรคระบาดในตำบลนี้ อาจลำดับใหม่ว่า โรคระบาดเกิดในตำบลนี้ เป็นต้น

เจือ สตะเวทิน (2518: 147) กล่าวว่าผู้สนใจควรฝึกฝนการเขียนตั้งแต่ย่อหน้า ถ้าเขียนเรื่อง ยาว ๆ เช่น เรียงความ และบทความได้ดีตามไปด้วย ขั้นตอนการเขียนย่อหน้ามีดังนี้

1. คิดให้ตรงจุดและมีเอกภาพ ก่อนที่จะเขียนควรคิดก่อนว่าจะเขียนย่อหน้าเกี่ยวกับเรื่องอะไรดีควรเรื่องง่าย ๆ ที่สนใจและมีความรู้อยู่แล้ว และเรื่องดีที่คิดควรมีเอกภาพ คือ เป็นเรื่องเดียว เมื่อคิดเรื่องแล้วควรลองตั้งคำถามและแล้วตอบคำถามดูว่าตอบได้ไหม ถ้าหากคำตอบให้กับคำถามนี้ได้ ก็นำความคิดเหล่านี้ไปเขียนย่อหน้าได้ และความคิดที่ได้เหล่านี้ก็จะมีเอกภาพด้วย เพราะเป็นคำถามที่มาจากคำถามเดียวกัน

2. แปรความคิดหลักเป็นประโยคใจความสำคัญ เมื่อได้ความคิดที่ตรงหลักและมีเอกภาพแล้ว ก็แปรประโยคนั้นเป็นประโยคใจความสำคัญซึ่งประโยคใจความสำคัญที่ดีควรมีลักษณะ ดังนี้

2.1 ประโยคใจความสำคัญมีความคิดเพียงประการเดียว

2.2 ประโยคใจความสำคัญจะต้องมีเนื้อความที่สำคัญครอบคลุมเนื้อหาของประโยคอื่น ๆ ในย่อหน้าทั้งหมด

2.3 ประโยคใจความสำคัญจะต้องเขียนเป็นประโยคที่สมบูรณ์ ไม่เขียนเป็นวลีหรือละคำบางคำ หรือเขียนความไม่จบประโยค ประโยคนั้นอาจจะเป็นประโยคความเดียวหรือความซ้อนก็ได้ และควรเป็นประโยคบอกเล่า เช่น

ประโยคไม่ดี การรักษาหนังสือให้คงทนถาวร (ไม่จบประโยค)

ประโยคดีขึ้น การรักษาหนังสือให้คงทนถาวรเป็นเรื่องยาก (ประโยคสมบูรณ์)

การเขียนประโยคใจความสำคัญ ควรเลือกเขียนรูปประโยคในข้อความ ซึ่งเป็นประโยคใจความสำคัญที่สมบูรณ์และมีเนื้อความที่กระจ่างชัดเจนเขียนโครงร่างเรื่องเมื่อใดประโยคใจความสำคัญแล้ว ก็คิดว่าจะเขียนรายละเอียด เพื่อขยายความสำคัญอย่างไร ชั้นแรก ควรเขียนโครงเรื่องเป็นใจความสั้น ๆ ก่อนจะพิจารณาโครงเรื่องให้มีข้อความที่ถูกต้องเหมาะสม เป็นเหตุผลครอบคลุมและเรียงตามลำดับความ ตามตัวอย่าง

ประโยคใจความสำคัญ :

มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์พนมเปญ เป็นสถานศึกษาที่ใหญ่แห่งหนึ่งของกัมพูชา

โครงเรื่อง	มีพื้นที่กว้างใหญ่ มีต้นไม้ร่มรื่น มีบรรยากาศดี อากาศดี มีสวนดอกไม้ สระน้ำใหญ่ มีทิวทัศน์ที่สวยงาม มี อาคารเรียน หอสมุด หอพักนักศึกษา และ บ้านพักอาจารย์
------------	--

เขียนโครงเรื่องเป็นประโยคขยายความ
เมื่อได้เนื้อเรื่องที่มีเนื้อหาครบถ้วนแล้วก็เขียนโครงเรื่องนั้นให้เป็นประโยคที่ขยาย
ความที่สมบูรณ์ ดังนี้

ประโยคใจความสำคัญ :

มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์พนมเปญ เป็นสถานศึกษาที่ใหญ่แห่งหนึ่งของกัมพูชา

โครงเรื่อง มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์พนมเปญ	
เป็นมหาวิทยาลัยที่เก่าแก่ และใหญ่ที่สุดในกรุงพนมเปญ	
ประเทศกัมพูชาตั้งอยู่ในเมืองหลวงกรุงพนมเปญ	
มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์พนมเปญ	
มีพื้นที่กว้างใหญ่	
มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์พนมเปญ	มีต้นไม้มากมายทำให้ดูร่มรื่น
มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์พนมเปญ	
มีบรรยากาศดี อากาศดี	
มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์พนมเปญ	มีสวนดอกไม้ที่สวยงาม และสระน้ำใหญ่ที่กว้างใหญ่ที่ สวยงามของชาวภูมิรินทร์
มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์พนมเปญ	
มีทิวทัศน์ที่สวยงาม น่าตื่นตาตื่นใจ	
มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์พนมเปญมีอาคารเรียน หอสมุด หอพัก	นักศึกษา และบ้านพักอาจารย์ อยู่ในบริเวณ มหาวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์ซึ่งมีถนนตัดต่อกันได้อย่างสะดวกและ	
รวดเร็ว	
มหาวิทยาลัยมีบรรยากาศดี เหมาะสมแก่การเรียน	
และการค้นหาของนิสิต นักศึกษากัมพูชา	

3. เรียบเรียงย่อหน้า

เมื่อเขียนโครงเป็นประโยคขยายความแล้วก็นำประโยคใจความสำคัญและประโยคขยายความมาเรียบเรียงต่อเนื่องให้กลมกลืน โดยเพิ่มรายละเอียดบ้างเล็กน้อยให้ ความสมบูรณ์ และใช้คำเชื่อมเพื่อโยงประโยคต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับทุกประโยค

4. ทบทวนเพื่อแก้ไขหรือเพิ่มเติม

ขั้นตอนถือว่าเป็นขั้นตอนในการขยายความนั้นกระทำได้ชัดเจน และเนื้อหามีความต่อเนื่องสอดคล้องกันหรือไม่ตลอดจนตรวจดูว่าสำนวนภาษาที่ใช้กระชับชัดเจน สละสลวย และการใช้คำถูกต้องตามหลักเกณฑ์ ถ้าพบข้อบกพร่องก็ควรพิจารณาแก้ไขเพื่อให้ได้ย่อหน้าที่มีสมบูรณ์ที่สุด ย่อหน้าเนื้อหา ซึ่งเป็นส่วนความคิดที่สำคัญของเรื่อง ยังมีย่อหน้าสำคัญอีก 3 ชนิด มีความมุ่งหมายต่างจากย่อหน้าเนื้อหา ดังนี้

1. ย่อนำนำความคิด หรือย่อหน้าเปิดเรื่อง (คำนำ) ย่อหน้าชนิดนี้เป็นย่อหน้าที่บอกวัตถุประสงค์สำคัญของเรื่อง บอกขอบเขตที่พูดทั้งนี้ผู้เขียนจะบอกโดยตรงหรือโดยอ้อมก็ได้ ย่อหน้าเปิดเรื่องมีส่วนการตัดสินใจอยู่มาก ฉะนั้นการเขียนย่อหน้าชนิดนี้ควรเขียนให้เร็ว ความสนใจโดยเขียนให้ตรงประเด็นสั้น ๆ แต่ชวนอ่าน ย่อหน้าชนิดนี้ส่วนใหญ่จะไม่ปรากฏเป็นประโยคใจความสำคัญ ผู้อ่านจะต้องประเมินความคิดหลักก่อนจากย่อหน้าเอง

2. ย่อหน้าสรุปความคิดหรือย่อหน้าปิดเรื่อง ในการเขียนเรื่องไม่นิยมจบไปเฉย ๆ หรือห้วน ๆ แต่มักจะมีข้อความปิดเรื่อง หรือบทสรุปที่แยกออกมาอีกย่อหน้าหนึ่ง ถ้าเป็นงานเขียนสั้น ๆ อาจไม่ต้องสรุปเป็นย่อหน้า แต่สรุปไปด้วยประโยคเพียงประโยคเดียว หรือ ถ้างานเขียนนั้นให้ความสมบูรณ์อยู่ในตัวแล้ว ก็ไม่ต้องมีการปิดเรื่องให้ผู้อ่านสนใจหรือติดใจ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเน้นให้ผู้อ่านเข้าใจถูกต้องชัดเจน และง่ายต่อการสรุปความคิดจากเรื่อง และเพื่อฝากข้อคิดให้แก่ผู้อ่าน

สรุป การเขียนย่อหน้าคือ การเขียนข้อความที่แสดงความเพียงอย่างเดียว และเป็นส่วนองงานเขียนเรื่องหนึ่ง ซึ่งย่อหน้าประกอบด้วยประโยคใจความสำคัญและประโยคประกอบที่ขยายความคิดของประโยคใจความสำคัญเรียกว่าประโยคย่อย ในงานย่อหน้าเป็นส่วนที่สำคัญส่วนหนึ่ง เพราะย่อหน้า จะบรรจุความคิดหลักที่สำคัญ และเป็นการที่ผู้เขียนได้ลำดับเรื่องให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ง่ายเป็นอันดับขั้นตอน ในแต่ละย่อหน้าจะมีความยาวมากกว่า 4 บรรทัด หรือ 100 คำแต่ไม่เกิน 8 – 10 หรือประมาณ 200-250 คำ ซึ่งการเขียนย่อหน้ามี 5 รูปแบบ คือ รูปแบบใจความสำคัญอยู่ต้นและท้ายย่อหน้า รูปแบบประโยคใจความสำคัญอยู่ท้ายประโยค รูปแบบใจความสำคัญอยู่ต้นและท้ายย่อหน้า รูปแบบประโยคใจความสำคัญอยู่กลางย่อหน้า รูปแบบการเขียนย่อหน้าที่ไม่ปรากฏใจความสำคัญ นอกจากนี้ การเขียนย่อหน้าที่ดีนั้น ควรมีลักษณะ เอกภาพ สारตลภาพ สัมพันธ์ภาพ มีความสมบูรณ์ ซึ่งขั้นตอนในการเขียนย่อหน้านั้น ควรมีขั้นตอนที่ถูกต้องคือ ให้

ตรงจุด แปรความคิดหลักเป็นประโยคใจความสำคัญ เขียนโครงเรื่อง ขยายโครงเรื่อง เรียบเรียงย่อหน้า ทบทวนเพื่อแก้ไข

2.2.7 จุดมุ่งหมายของการเขียนประโยค

จุดประสงค์ของการเขียนประโยคคือสิ่งที่ผู้เขียนต้องคำนึงว่า ในการเขียนงานเขียนแต่ละครั้งนั้นต้องการเขียนเพื่อสื่อเรื่องใด โดยผู้เขียนต้องใช้ความรู้และประสบการณ์ รวมทั้งหลักการเขียนประกอบการเขียน เพื่อให้การเขียนเพื่อการสื่อสารนั้น ๆ บรรลุจุดประสงค์

ช่อนกลีน คำศิริ (2537: 15) ได้กล่าวถึงจุดประสงค์ในการเขียนว่าสามารถแบ่งออกได้ดังนี้ที่ตั่งไว้

1. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเขียนประโยคภาษาไทยได้ถูกต้อง หรือเข้าใจประโยคในภาษาไทยได้ชัดเจนตามความเหมาะสมตามระดับของผู้เรียน
2. เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับชนิดของประโยคในภาษาไทยได้ชัดเจน และสามารถเขียนและสร้างประโยคภาษาไทยได้ถูกต้อง
3. เพื่อให้ผู้เรียนมีจินตนาการ สร้างภาพพจน์เพื่อจูงใจ มีเจตคติที่ดีในการเขียนประโยค และสามารถแก้ไขข้อบกพร่องของการเขียนประโยค และใช้ประโยคให้ถูกต้องดีขึ้น
4. เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากลักษณะในการเขียนประโยคที่ดี และมีหลักการในการเขียนประโยคได้ดีตามข้อเท็จจริงหรือเป็นทางการ

ดังนั้นจุดมุ่งหมายการสอนการเขียนประโยค เน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้เกี่ยวกับชนิดของประโยค สามารถเขียนประโยคได้ รู้ลักษณะของการเขียนประโยคที่ดี และมีเจตคติที่ดีในการเขียนประโยค ซึ่งผู้เรียนควรเขียนประโยคได้ตามโครงสร้างพื้นฐานของประโยคที่ดี นักศึกษาควรมีความรู้ในเรื่องหลักการใช้ภาษาที่สำคัญเกี่ยวข้องกับการเขียน ซึ่งความรู้ในเรื่องเหล่านี้หากนักศึกษายังมีความบกพร่องอยู่ก็สามารถศึกษาสืบค้นได้จากแหล่งความรู้ที่มีอยู่อย่างหลากหลายในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อพัฒนาทักษะในการเขียนได้ดี

2.3 ข้อผิดพลาดในการเขียนประโยค

เนื่องจากการเขียนเป็นวิธีการใช้ภาษาอย่างหนึ่งจึงมีความจำเป็นในเบื้องต้นที่ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ในเรื่องหลักการใช้ภาษาที่สำคัญเกี่ยวข้องกับการเขียนโดยตรงอันได้แก่ เรื่อง ประโยค สำนวนโวหาร การสะกดคำและการใช้คำ ตลอดจนเรื่องวรรคตอน การใช้เครื่องหมายในการเขียนแบบต่าง ๆ ซึ่งความรู้ในเรื่องเหล่านี้หากนักศึกษายังมีความบกพร่องอยู่ก็สามารถศึกษาสืบค้นได้จาก

แหล่งความรู้ที่มีอยู่อย่างหลากหลายในรูปแบบต่าง ๆ กัน เพื่อทบทวนพื้นความเข้าใจได้โดยไม่มี
ยากลำบาก นักภาษาศาสตร์และผู้วิจัยหลายท่านได้กล่าวถึงข้อผิดพลาดในการเขียนประโยคไว้ดังนี้

ดุชฎีพร ชำนิโรศานต์ (2516) ได้กล่าวถึงข้อผิดพลาดในการเขียนไว้ว่า บุคคลทั่วไป
มักมีข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคที่ดีความได้หลายแง่ ที่เรียกว่า “กำกวม” การลำดับไม่ถูกต้องกับ
ลักษณะของภาษาหรือไม่เป็นไปตามโครงสร้างของประโยค ซึ่งเป็นปัญหาการใช้ภาษา หากปล่อยไว้ไม่
แก้ไขก็จะทำให้มาตรฐานของภาษาไทยต้องเสื่อมลงข้อผิดพลาดในการแต่งประโยค สาเหตุของ
ข้อผิดพลาดเกิดจาก

1. การใช้แนวเทียบผิด
2. ไม่ทราบความหมายอันแท้จริงของคำที่เขียน
3. ไม่รู้จักหลักการใช้คำบาลี สันสกฤตที่นำมาใช้ในภาษาไทย
4. ความสับสนเกี่ยวกับเกณฑ์การใช้ภาษาไทย
5. อ่านออกเสียงผิดจึงเขียนผิด

ลักษณะการเขียนผิดที่ปล่อยปละละเลยกันมากในปัจจุบันอีกประการหนึ่งก็คือ การ
เว้นวรรคตอน การเขียนภาษาไทยนั้นมีลักษณะแตกต่างจากภาษาอื่นที่ไม่ใช้เครื่องหมายกำกับวรรค
ตอนเมื่อจบประโยค หรือเมื่อต้องการจะให้เห็นตอนใดแจ่มชัด ก็ใช้วิธีเว้นวรรค

การเว้นวรรคเป็นเรื่องสำคัญยิ่งในภาษาไทย เพราะการเว้นวรรคเป็นเครื่องบอกว่
จบประโยค หรือจบข้อความ ต้องเว้นวรรคเมื่อจบประโยคจริง ๆ ภาษาไทยมีคำประสมอยู่มาก คำ
ประสมจะมีความหมายเปลี่ยนไปถ้าเขียนผิดวรรคตอน อย่าเขียนค้ำคนละบรรทัด ส่วนข้อความต้อง
ระวังให้หมดความเสียก่อนจึงเว้นวรรค (วิทนา บุรกลีกร, 2526)

จากการศึกษาดำรงและเอกสารต่าง ๆ ตลอดจนสังเกตจากประสบการณ์ พบว่า
ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยมีมาก โดยเฉพาะในโรงเรียน สภาพการสอนเขียนในปัจจุบัน
ครูผู้สอนมักปล่อยไปทั่วเลยเมื่อพบว่าผู้เรียนเขียนผิด ลักษณะความผิดพลาดที่ปรากฏนั้นมีทั้งด้านการ
ใช้คำ การสะกดการันต์ ตลอดจนการเรียบเรียงประโยค และการเว้นวรรคตอน

ผะอบ โปษะกฤษณะ (2526) พบว่าข้อผิดพลาดที่พบส่วนมากจะมีดังนี้

1. การเรียง ประธาน กริยา กรรมไม่เป็นไปตามลำดับ
2. คำเชื่อมประโยค อยู่ผิดที่
3. การใช้สันธานไม่ถูกต้องตามความของประโยคที่นำมาเชื่อมกัน
4. การใช้บุพบทไม่ถูกต้อง
5. การวางส่วนขยาย ไม่ขีดคำที่ต้องการอธิบาย

จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นได้ว่า การเขียนประโยคของผู้เรียนมีข้อบกพร่องเกิดขึ้น
มากมาย กล่าวโดยสรุปคือ ผู้เรียนมีข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่าง ๆ ไม่ถูกต้อง ไม่ถูกต้องหลักไวยากรณ์

วางส่วนขยายผิดที่ เรียงคำผิดที่ เรียงคำผิดตำแหน่ง ใช้หน่วยประโยคซ้ำ และขาดหน่วยประโยค ทำให้ภาษาผิดเพี้ยนไป การเขียนต้องอาศัยทั้งหลักวิชาและศิลปะ การหมั่นศึกษาหลักการเขียน และรู้จักสังเกตวิธีเขียนของผู้ที่มีความสันทัด จะเป็นแนวทางสำหรับผู้เริ่มหัดเขียน และฝึกฝนอยู่เสมอ ฝึกอย่างถูกวิธีจะช่วยให้เกิดความชำนาญ

2.4 ปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียน

จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ (2555: 310) กล่าวว่าปัญหาการใช้ภาษาในการเขียนมีอยู่หลายเรื่อง เช่น การเขียนคำ การเลือกคำ การใช้ประโยค ในที่นี้จะกล่าวถึงปัญหาการคำที่มักพบในงานเขียน 3 ประการสำคัญ คือ ปัญหาการเขียนคำ ปัญหาการใช้คำ และปัญหาการใช้ประโยค

1. ปัญหาการเขียนคำ

นิตยา กาญจนวรรณ (2551: 35) กล่าวถึงปัญหาการเขียนคำเกิดจากการเขียนคำไม่ตรงตามพจนานุกรม และการเขียนไม่ตรงตามเสียงพูด เช่น คำว่า เสพ กับ เสพย์ติด ทำให้ผู้ใช้เกิดความสับสนว่าเขียนอย่างไรจึงจะถูก ผู้ใช้จึงควรเขียนตามแบบที่กำหนดไว้ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับพิมพ์ครั้งล่าสุด (พ.ศ.2542) ซึ่งได้แก้ไขให้เหลือเพียงคำเดียว คือ คำว่า “เสพ” จึงนับได้ว่า พจนานุกรมเป็นหนังสือรวบรวมคำที่ใช้อยู่ในภาษาอย่างแท้จริงปัญหาการเขียนไม่ตรงเสียงพูด เมื่อเราอ่านหรือพูดเราอาจจะไม่จำเป็นต้องอ่านตรงตามตัวเขียนแต่ให้เป็นไปตามจังหวะการพูดอันเป็นธรรมชาติ เช่น เขียนว่า “ฉัน” อ่านว่า [ชัน] หรือ มะนาว อ่านว่า [มนาว]

2. ปัญหาการใช้คำ ปัญหาการใช้คำที่มักพบมีหลายประการ เช่น การสะกดคำผิด คำบางคำ เป็นคำที่คุ้นเคย และมักใช้กันอยู่เสมอๆในชีวิตประจำวันแต่ก็ยังปรากฏการเขียนผิดทั้งนี้อาจเกิดจากการไม่สังเกตในการอ่าน และระมัดระวังในการเขียนคำที่มักเขียนผิดเกิดขึ้นได้หลายกรณี

สุธิวงศ์ พงษ์ไพบูลย์ (2536: 290-298) ได้กล่าวถึงปัญหาการสะกดคำผิดได้แก่

2.1 เขียนผิด เพราะไม่ทราบความหมายของคำ เช่น บิณฑบาต (/) มักเขียนผิดเป็นบิณฑบาตร (x) คำว่า “บิณฑ” แปลว่า ก้อนข้าว ส่วนคำ “บาต” มาจาก “ปาด” แปลว่า ตกจึงเขียน บิณฑบาต

2.2 เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด เช่น “สังวาล” (/) มักเขียนผิดเป็น “สังวาลย์” เพราะเรานำไปเทียบกับ “มาลย์” หรือเขียน “อานิสงส์” (/) มักเขียนผิดเป็น “อานิสงษ์” เพราะเรานำไปเทียบกับ “พระสงฆ์”

2.3 เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด คำบางคำ บางคนออกเสียงไม่ตรง หรือออกเสียงไม่ชัดและติดนิสัย เมื่อเขียนจึงผิดด้วย แต่คำบางคำ คนส่วนมากออกเสียงอย่างหนึ่ง ซึ่งไม่ตรงกับรูปที่เขียนตามพจนานุกรม จำพวกหลังนี้ นับว่าเป็นสิ่งที่ยากแก่การแก้ไข (อาจจะถือว่าเป็นเพราะพจนานุกรมรักษาหลักการจนไม่เอื้อต่อผู้ใช้ภาษาก็ได้) ตัวอย่างคำสองพวกนี้ เช่น

หยิบหย่อง (/)หยิบโหย่ง (x)

เครื่องราง (/)เครื่องกลาง (x)

ชั้นโรง(/)ชั้นนะโรง(x)

จักจั่น (/)จักกระจั่น (x)

2.4 เขียนผิดเพราะมีประสบการณ์ผิด คือ เห็นคำนั้นๆ มาจนเคยชินและเป็นคำที่ใช้กันผิดเสมอจนจำได้ติดตา อาจจะได้เห็นจากหนังสือพิมพ์ หรือสิ่งพิมพ์อื่นๆ เช่น ในบัตรเชิญ ประกาศโฆษณาแจ้งความ ฯลฯ ควรจะได้ฝึกการพิจารณา อย่าใช้ตามโดยไม่ได้ศึกษา ความจริง เช่น

ประณิต (/)ปราณิต (x)

สะตวก (/)สตวก (x)

อนุญาต (/)อนุญาติ (x)

รสชาติ (/)รสชาติ (x)

ศิระษะ(/)ศรีษะ (x)

2.5 เขียนผิดเพราะไม่รู้หลักภาษา เช่น ใส่วรรณยุกต์ผิด ใช้พยัญชนะผิดสะกดการันต์ผิด ฯลฯ เช่น

เข็ด (/)เข็ด (x)

มีอบ(/)มีอบ (x)

วิพากษ์ (/)วิพากย์ (x)

สำอาง (/)สำอางค์ (x)

ทวิศัคดี ปิ่นทอง (2550: 34-43 อ้างถึงในบุปผา บุญทิพย์ 2552: 107-140) ใช้คำที่ไม่ใช่ภาษาแบบแผน ปัญหาการใช้คำที่ไม่ใช่ภาษาแบบแผน ที่มักพบในงานเขียน

1. ใช้คำภาษาปาก เช่น แซบแซ็ง (ภาษาแบบแผน –อร่อย, น่าเปื้อ)

2. ใช้คำที่มีเสียงต่างจากภาษาแบบแผน (ใช้คำตามเสียงภาษาพูด)

เช่น ยั่งจี้, อ๊ะป่าว (ภาษาแบบแผน –อย่างนี้, หรือเปล่า)

3. ใช้คำสแลง เช่น เต็น, แห้ว (ภาษาแบบแผน –ทันสมัย, หมด

หวัง)

4. ใช้คำภาษาหนังสือพิมพ์ เช่น ซัลโว –น่วม (ภาษาแบบแผน) –
ยิ่งประตุ, ซ้ำ)

3. ปัญหาการใช้ประโยค

ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง (2550: 43-48 อ้างถึงใน โทธนู ทดแทนคุณและ ปวีณา
จันทร์สุวรรณ 2558: 20) ได้กล่าวถึงปัญหาขอบกพร่องในการเขียน ประโยคที่มักพบอยู่เสมอ ได้แก่

3.1 ใจความของประโยคคววน หรือกำกวม อันเกิดจากการเขียน
ไม่กระชับรัดกุม เช่น “ความกตัญญูเป็นเครื่องหมายของคนดี คนดีคือคนมีความกตัญญู”

3.2 เขียนประโยคที่มีความขัดแย้งกัน เช่น “วันนี้พระจันทร์เต็มดวง
ดวง ท้องฟ้ามืดมิด” (ควรแก้เป็น คืนนี้พระจันทร์เต็มดวง ท้องฟ้าสว่างไสว)

3.3 เขียนประโยคยาวเกินไป เช่น “ความรักเปรียบเสมือนดาบ
สองคม อาจนำมาซึ่งความสุขหรือความทุกข์แก่ผู้สัมผัสกับคำว่ารัก อันเป็นคำที่ยากแก่การจำกัด
ความหมาย” (ควรแก้เป็น ประโยคที่ถูกต้องคือ 1) ความรักเปรียบเสมือนดาบ 2 คมอาจนำมาซึ่ง
ความสุขหรือความทุกข์และ 2) ผู้สัมผัสกับความรักย่อมรู้รสชาติของคำว่ารัก ซึ่งเป็นคำที่ยากแก่
การให้คำจำกัดความ)

3.4 เขียนประโยคห้วนสั้นเกินไป ประโยคห้วนสั้น อาจเกิดความไม่
ชัดเจนทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายไม่ถูกต้อง จึงควรเขียนประโยคให้ได้ใจความครบถ้วน ไม่ห้วนสั้น
เช่น “รับประทานอาหารดีมีประโยชน์เกิดผลดีแก่ร่างกาย” (ควรแก้เป็นการรับประทานอาหารที่มี
คุณภาพดีและมีประโยชน์จะก่อให้เกิดผลดีแก่ร่างกาย)

3.5 เขียนประโยคไม่สมบูรณ์คือ ขาดคำเชื่อม ทำให้ประโยคไม่
ชัดเจน เช่น “เธอ/ ฉัน พบกันฝนตกหนัก” (ควรแก้เป็น เธอกับฉัน พบกันขณะฝนตกหนัก)

3.6 วางส่วนขยายของประโยคไม่ถูกตำแหน่ง คำหรือใจความที่
เป็นส่วนขยายของประโยคควรอยู่หลังและอยู่ติดกับคำที่ถูกขยาย หากไปอยู่หลังคำอื่นจะกลายเป็น
การขยายคำผิดและทำให้ความหมายของประโยคผิดไปด้วย เช่น “ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ซึ่งให้
ความรู้เกี่ยวกับสังคมไทยสมัยรัชกาลที่ 5-8 แต่งนวนิยายเรื่อง” สี่แผ่นดิน” (ควรแก้เป็น ม.ร.ว.คึกฤทธิ์
ปราโมช แต่งนวนิยายเรื่อง สี่แผ่นดินซึ่งให้ความรู้เกี่ยวกับสังคมไทยสมัยรัชกาลที่ 5-8)

3.7 วางโครงสร้างประโยคแบบภาษาต่างประเทศ คือไม่เรียงลำดับ
ตำแหน่งของประโยคตามประธาน กริยา และกรรม แต่วางโครงสร้างประโยคตามภาษาต่างประเทศ
โดยเอากรรมของประโยคมาเป็นประธาน เช่น “ผู้ร้ายอยู่ภายใต้การควบคุมตัวของตำรวจ” (ควรแก้
เป็น ตำรวจควบคุมตัวคนร้าย)

3.8 เว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง การเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง เกิดจากการไม่เว้นวรรคในส่วนที่ควรเว้น และการเว้นวรรคในส่วนที่ไม่ควรเว้น เช่น “การตั้งใจเรียนขยันอ่านหนังสือและทบทวนความรู้จะช่วยให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาวิชาได้ดีขึ้น” (ประโยคนี้ไม่เว้นวรรคในส่วนที่ควรเว้น ควรแก้เป็น การตั้งใจเรียนขยันอ่านหนังสือและทบทวนความรู้จะช่วยให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาวิชาได้ดีขึ้น หรือ เว้นวรรคในส่วนที่ไม่ควรเว้น เช่น “มหาวิทยาลัยศิลปากรเปิดโอกาสทางการศึกษาให้กับทุกคน” (ประโยคนี้ ควรแก้เป็น มหาวิทยาลัยศิลปากรเปิดโอกาสทางการศึกษาให้กับทุกคน)

2.5 ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย

ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง (2555: 82) กล่าวว่า ข้อบกพร่องของการใช้ภาษาในการเขียนมี 2 ประการสำคัญคือข้อบกพร่องในการใช้คำ และข้อบกพร่องในการใช้ประโยค

1. ข้อบกพร่องในการใช้คำ ข้อบกพร่องในการใช้คำที่มักพบในงานเขียนของ

นักศึกษามีดังนี้

1.1 บกพร่องเพราะสะกดคำผิด คำบางคำเป็นคำที่คุ้นเคยและมักใช้อยู่เสมอ ๆ ใช้ชีวิตประจำวันแต่ยังปรากฏการเขียนผิด ทั้งนี้อาจเกิดจากการที่นักศึกษาไม่จดจำจากการอ่านและขาดความระมัดระวังในการเขียนคำที่นักศึกษามักสะกดผิดเกิดขึ้นได้หลายกรณี เช่น

1.1.1 สะกดเพราะใช้แนวเทียบผิด เช่น

คำสะกดผิดคำสะกดถูกแนวเทียบ

สังเกต สังเกต หมายถึง

อนุญาต อนุญาต ญาติพี่น้อง

รสชาติ รสชาติ กาชาด

ลำไย ลำไย ห่วงไย

1.1.2 สะกดผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ เช่น

ฉัน หมายถึง สรรพนามบุรุษที่ 1 แทนผู้พูด เช่น ฉันเป็น

เพื่อนกับเธอ

ฉัน หมายถึง กิน เช่น พระภิกษุฉันอาหาร

ฉัน หมายถึง เสมอเหมือน เช่น ฉันญาติ ฉันไต ฉันนั้น

ฉันท์ หมายถึง คำประพันธ์ เช่น ฉันท์ลักษณะ

ฉันท์ หมายถึง ความพอใจ ความคิดเห็นร่วม เช่น เอก

ฉันท์ สمانฉันท์

สรรรค์ หมายถึง สร้าง เช่น สร้างสรรรค์ สั้งสรรรค์ (การรวมกันเพื่อสร้าง)

สรร หมายถึง เลือก เช่น จัดสรร คัดสรร

1.1.3 สะกดผิดเพราะใช้พยัญชนะผิด เช่น

คำสะกดผิดคำสะกดถูก

ปรากฏ ปรากฏ

อนุลักษณ์ อนุรักษ์

โอกาส โอกาส

วิพากย์ วิพากษ์

1.1.4 สะกดผิดเพราะใส่วรรณยุกต์ผิด เช่น

คำที่สะกดผิดคำที่สะกดถูก

ป้มน้ำมัน ป้มน้ำมัน

เต็นท์เต็นท์

แท็กซี แท็กซี่

ม้อบ มือบ

1.1.5 สะกดผิดเพราะใส่ตัวการันต์ผิด เช่น

คำที่สะกดผิดคำที่สะกดถูก

สำอังก์ สำอาน

สาส์น สาสน์

โครงการณ์ โครงการ

เซ็นต์ชื้อ เซ็นชื้อ

1.2 ใช้คำที่ไม่ใช้ภาษาแบบแผน ปัญหาการใช้คำที่ไม่ใช้ภาษาแบบแผนที่

มักพบในงานเขียนของนักศึกษา ได้แก่

1.2.1 ใช้คำภาษาปาก เช่น

คำภาษาปากคำภาษาแบบแผน

เยอะเยะ มาก

แซ่บ อร่อย

ติว เรียนเพิ่ม,เรียนพิเศษ

ห่วยแตก ไม่ได้เรื่อง

1.2.2 ใช้คำที่มีเสียงต่างจากภาษาแบบแผน คือการใช้คำตามเสียง

ภาษาพูด เช่น

คำเสียงภาษาปากคำภาษาแบบแผน

ยั้งจั้น อย่างนั้น

ยั้งจี้ อย่างนี้

ยั้งไจ อย่างไร

ซึกครู้ สักครู่

1.2.3 ใช้คำสแลง ได้แก่

คำสแลงคำภาษาแบบแผน

เร็ด สวยทรูดูเด่นเลอเลิศ มักมีลักษณะเกินพอดี

งานเข้า มีเรื่องให้ต้องทำ, มีปัญหาเข้ามา

ชะนี คำที่กะเทยใช้เรียกผู้หญิง

วินแตก แสดงอารมณ์โกรธใส่ผู้อื่นอย่างรุนแรงในทันที

1.3 ใช้คำฟุ่มเฟือย คำฟุ่มเฟือยคือคำส่วนเกิน ไม่มีความหมายใหม่

สามารถตัดออกได้เพื่อความสละสลวยของคำ ซึ่งคำฟุ่มเฟือยนี้รวมทั้งคำซ้ำและคำซ้อนด้วย ตัวอย่างคำฟุ่มเฟือย เช่น

คำฟุ่มเฟือยคำภาษาแบบแผน

จากประสบการณ์ที่ผ่านมา จากประสบการณ์

ถนนหนทาง ถนน

มีการช่วยเหลือ ช่วยเหลือ

รถรา รถ

1.4 ใช้คำลักษณนามไม่ถูกต้อง เช่น

คำ ลักษณนามที่ไม่ถูกต้อง คำลักษณนามที่ถูกต้อง

ดินสอ ด้าม แท่ง

ตู้เย็น เครื่อง หลัง

ไข่ใบ ฟอง

โทรศัพท์อัน เครื่อง

1.5 ใช้คำภาษาต่างประเทศ คำภาษาต่างประเทศบางคำมีศัพท์บัญญัติใช้

ควรใช้คำศัพท์ที่บัญญัติขึ้น ยกเว้นคำบางคำที่ใช้ทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ เช่น

คำภาษาต่างประเทศคำลักษณนามที่ถูกต้อง

มอเตอร์ไซค์ รถจักรยานยนต์

ซัมเมอร์ หนาวร้อน, ฤดูร้อน

เซ็คเอาท์ลงทะเลเปียนออก

โหวต ออกเสียง,ลงคะแนน

1.6 ใช้คำไม่ตรงความหมาย การใช้คำไม่ตรงความหมายมีหลายลักษณะ เช่น

1.6.1 ไม่ใช่คำที่มีความหมายตรง เช่น

คำ	ความหมายตรงความหมายโดยนัย
กัด	การใช้ฟันกัด การพูดจาถากถาง
กิน	รับประทาน โกง

ควรใช้คำที่มีความหมายตรง เขียนประโยค เช่น

คำที่ไม่ควรใช้	ความหมายโดยนัย
เขาชอบกัดคน	เขาชอบพูดจาถากถางผู้อื่น
เขากินบ้านกินเมือง	เขาโกงบ้านเมือง

1.7 ใช้คำย่อ การใช้คำย่อควรใช้กับคำที่เป็นที่รู้จักกันดี หรือคำที่คำเต็มยาวมาก ไม่ควรใช้คำย่อกับคำที่ไม่เป็นที่รู้จักกันดีหรือคำสั้นๆ เช่น

คำย่อที่ไม่ควรใช้เช่น	คำย่อคำเต็ม
ร.ร.	โรงแรม
น.ร.	นักเรียน
น.ศ.	นักศึกษา
ต.ม.	ตำรวจตรวจคนเข้าเมือง

1.8 ใช้คำต่างระดับ ในการเขียนข้อความแต่ละประโยคหรือแต่ละเรื่องควรใช้คำที่อยู่ในระดับเดียวกัน ไม่ควรใช้คำต่างระดับกัน เช่น

คำต่างระดับ	คำระดับเดียวกันที่ควรใช้
พ่อ มารดา	พ่อ แม่,บิดา มารดา
ดวงอาทิตย์	จันทรรา ดวงอาทิตย์ดวงจันทร์
สุภาพบุรุษ	ผู้หญิง สุภาพบุรุษ สุภาพสตรี, ผู้ชาย

ผู้หญิง

ลูกชาย ธิดา บุตร ธิดา,ลูกชาย ลูกสาว

1.9 ใช้คำสรรพนามไม่เสมอกัน ในการเขียนแต่ละครั้งควรใช้สรรพนามให้สม่ำเสมอตลอดทั้งเรื่องเช่น หากใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 ว่า “ผม” ก็ควรใช้ “ผม” หรือใช้ “กระผม” ก็ใช้ “กระผม” ตลอดไปหรือใช้ “ฉัน” หรือ “ดิฉัน” อย่างใดอย่างหนึ่งตลอดทั้งเรื่อง อย่าใช้ “ผม” บ้าง “กระผม” บ้างหรือ “ฉัน” บ้าง “ดิฉัน” บ้างวิธีแก้ปัญหากการใช้สรรพนามไม่สม่ำเสมอ คือการใช้สรรพนาม “ข้าพเจ้า” ซึ่งเป็นคำสรรพนามที่เป็นคำกลางๆและสามารถใช้ได้สม่ำเสมอ

1.10 ใช้คำที่มีความหมายกำกวม คำบางคำมีความหมายกำกวม อาจทำให้ผู้อ่านตีความหมายไม่ชัดเจน ดังนั้นจึงควรหลีกเลี่ยงการใช้คำกำกวม เช่น

คำกำกวม	ความหมายไม่ชัดเจน
ข้าวเย็น	ข้าวที่เย็นหรือข้าวมือเย็น
ซื้อที่ใคร	ตีความได้ทั้งซื้อที่ดินของใคร หรือซื้อของ
ขึ้นนั้น	ได้ที่ใคร

1.11 ใช้คำที่ก่อให้เกิดความหมายไม่ตีหรือความหมายในแง่ลบ คำบางคำอาจทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกไม่ดี จึงไม่ควรใช้ ควรใช้คำที่ก่อให้เกิดความรู้สึกในแง่บวกแก่ผู้อ่าน เช่น

คำที่มีความหมายไม่ดี	คำที่ควรใช้
นักศึกษาตกค้าง	นักศึกษาที่ยังเรียนไม่จบ
คนผิวดำ	คนผิวสี
คนแก่	ผู้สูงอายุ
ผู้ป่วยใกล้ตาย	ผู้ป่วยระยะสุดท้าย

1.12 ใช้คำผิดเป็นคำถูก คำหลายคำในภาษาไทย เป็นคำที่เขียนผิด แต่มักนิยมนำมาใช้พูดหรือเขียนจนเข้าใจว่าคำนั้นเป็นคำที่ถูกต้อง เช่น

คำผิดที่คิดว่าถูก	คำที่ถูกต้อง
เคราะห์ดี	โชคดี
โชคร้าย	เคราะห์ร้าย

ข้อบกพร่องในการใช้คำทั้ง 12 ประการนี้ หากพิถีพิถันเลือกใช้ให้ถูกต้อง จะช่วยให้การใช้คำในการเขียนดีขึ้น

2. ข้อบกพร่องในการใช้ประโยค ข้อบกพร่องในการเขียนที่มักพบอยู่เสมอ ได้แก่

2.1 ใจความของประโยคคววนหรือกำกวม อันเกิดจากการเขียนไม่กระชับรัดกุม เช่น

ตัวอย่างที่ 1

ประโยคคววน - ความกตัญญูเป็นเครื่องหมายของคนดี คนดีคือคนมีความกตัญญู

ข้อบกพร่อง - จะเห็นได้ว่าใจความสำคัญของประโยคนี้คือความกตัญญูเป็นเครื่องหมายของคนดี ผู้เขียนเขียนถึง 2 ประโยค แต่ใจความยังอยู่เท่าเดิม
ประโยคที่ถูกต้อง - ความกตัญญูเป็นเครื่องหมายของคนดี

ตัวอย่างที่ 2

ประโยคกำกวม - นิดเป็นคนใช้แดง

ข้อบกพร่อง - ประโยคนี้อธิบายไม่ได้ 2 ความหมาย

1. นิดเป็นคนรับใช้ของแดง

2. นิดเป็นนายของแดง หรือมีฐานะเหนือกว่าแดงจึงใช้ให้แดงทำงานให้

ดังนั้นต้องเขียน 2 ประโยคนี้อย่างมีคำบุรพบทให้ชัดเจน

ประโยคที่ถูกต้อง 1. นิดเป็นคนรับใช้ของแดง

หรือ 2. นิดเป็นนายที่ใช้นิด

2.2 เขียนประโยคที่มีข้อความขัดแย้งกัน

ตัวอย่าง

ประโยคที่มีข้อความขัดแย้ง - วันนี้พระจันทร์เต็มดวง ท้องฟ้ามีดมิด

ข้อบกพร่อง - ใจความขัดกันเพราะพระจันทร์เต็ม

ดวง ท้องฟ้าจะสว่างไสว นอกจากนั้นยังระบุเวลาเป็นวันนี้แทนที่จะเป็นคืนนี้

ประโยคที่ถูกต้อง- คืนนี้พระจันทร์เต็มดวง ท้องฟ้าสว่างไสว

2.3 เขียนประโยคยาวเกินไป เกิดจากการเขียนประโยคที่มีส่วนขยาย

ออกไปเรื่อย ๆ ไม่จบความในประโยคเดียว

ตัวอย่าง

ประโยคยาวเกินไป- ความรักเปรียบเสมือนดาบสองคม อาจนำมาซึ่งความสุขหรือความทุกข์แก่ผู้สัมผัสกับคำว่ารักอันเป็นคำที่ยากแก่การจำกัดความหมาย

ข้อบกพร่อง - ประโยคที่ยกมานี้ประกอบด้วย 4 ประโยค คือ

1. ความรักเปรียบเสมือนดาบ 2 คม

2. ความรักอาจนำมาซึ่งความสุขหรือความทุกข์

3. ผู้สัมผัสกับความรัky่อมได้รู้รสชาติของคำว่ารัก

4. ความรักเป็นคำที่ยากแก่การให้คำจำกัดความ

แต่เมื่อนำทั้ง 4 ประโยคมารวมเหลือเพียงประโยคเดียว ทำให้ประโยคนี้

เขียนยืดยาวไม่กระชับรัดกุม ดังนั้นจึงควรแบ่งประโยคดังกล่าวเหลือเพียง 2 ประโยค

ประโยคที่ถูกต้อง 1. ความรักเปรียบเสมือนดาบ 2 คม อาจนำมาซึ่งความสุข หรือความทุกข์ และ

2. ผู้สัมผัสกับความรัky่อมรู้รสชาติของคำว่ารักซึ่งเป็นคำที่ยากแก่การให้คำจำกัดความ

2.4 เขียนประโยคหัวน้้นเกินไป ประโยคหัวน้้นอาจเกิดความไม่ชัดเจน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายไม่ถูกต้อง จึงควรเขียนประโยคให้ได้ใจความครบถ้วนไม่หัวน้้น

ตัวอย่าง

ประโยคหัวน้้น- รับประทานอาหารดี มีประโยชน์ เกิดผลดีแก่ร่างกาย

ข้อบกพร่อง - ประโยคดังกล่าวนี้พยายามจะบอกคุณประโยชน์ของการรับประทานอาหารที่มีคุณภาพดีและมีประโยชน์แต่ขาดคำเชื่อมและคำขยายที่ชัดเจนเพราะผู้เขียนรวบรัดเกินไป

ประโยคถูกต้อง - การรับประทานอาหารที่มีคุณภาพดีและมีประโยชน์จะก่อให้เกิดผลดีแก่ร่างกาย

2.5 เขียนประโยคไม่สมบูรณ์ คือ ขาดคำบุรพบท นำหน้าคำหรือเชื่อมคำ หรือขาดคำสันธานประโยคให้ได้ใจความสมบูรณ์

ตัวอย่าง

ประโยคไม่สมบูรณ์- ใจของฉันเป็นเธอ

ข้อบกพร่อง - ประโยคนี้ขาดคำบุรพบทนำหน้าคำให้ชัดเจน

ประโยคที่ถูกต้อง- ใจของฉันเป็นของเธอ

ประโยคไม่สมบูรณ์- เธอหัวเราะ กำลังร้องไห้

ข้อบกพร่อง - ประโยคนี้ขาดคำสันธานเชื่อมความให้สมบูรณ์

ประโยคที่ถูกต้อง- เธอหัวเราะทั้ง ๆ ที่กำลังร้องไห้

2.6 วางส่วนขยายของประโยคไม่ถูกตำแหน่ง คำหรือใจความที่เป็นส่วนขยายของประโยคควรอยู่หลังหรืออยู่ติดกับคำที่ถูกขยาย หากไปอยู่หลังคำอื่นจะกลายเป็นการขยายคำผิดและทำให้ความหมายของประโยคผิดไปด้วย เช่น

ตัวอย่าง

ประโยคที่วางส่วนขยายไม่ถูกต้อง - อาจารย์ ตรึง เญียงซึ่งให้ความรู้เกี่ยวกับสังคมเขมรสมัยก่อนนครวัดและหลังนครวัด เขียนเรื่องวัฒนธรรมก่อนหลังสมัยนครวัด

ข้อบกพร่อง- ประโยคนี้กลายเป็นการเน้นที่ผู้แต่งคืออาจารย์ ตรึง เญียง เป็นผู้ให้ความรู้ไม่ใช่เรื่องวัฒนธรรมก่อนหลังสมัยนครวัด

ประโยคถูกต้อง- อาจารย์ ตรึง เญียงเขียนเรื่องวัฒนธรรมก่อนหลังสมัยนครวัดซึ่งให้ความรู้เกี่ยวกับสังคมเขมรสมัยก่อนและหลังสมัยนครวัด

2.7 วางโครงสร้างประโยคแบบภาษาอังกฤษ คือไม่เรียงลำดับคำในประโยค ตามคำที่นำหน้าทีประธาน กริยา และกรรม แต่วางโครงสร้างประโยคตามภาษาอังกฤษ โดยเอากรรม ของประโยคมาอยู่หน้าประธาน เช่น

ตัวอย่าง

ประโยค 1. ธนาคารถูกโจรปล้น 2. นักศึกษาชนะการแข่งขันตอบปัญหา 3. ผู้ร้ายอยู่ภายใต้การควบคุมตัวของตำรวจ

ข้อบกพร่อง - ประโยคที่ 1 นำกรรมไว้ตอนต้นประโยค

- ประโยคที่ 2 ไม่ใช่คำลักษณนามตามหลังคำนอกจำนวนนับ

- ประโยคที่ 3 มาจากคำภาษาอังกฤษ under และนำกรรมมา

ไว้หน้าประโยค

ประโยคที่ถูกต้อง

1. โจรปล้นธนาคาร

2. นักศึกษา 3 คน ชนะการแข่งขันตอบปัญหา

3. ตำรวจควบคุมตัวผู้ร้าย

2.8 เว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง การเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้องเกิดจากการไม่เว้น วรรคในส่วนที่ควรเว้นและการเว้นวรรคในส่วนที่ไม่ควรเว้น เช่น

ตัวอย่าง

2.8.1 ไม่เว้นวรรคในส่วนที่ควรเว้น

- การตั้งใจเรียน ขยันอ่านหนังสือ ทบทวนความรู้ จะช่วยให้นักศึกษาเข้าใจ เนื้อหาวิชาได้ดีขึ้น

ข้อบกพร่อง - การตั้งใจเรียน ขยันอ่านหนังสือ ทบทวนความรู้ เป็นวิธีการ 3 วิธีที่จะช่วยให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาวิชาได้ดีขึ้น ดังนั้นควรเว้นวรรคให้ถูกต้อง

ประโยคที่ถูกต้อง - การตั้งใจเรียน ขยันอ่านหนังสือ และทบทวนความรู้ จะช่วยให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาวิชาได้ดีขึ้น

2.8.2 เว้นวรรคในส่วนที่ไม่ควรเว้น

- ในสังคมมีทั้ง คนดี และคนไม่ดี

ข้อบกพร่อง - ประโยคนี้มีใจความเดียวไม่ควรเว้นวรรคเลย

ประโยคที่ถูกต้อง - ในสังคมมีทั้งคนดีและคนไม่ดี

สุวรรณา เกรียงไกรเพ็ชร (2523) ได้วิจัยของภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปี 2523 โดยศึกษาข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของ นิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทั้งระดับต้นและระดับปลาย ปีการศึกษา 2518 – 2520 เรื่อง “สมรรถภาพการใช้ภาษาไทยขั้นต่างๆ” ผลปรากฏว่า ลักษณะความผิดและความ บกพร่องด้านการ ใช้ภาษา คือ

1. การใช้ภาษาผิด ใช้ถ้อยคำที่ไม่เหมาะสม ไม่สละสลวย ไม่กระชับ
2. การใช้คำผิดชนิด กลุ่มคำและสำนวนมีการเปลี่ยนคำบางคำ เพิ่มคำบางคำและตัด คำบางคำคำรวมทั้งการใช้คำราชาศัพท์ผิด
3. การใช้ประโยคผิด คือ ใช้ประโยคไม่สมบูรณ์ ประโยคมีหน่วยประโยคเกิน และ ประโยค มีการเรียงคำหรือกลุ่มคำผิดลำดับ
4. การเขียนสะกดการันต์ผิด
5. การใช้อักษรย่อผิด
6. การเว้นวรรคตอน และการขึ้นย่อหน้าผิด

จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยข้อบกพร่องในการใช้ ประโยคของผู้เรียนมีข้อบกพร่องเกิดขึ้นมาก ผู้เรียนมีข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่าง ๆ ไม่ถูกต้อง ไม่ถูก หลักไวยากรณ์ เลือกระโยค สำนวนภาษาไม่ได้ถูกต้องและไม่สมกับสถานการณ์ ทำให้ภาษาผิดเพี้ยน ไป ผู้เขียนต้องมีความสามารถสื่อสารให้ตรงตามความประสงค์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความรู้ใน เรื่องไวยากรณ์ สำนวน ภาษา คำศัพท์ โครงสร้างของประโยค ตลอดจนมีความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาของ เรื่องที่จะเขียน รูปแบบการเขียน กลวิธีในการเลือกใช้ถ้อยคำและการเรียบเรียง เนื้อหาได้อย่าง สมเหตุสมผล กระชับ ได้ใจความ เพื่อสร้างเรื่องที่เขียนหรืองานเขียนที่มีคุณภาพไปยังผู้อ่าน ซึ่งเป็น จุดหมายปลายทางได้อย่างสัมฤทธิ์ผลตามเจตนาผู้เขียน

3. เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC

3.1. ความหมายและเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ

เทคนิคการสอนแบบร่วมมือกันหรือการร่วมมือกันเรียนรู้เป็นแนวคิดในการจัดการเรียน การสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกันเรียนรู้และปฏิบัติกิจกรรมให้บรรลุผลสำเร็จตามจุดหมาย มุ่งเน้น การร่วมกันปฏิบัติงานช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และทักษะทางสังคม กล่าวได้ว่าเป็นการจัดการเรียน การสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแบบหนึ่ง ซึ่งแนวคิดในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันนี้มาจากนัก การศึกษาต่างประเทศหลายท่านที่ได้ศึกษาทดลองรูปแบบและวิธีการจัดการเรียนการสอนดังกล่าว และเป็น ที่รู้จักแพร่หลาย เช่น สลาวิน (Slavin) เดวิด จอห์นสัน (David Jonhson) และ

ร็อบเจอร์ จอห์นสัน (Roger Johnson) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนโดยทั่วไปมักไม่ให้ความสนใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์และปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ส่วนใหญ่มักจะมุ่งไปที่ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักศึกษา หรือระหว่างผู้เรียนกับบทเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนเป็นมิติที่มักจะถูกกลืนหรือมองข้ามไป ทั้ง ๆ ที่มีผลการวิจัยที่ชัดเจนว่า ความรู้สึกของผู้เรียนต่อตนเองต่อโรงเรียน ครูและเพื่อนร่วมชั้น มีผลต่อการเรียนรู้มาก

จอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson and Johnson 1994: 31-32) ได้กล่าวว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนมี 3 ลักษณะ คือ

1. ลักษณะของการแข่งขัน ในการศึกษาเรียนรู้ ผู้เรียนแต่ละคนจะพยายามเรียนให้ได้ดีกว่าคนอื่น เพื่อให้ได้คะแนนดี ได้รับการยกย่อง หรือได้รับการตอบแทนให้ลักษณะต่าง ๆ
2. ลักษณะต่างคนต่างเรียน คือ แต่ละคนต่างรับผิดชอบดูแลตนเองให้เกิดการเรียนรู้ไม่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น
3. ลักษณะร่วมมือกันหรือช่วยกันให้การเรียนรู้ คือแต่ละคนต่างก็ดูแลรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตน แต่ในขณะที่เดียวกันก็ต้องช่วยให้สมาชิกคนอื่นเรียนรู้ด้วย

นอกจากนี้ยังมีนักการศึกษาอีกหลายท่านได้ศึกษาทดลองและเสนอเทคนิควิธีการต่าง ๆ เหล่านั้น ต่างก็มีแนวคิด หลักการพื้นฐานในการปฏิบัติที่คล้ายคลึงกัน จะแตกต่างกันที่ ขบวนการ ขั้นตอนการดำเนินการและกิจกรรมการเรียนรู้ในรายละเอียดปลีกย่อยเท่านั้นที่สำคัญการนำวิธีการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือกันไปใช้ ครูจะต้องศึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการ แนวคิด สาระสำคัญที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งเทคนิควิธีการดำเนินการเพื่อจะนำทักษะนำไปใช้ประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ซึ่งก็คือ การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของผู้เรียนทักษะทางสังคม การทำงานร่วมกัน การยอมรับเพื่อนร่วมงาน และลดการแข่งขัน เป็นบุคคล ดังที่นักการศึกษาต่างประเทศไว้ดังนี้

สลาบิน (Slavin 1990 อ้างถึงในวัชรา เล่าเรียนดี 2548: 178) ได้กล่าวไว้ว่า วิธีสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ หรือ วิธีสอนแบบร่วมมือกัน คือ การจัดการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนเรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4-6 คน สมาชิกกลุ่มจะต้องช่วยกันปฏิบัติกิจกรรมจนบรรลุผลสำเร็จและยังได้เสนอแนะเพิ่มเติมว่าวิธีสอนแบบดังกล่าวช่วยให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ภูมิใจในตนเอง ตระหนักถึงความรับผิดชอบของตนเอง และต่อกลุ่ม ช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น พัฒนาความสัมพันธ์ที่ดี การยอมรับผู้อื่นมากขึ้น สร้างความมั่นใจในตนเอง และรู้ถึงคุณค่าของตนมากขึ้น สอดคล้องกับจอยซ์และเวล (Joyce and Well 1986 วัชรา เล่าเรียนดี 2548: 178) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ช่วยพัฒนาผู้เรียนด้านสติปัญญาโดยเพื่อนในกลุ่มจะช่วยเหลือแนะนำกัน เนื่องจากผู้เรียนที่อยู่ในวัยเดียวกัน สามารถสื่อสารสื่อความหมายแก่กันและกันได้ง่าย และทำความเข้าใจง่ายกว่าที่ครูสอนดังกล่าว การที่จะจัดการการเรียนการสอนให้บรรลุเป้าหมาย และ

นักเรียนมีคุณลักษณะตาม ซึ่งนักการศึกษาต่าง ๆ ได้เสนอไว้ตอนต้น จะรู้และทำความเข้าใจในสาระสำคัญ วิธีการสอนแบบร่วมมือกันจะประกอบด้วยวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หลายวิธี ซึ่งแต่ละเทคนิคจะสามารถนำไปใช้ได้เหมาะสมกับแต่ละรายวิชา เนื้อหาและวัตถุประสงค์ ดังนั้นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือกันแต่ละเทคนิคจึงไม่สามารถนำไปใช้ให้ประสบผลสำเร็จในทุกสาขาวิชาหรือหน่วยการเรียนรู้ ดังนั้นครูผู้สอนหรือผู้สนใจแนวคิด หลักการและวิธีการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ (Cooperative Learning Methods) จะต้องศึกษา หลักการ แนวคิด วิธีการ และองค์ประกอบอื่นที่สำคัญ และเกี่ยวข้องกับวิธีการสอนแบบดังกล่าว ให้เข้าใจแจ่มแจ้งก่อนนำไปใช้ และถึงแม้ว่าจะรู้เข้าใจ สามารถนำไปปรับใช้ในชั้นเรียนของตนก็ยังจำเป็นที่จะต้องร่วมมือกันกับเพื่อนครูในการนำเทคนิควิธีสอนดังกล่าวไปใช้ โดยมีการช่วยเหลือกันและปรึกษาหารือกันโดยตลอด เพื่อจะได้ใช้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล เทคนิคการสอนแบบร่วมมือยังสามารถพัฒนาทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ความรับผิดชอบต่อกันและเพื่อน ตลอดจนทักษะทางสังคมและความสามารถด้านการคิดในระดับต่าง ๆ

3.2 ขั้นตอนการสอนแบบร่วมมือ

วัชรา เล่าเรียนตี (2548: 109) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนแบบร่วมมือกันดังนี้

1. **ขั้นเตรียม** ครูสอนทักษะในการเรียนแบบร่วมมือจัดกลุ่มนักศึกษา บอกวัตถุประสงค์ของบทเรียนและวัตถุประสงค์ของการทำงานร่วมกัน
2. **ขั้นสอน** เริ่มแรกครูนำเข้าสู่บทเรียน เพื่อทบทวนเรื่องที่เรียนมาแล้ว และทบทวนในเรื่องบทบาทของการทำงานกลุ่ม การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน หลังจากนั้นครูสอนเนื้อหาหรือบทเรียนใหม่ด้วยวิธีที่เหมาะสม แล้วให้งาน
3. **ขั้นทำงานกลุ่ม** มีการแจกสื่อการเรียนการสอนหรืองานที่จะให้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มย่อยแต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ของตน ช่วยกันแก้ปัญหา อภิปราย และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันเพื่อหาคำตอบที่ดีที่สุดมากกว่าเฉลยคำตอบหรือรอคำตอบเฉลยจากครู
4. **ขั้นระดมสมอง** ขั้นนี้เป็นการนำเสนอผลงาน เสนอแนวคิดร่วมกันทั้งห้อง ให้แต่ละกลุ่มได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็น โดยครูจะต้องมีบทบาทคอยถามเพื่อให้นักเรียนได้เสนอความคิดเห็นได้เต็มที่และทุกคนได้มีส่วนร่วมในการเรียน
5. **ขั้นตรวจสอบผลงาน** อาจให้สมาชิกในกลุ่มหนึ่งคนอธิบายวิธีการหาคำตอบของเขาที่ได้จากการเรียนรู้ร่วมกันภายในกลุ่ม ถ้าตอบไม่ได้ให้เพื่อนในกลุ่มช่วยกันตอบ
6. **ขั้นสรุปบทเรียน** ครูและนักศึกษาช่วยกันสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่มโดยอภิปรายถึงผลงานที่นักศึกษาทำและวิธีการทำงานของนักศึกษารวมถึงวิธีการ

ปรับปรุงการทำงานของกลุ่มด้วย ซึ่งจะทำให้นักศึกษารู้ความก้าวหน้าของตนเองทั้งทางด้านวิชาการ และด้านสังคม

7. ชั้นทดสอบ ในการเรียนแต่ละครั้งเมื่อจบบทเรียนหนึ่งๆ นักศึกษาทุกคน จะต้องได้รับการทดสอบเพื่อที่จะได้รู้ว่าเขาสามารถประสบผลสำเร็จในการเรียนมากน้อยแค่ไหน และ นำคะแนนที่ได้มาคิดเป็นคะแนนของกลุ่ม ซึ่งจะเป็นคะแนนของสมาชิกทุกคนในกลุ่ม

8. ชั้นให้การเสริมแรง ในชั้นนี้เป็นการยอมรับในผลสำเร็จของนักศึกษา และของกลุ่ม ซึ่งจะเป็นการใช้คำพูด หรือใช้โครงสร้างเกี่ยวกับรางวัลเป็นการสร้างกำลังใจให้แก่ นักศึกษาและกลุ่ม

วีลเลอร์ (Wheelerm 1990,อ้างถึงใน อรุณช ลิมตศิริ 2554: 116-118) ได้เสนอ แนวทางการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือไว้ดังนี้

1. การจัดกลุ่มนักศึกษาและการจัดการเรียนการสอน

1.1 ขนาดของกลุ่ม กลุ่มหนึ่งจะมีนักศึกษา 3-5 คน ที่มีความ แตกต่างกันเรื่องต่าง ๆ เป็นต้นว่า เพศ อาชีพ ศาสนา ความสามารถทางการเรียน ได้แก่ เก่ง ปาน กลาง อ่อน เป็นต้น

1.2 ระยะเวลาในการรวมกลุ่ม เวลาในการอยู่ร่วมกันของนักศึกษา ในแต่ละกลุ่มประมาณ 2 สัปดาห์ หรือบทเรียนหนึ่ง ๆ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงกลุ่มของนักศึกษาแต่ละ ครั้งควรทำอย่างมีระบบเพื่อไม่ให้เกิดความสับสน เสียเวลาและเปลี่ยนกลุ่มได้อย่างรวดเร็ว

1.3 งานและบทบาทในกลุ่ม สมาชิกควรได้เรียนรู้บทบาทสำคัญที่ จำเป็นต้องใช้ในการทำงานกลุ่ม ได้แก่

1.3.1 บทบาทของผู้นำ กลุ่มในการร่วมกันแก้ปัญหาหรือ ร่วมกันทำงานที่ได้รับมอบหมายโดยการเป็นผู้อำนวยความสะดวก (facilitator)

1.3.2 ผู้บันทึก (recorder) เป็นผู้บันทึกรายงานของกลุ่ม บันทึกในสิ่งที่สมาชิกของกลุ่มได้อภิปรายหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

1.3.3 ผู้ควบคุมเวลา (timer) ในการทำงานต้องมีผู้คอย ควบคุมเวลาว่างานแต่ละชิ้น แต่ละขั้นตอน ใช้เวลานานเท่าใด

1.3.4 ผู้จัดการอุปกรณ์ (materials) ในการเรียนแต่ละชั่วโมง ต้องมีผู้รับผิดชอบในการจัดเรื่องอุปกรณ์การเรียนที่ได้รับจากครูผู้สอน

1.3.5 ผู้กระตุ้น (encourager) เป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ ให้คำอธิบายเพิ่มเติมแก่เพื่อนสมาชิก งานแต่ละหน้าที่ทั้งหมดนั้นนักศึกษาแต่ละคนต้องมีโอกาสได้ หมุนเวียนกันรับผิดชอบ

1.4 ขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ แต่ละกลุ่มประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ใช้เวลาเรียนครั้งละ 50-60 นาที ประกอบด้วย

1.4.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (introduction) ใช้เวลา 8-15 นาที เพื่อทบทวนเรื่องที่เรียนมาแล้วและทบทวนในเรื่องบทบาทของการทำงานกลุ่ม และความจำเป็นในการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

1.4.2 ขั้นทำงานกลุ่ม (group work) ใช้เวลา 25-30 นาที ในการแจกอุปกรณ์การเรียน งานที่จะให้นักศึกษาทำ แต่ละครั้งควรเป็นเรื่องที่น่าสนใจ สมาชิกในกลุ่มทำงานตามบทบาทที่ได้รับความร่วมมือปรึกษาหารือ อภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ทุกคนมีส่วนร่วมในกลุ่ม รับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

1.4.3 ขั้น ระ ด ม ส ม อ ง (wrap up or pull idea together) ใช้เวลา 10-15 นาทีในขั้นนี้เป็นขั้นการนำเสนอผลงาน เสนอแนวความคิดร่วมกันทั้งห้อง ให้แต่ละกลุ่มได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นโดยครูต้องมีบทบาทคอยถามเพื่อให้นักศึกษาได้เสนอความคิดเห็นเต็มที่และทุกคนได้มีส่วนร่วมในการเรียน

2. บทบาทของครูผู้สอน

2.1 บทบาททางตรง คือ การให้ความรู้กับนักศึกษาในเรื่องของ บทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบ การฝึกทักษะทางสังคมเพื่อให้งานกลุ่มมีประสิทธิภาพ ติดตามดูพฤติกรรมนักศึกษาในแต่ละกลุ่มว่าอยู่ในบทบาทที่ถูกต้องเหมาะสมเพียงใด ตลอดจนให้ความรู้เพิ่มเติมในส่วนที่นักศึกษาไม่ได้อภิปราย ซึ่งเป็นเรื่องหรือจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ในการสอนแต่ละครั้ง รวมทั้งเก็บผลงานของนักศึกษามาศึกษาปัญหาข้อบกพร่องเพื่อปรับปรุงแก้ไขในชั่วโมงต่อไป

2.2 บทบาททางอ้อม คือ ครูคอยติดตามสังเกตการณ์การทำงานของแต่ละกลุ่มคอยให้คำแนะนำ เมื่อนักศึกษามีปัญหาและพยายามให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มร่วมกันทำงาน หากมีปัญหาการไม่ยอมรับสมาชิกคนใดคนหนึ่งของกลุ่ม ครูต้องพยายามช่วยเหลือด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อให้เกิดการยอมรับให้ได้ครูต้องคอยให้กำลังใจและให้คำชมเชยแก่นักศึกษาเมื่อนักศึกษาสามารถทำงานได้ประสบผลสำเร็จ

3. การประเมินผล มีวิธีการประเมินจากการเสนอผลงานของนักเรียน การทดสอบ การสังเกตการณ์การทำงานของนักศึกษาในแต่ละกลุ่ม และการเสนอความคิดเห็นของนักศึกษาในขั้นระดมสมอง

3.3 เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC

เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC (Cooperative Integrated Reading and Composition) เป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน (Cooperative Learning Method) ออกแบบขึ้นเพื่อการอ่านและการเขียนโดยเฉพาะ เป็นโปรแกรมที่พัฒนามาขึ้นโดยเฉพาะ เป็นโปรแกรมที่พัฒนาโดยแมดเดน (Madden) สลาวิน (Slavin) และสตีเวน (Steven) ในปี 1987 ซึ่งถ้านำไปใช้ให้ถูกต้องตามหลักการแนวทางการประยุกต์ใช้ก็จะสามารถพัฒนาการผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนได้ทั้งเด็กที่เรียนเก่ง ปานกลาง อ่อน หลักสำคัญคือ ครูต้องให้ผู้เรียนรับรู้ความจริง ทุกคนมีการยอมรับซึ่งกันและกัน และสมาชิกทุกคนมีเป้าหมายเดียวกัน คือความสำเร็จของงาน โดยที่ครูต้องดำเนินการสอนให้ความรู้และฝึกทักษะการอ่านและการเขียนก่อนให้ฝึกทักษะปฏิบัติการอ่านและการเขียน ด้วยการร่วมมือกันเรียนรู้เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ครูจะต้องเลือกบทอ่านที่โครงสร้างหลักเกณฑ์ทางภาษาให้ผู้เรียนได้รู้ เข้าใจนำไปสู่การฝึกหัดการเขียนตามประสงค์ได้ มีนักการศึกษากล่าวถึงเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ดังนี้

จอห์นสันและจอห์นสัน (Johnson and Johnson 1996 วัชรา เล่าเรียนดี 2548: 178) เสนอแนวคิดเกี่ยวกับ การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือว่าเป็นวิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับนักเรียน เป็นกลุ่มเล็ก กลุ่มและประมาณ 3-5 คน สมาชิกกลุ่มมีความแตกต่างกัน เช่น เพศ เชื้อชาติ และความสามารถทางการเรียนโดยที่สมาชิกภายในกลุ่มควรจะมีทั้งเพศ หญิง ชาย เชื้อชาติต่าง ๆ และความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง ต่ำ ครอบคลุมในแต่ละกลุ่ม สมาชิกจะมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน รับฟังความคิดเห็นกัน ช่วยเหลือกันและกันและสมาชิกกลุ่มทุกคนจะต้องร่วมรับผิดชอบต่อผลงานของกลุ่ม

สลาวิน (Slavin 1990 วัชรา เล่าเรียนดี 2548: 178) ได้กล่าวไว้ว่า วิธีสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ หรือ วิธีสอนแบบร่วมมือกัน คือ การจัดการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนเรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4-6 คน สมาชิกกลุ่มจะต้องช่วยกันปฏิบัติกิจกรรมจนบรรลุผลสำเร็จ และยังได้เสนอแนะเพิ่มเติมว่าวิธีสอนแบบดังกล่าวช่วยให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ภูมิใจในตนเอง ตระหนักถึงความรับผิดชอบของตนเอง และต่อกลุ่ม ช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น พัฒนาความสัมพันธ์ที่ดี การยอมรับผู้อื่นมากขึ้น สร้างความมั่นใจในตนเอง และรู้ถึงคุณค่าของตนมากขึ้น สอดคล้องกับจอยซ์และเวล (Joyce and Well 1986 วัชรา เล่าเรียนดี 2548: 178) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ช่วยพัฒนาผู้เรียนด้านสติปัญญาโดยเพื่อนในกลุ่มจะช่วยเหลือแนะนำกัน เนื่องจากผู้เรียนที่อยู่ในวัยเดียวกัน สามารถสื่อสารสื่อความหมายแก่กันและกันได้ง่าย และทำความเข้าใจง่ายกว่าที่ครูสอนดังกล่าว การที่จะจัดการการเรียนการสอนให้บรรลุเป้าหมาย และนักเรียนมีคุณลักษณะตามที่นักการศึกษาต่าง ๆ ได้เสนอไว้ตอนต้น จะต้องรู้และทำความเข้าใจใน

สาระสำคัญ เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC เหมาะกับการจัดการเรียนรู้เพื่อสอนการอ่าน เขียน ในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และ อุดมศึกษาที่ศึกษาหลักสูตรภาษาต่างชาติในขั้นพื้นฐาน

3.4 องค์ประกอบเทคนิคการสอนแบบร่วมมือCIRC

วัชร่า เล่าเรียนตี (2548: 178) ได้กล่าวว่าเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ประกอบด้วยองค์ประกอบ

1. กิจกรรมพื้นฐานด้านการอ่านและการเขียน (basal related activities)
2. การดำเนินการสอนของครู (direct instruction)
3. การบูรณาการ การอ่านและเขียน (integrated reading and composition)

ในการนำเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ไปใช้นั้น ก่อนอื่นต้องเริ่มด้วยการสอนของครูทุกครั้งโดยที่ครูจะต้องสอน อธิบาย ยกตัวอย่าง การอ่านประเภทต่าง ๆ และรูปแบบการเขียน โดย ทัว ๆ ไป ให้นักศึกษารู้และเข้าใจ และฝึกปฏิบัติ ซึ่งรูปแบบการสอนเขียนโดยทั่วไป (Writing Process Model) จะประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้

1. การวางแผนการเขียน (Planning)
2. การทำโครงร่างการเขียนในเรื่องที่สนใจ (Drafting)
3. การบททวน (Reviewing)
4. การปรับแก้ไข (Editing)
5. การนำเสนอหรือการพิมพ์ (Presentating or Publishing)

องค์ประกอบของเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ดังกล่าวนี้นักศึกษาจะต้องร่วมมือกันเรียนรู้และปฏิบัติในกลุ่มที่มีการจัดเข้ากลุ่มที่คละความสามารถ โดยขั้นตอนการจัดการเรียนรู้และปฏิบัติในกลุ่มที่คละความสามารถ โดยขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนจะประกอบด้วย 1) การสอนของครู 2) การฝึกปฏิบัติเป็นกลุ่ม 3) การฝึกโดยอิสระ 4) การประเมินผลโดยกลุ่มเพื่อน 5) การฝึกเพิ่มเติม และ 6) การทดสอบโดยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC จะยึดหลักการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ทุกครั้งสมาชิกกลุ่มจะช่วยเหลือกันหรือปรับแก้ไขให้กันและกันจนกว่าจะแน่ใจว่างานนั้นสมบูรณ์ที่สุด

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2553: 194 อ้างถึงในสุรัตน์ คำหอมรีน 2558: 48) ได้กล่าวว่าองค์ประกอบของเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ไว้ดังนี้

1. การสอนกิจกรรมที่เป็นพื้นฐาน
2. การสอนอ่านเอาเรื่อง

3. การสอนการเขียนร่วมกับศิลปะการใช้ภาษา

กิจกรรมการอ่าน คือกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาระดับเดียวกัน ในชั้นหนึ่ง ครูอาจจะแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 หรือ 3 กลุ่ม (กลุ่ม ปานกลาง อ่อน) คือ กลุ่มนักเรียนที่สามารถทางภาษาแตกต่างกัน สมาชิกของทีมมาจากสมาชิกกลุ่มการอ่าน กลุ่มละ 2 คน ดังนั้นจำนวนสมาชิกแต่ละทีม จะเท่ากับ 4-6 คน มีกิจกรรมหลายกิจกรรมที่ใช้สมาชิกในทีมจับคู่กันทำงาน อย่างไรก็ตามนักเรียนสามารถปรึกษาหารือกับเพื่อนคู่อื่น ๆ ที่อยู่ทีมเดียวกันได้ การให้รางวัลหรือการให้ความยอมรับนับถือแก่ทีม ซึ่งเป็นกลยุทธ์ของการสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จะประเมินจากคะแนนสะสมในหนึ่งสัปดาห์ของสมาชิกทีมทุกคนเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ล่วงหน้าอย่างเปิดเผย

สเตวิน (Steven 1987,อ้างถึงในวรรณกรรม สิทธิเลิศ 2542:11) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของเทคนิค ดังต่อไปนี้คือ

1. การจับคู่ผลัดกันอ่านออกเสียง (Partner Reading) โดยเริ่มจากนักศึกษาอ่านเรื่องที่ได้มาเองในใจก่อน แล้วจับคู่ผลัดกันอ่านออกเสียง คนละ 1 วรรค ขณะที่คนหนึ่งอ่านผู้ฟัง (อีกคนหนึ่ง) จะต้องดูตามไปด้วย เพื่อตรวจสอบว่าคู่ของตนอ่านผิดหรือไม่ จะได้ช่วยกันแก้ไข
2. การทำความเข้าใจและทำนายโครงสร้างเรื่อง (Story Structure and story Related Writing) นักศึกษาจะได้รับคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เมื่อนักศึกษาอ่านมาได้ครึ่งเรื่องจะให้นักศึกษาหยุดอ่านแล้วให้บรรยายลักษณะทิศทางของเรื่อง และปัญหาของเรื่องที่อ่าน แล้วให้นักศึกษาทำนายว่าปัญหาที่เกิดขึ้นอาจจะถูกแก้ไขอย่างไร หลังจากนั้นให้นักศึกษาอ่านต่อจนจบ นักศึกษาต้องตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านในรูปแบบตัดต่อ เช่น นักศึกษาอาจจะเขียนตอนจบของเรื่องแตกต่างออกไปตามที่พวกเขาได้ทำนายไว้ในตอนแรก
3. การฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ (Word Out Loud) กิจกรรมขั้นนี้ได้รับรายการคำศัพท์ใหม่หรือคำศัพท์ยากที่ใช้ในเรื่องที่อ่าน ให้นักศึกษาฝึกอ่านออกเสียงคำเหล่านี้กับเพื่อนในกลุ่มหรือคู่ของตน จนกว่าจะสามารถอ่านได้คล่องและถูกต้อง
4. การให้ความหมายของคำศัพท์ (Word Meaning) ในขั้นนี้นักศึกษาจะได้รับรายการคำศัพท์ในเรื่องที่อ่าน ซึ่งเป็นคำศัพท์ใหม่ สำหรับพวกเขาและให้ปิดพจนานุกรมดูหาคำจำกัดความของวลี และให้เขียนประโยคเพื่อแสดงความหมายของคำศัพท์แต่ละคำ
5. การสรุปเรื่องด้วยคำพูดของตนเอง (Story Retelly) หลักจากการอ่านเรื่องแล้ว และหลักจากการอภิปรายในกลุ่มแล้ว ให้นักศึกษาสรุปประเด็นหรือจุดสำคัญของเรื่องกับคู่ของตน โดยการสรุปนี้ ให้นักศึกษาใช้คำพูดของตนเอง
6. การสะกดคำ (Spelling) กิจกรรมขั้นนี้ให้นักศึกษาทดสอบเพื่อนคนอื่น ๆ โดยใช้รายการ (List) สะกดคำศัพท์ของแต่ละสัปดาห์ โดยนักศึกษาใช้ Disappearing List ถาม

คำศัพท์ใหม่ เพื่อประเมินเพื่อน จนกว่าเพื่อนจะสามารถตอบได้ครบหมด (เป็นการช่วยกัน) หลังจากนั้น นักศึกษาจะใช้รายการที่มีสะกดเขียนไว้ครบ มาผลัดกันถามอีกหลาย ๆ ครั้ง เพื่อให้สามารถสะกดคำได้หมดทุกคำ

7. การทดสอบ หลังจากนั้นแต่ละคนได้ทำกิจกรรม 1 – 6 แล้ว ให้คู่ของคน ประเมินว่ากิจกรรมที่ผ่านมาประสบความสำเร็จตามเกณฑ์หรือไม่

หลังจากการอ่าน 3 ครั้ง นักศึกษาจะถูกทดสอบโดยใช้นักศึกษาเขียนประโยคจาก คำศัพท์ที่กำหนดให้ ทดสอบความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน และให้อ่านคำ (รายการคำศัพท์) แบบ ออกเสียงให้ครูฟัง ในขั้นตอนนี้ นักศึกษาไม่สามารถช่วยกันได้ คะแนนที่ได้จะเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของคะแนนทีม (รายสัปดาห์)

ทั้งนี้ นักศึกษาจะได้รับการสอนโดยตรงเกี่ยวกับทักษะเฉพาะเกี่ยวกับการอ่านเพื่อ เข้าใจความเข้าใจ 1 วัน/ สัปดาห์ เช่น การเขียนประโยค การสรุป การเปรียบเทียบบทอ่าน

3.5 ขั้นตอนเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC

วัชร่า เล่าเรียนดี (2548: 1978) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนด้วยเทคนิคการสอน แบบร่วมมือ CIRC ดังนี้

1. ครูนำเสนอความรู้เกี่ยวกับการอ่าน วิธีการอ่าน ความหมายสำคัญของการอ่านเพื่อความเข้าใจพอสังเขป อธิบายความสำคัญของการเรียน วิธีเขียนแบบต่าง ๆ ของการเขียน ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ซึ่งกันและกันระหว่างการอ่านและการเขียน

2. ครูดำเนินการสอนยกตัวอย่างบทอ่าน ครูและผู้เรียนร่วมกันอ่านบทอ่าน ทำความเข้าใจ ถาม ตอบ ชี้ให้เห็นประเด็นสำคัญ โครงสร้างของข้อความ ประโยคต่าง ๆ ความ เชื่อมโยงของข้อความหรือประโยคในบทอ่าน ใช้กิจกรรมการอ่านโดยชี้ให้เห็นถึงลักษณะวิธีการเขียน การฝึกหัดการเขียน ควรเริ่มจากการเขียนตอนแบบง่าย ๆ การสร้างประโยคจากคำศัพท์หรือคำเชื่อม คำขยาย

3. ครูตรวจความรู้ความเข้าใจทั้งเนื้อหาและวิธีการเขียน สาระสำคัญ ประโยคหลัก ประเด็นรอง ลักษณะของเนื้อเรื่อง โครงสร้างประโยคที่ใช้ ความสัมพันธ์ระหว่าง ข้อความ หรือประโยคเนื้อเรื่อง บทสรุปความเป็นไปได้ หรือจินตนาการสร้างสรรค์ความคิด

4. จัดกลุ่มผู้เรียนโดยละความสามารถ แจกใบความรู้ แบบฝึกทักษะให้ 2-3 คน ต่อ 1 ชุด เพื่อจะได้ร่วมมือกันเรียนเรียนรู้ ปฏิบัติกิจกรรมตามข้อตกลงที่ได้ตกลงกันไว้ล่วงหน้า ก่อนการดำเนินการเรียนรู้

5. สมาชิกทุกคนในกลุ่มร่วมกันเรียนและอ่านใบความรู้ ฝึกกิจกรรมตามใบงานที่ครูเตรียมไว้ให้ โดยครูคอยติดตาม ดูแลถามตอน การฝึกปฏิบัติของผู้เรียนอย่างทั่วถึงทุกกลุ่ม

6. ฝึกการเขียน ควรให้สมาชิกได้ตรวจสอบผ่านงานเพื่อน ช่วยกันแก้ไขปรับปรุงงานซึ่งกันและกันให้ถูกต้อง ในการฝึกเขียนจากบทอ่านให้สอดคล้องกับรูปแบบของบทอ่านในตอนเริ่มแรกแล้วค่อยพัฒนาเป็นการเขียนในลักษณะอื่นที่ซับซ้อนและใช้ความคิดมากขึ้น ที่สำคัญผู้เรียนควรได้มองเห็น โครงสร้างของประโยคหรือข้อความที่สำคัญก่อนนั้นคือ การฝึกเขียนควรเริ่มเขียนตามรูปแบบที่ถูกต้องก่อน ฝึกเขียนจากการชี้แนะแนวทางจนชำนาญก่อนจะใช้กิจกรรมฝึกพัฒนางานเขียนที่หลากหลาย ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

7. การตรวจความรู้ความเข้าใจ และผลการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียน ครูควรออกแบบทดสอบให้ผู้เรียนได้ผ่านการเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติเป็นกลุ่มมาแล้ว รู้เกณฑ์การให้คะแนน สามารถตรวจให้คะแนนตนเองและคำนวณคะแนนกลุ่มของตนได้ การสอนโดยใช้เทคนิคบูรณาการการอ่านและการเขียน สำหรับการสอนภาษาไทยในการวัดการศึกษาของประเทศไทยและการสอนภาษาไทยในประเทศอาเซียนที่เปิดหลักสูตรศึกษาภาษาไทย ควรพิจารณาถึงภูมิหลังความรู้ ประสบการณ์ ของผู้เรียนแต่ละระดับชั้น แต่ละแห่งเป็นสำคัญ ซึ่งครูผู้สอนสามารถประยุกต์เทคนิควิธีดังกล่าวได้อย่างเหมาะสม เพียงแต่ให้รู้และเข้าใจเทคนิควิธีดังกล่าวอย่างชัดเจน เข้าใจมาตรฐานการเรียนรู้ในแต่ละวิชาให้ชัดเจน ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและวัตถุประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละวิชาเป็นสำคัญในทุกกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC จะประกอบด้วยกิจกรรมการสอนและการเรียนรู้ดังต่อไปนี้

1. การจัดกลุ่มอ่าน (Reading Group)
2. การจัดทีมร่วมกันเรียนรู้ (Teams)
3. การจัดกิจกรรมพื้นฐานที่เกี่ยวข้อง (Basal-Related Activities)
4. การจับคู่อ่าน (Partner Readings)
5. การฝึกอ่านออกเสียงคำที่กำหนด (Words Out Loud)
6. การฝึกสะกดคำ (Spelling)
7. การตรวจสอบโดยเพื่อน (Partner Checking)
8. การทดสอบความรู้ความเข้าใจ (Tests)
9. การผสมผสานหลักภาษากับการเขียน (Integrated Language Arts and Writing)
10. การสอนอ่านโดยเพื่อความเข้าใจ (Direct Instruction in Reading Comprehension)
11. การสรุปเรื่อง (Story Retell)

12. การฝึกหาคำความหมายของคำศัพท์ (Word Meaning)
13. การเรียนรู้ไวยากรณ์ในเรื่องและการฝึกเขียนในเรื่อง (Story Grammar and Story-Related Writing)
14. การผสมผสานหลักภาษากับการเขียน (Intergated Language Arts and Writing)

ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRCจะต้องมีการจัดกิจกรรมตามที่ระบุ ข้อ 1 - 13 อย่างครบถ้วน เรียนลำดับความยากง่ายของวัตถุประสงค์การเรียนรู้ด้านการอ่านและเขียนซึ่งจะต้องมีการวางแผนและเตรียมการสอน กำหนดระยะเวลาในการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติในแต่ละวัตถุประสงค์อย่างชัดเจน

การนำเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRCไปใช้นั้นต้องเริ่มด้วยการสอนของครูทุกครั้ง โดยครูต้องอธิบายยกตัวอย่างทั้งการอ่านและการเขียนให้นักเรียนเรียนรู้และเข้าใจฝึกปฏิบัติทุกขั้นตอนในการเรียนรู้แบบร่วมมือ สมาชิกกลุ่มจะช่วยเหลือซึ่งกันและกันหรือแก้ไขให้แก่งานกว่าจะแน่ใจว่างานนั้นจะสมบูรณ์ที่สุด

ทิสนา แคมมณี (2545: 268) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการดำเนินการสอนโดยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ว่า ประกอบด้วยกิจกรรมหลัก 3 กิจกรรม คือ กิจกรรมการอ่านแบบเรียน การสอนการอ่านเพื่อความเข้าใจ และการบูรณาการภาษากับการเรียนโดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. ครูแบ่งกลุ่มผู้เรียนตามระดับความสามารถในการอ่าน ผู้เรียนแต่ละกลุ่มจับคู่ 2 คน หรือ 3 คน ทำกิจกรรมการอ่านแบบเรียนร่วมกัน
2. ครูจัดทีมใหม่โดยให้แต่ละทีมมีผู้เรียนต่างระดับความสามารถอย่างน้อย 2 ระดับ ทีมทำกิจกรรมร่วมการอ่านแบบเรียนร่วมกัน เช่น มีการให้คะแนนผลงานของแต่ละทีม ถ้าทีมใดได้ 90% ขึ้นไป จะได้รับประกาศนียบัตรเป็น “ซูเปอร์ทีม” หากได้รับคะแนนตั้งแต่ 80 – 89% ก็จะได้รับรางวัลรองลงมา
3. ครูพบกลุ่มการอ่านประมาณวันละ 20 นาที แจ้งวัตถุประสงค์ในการอ่าน แนะนำคำศัพท์ใหม่ ๆ ทบทวนคำศัพท์เก่า ต่อจากนั้นครูจะกำหนดและแนะนำเรื่องทีอ่านแล้วให้ผู้เรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามที่ครูจัดเตรียมไว้ให้ เช่น อ่านเรื่องในใจแล้วจับคู่อ่านออกเสียงให้เพื่อนฟังและช่วยกันแก้จุดบกพร่องหรือครูอาจจะให้ผู้เรียนช่วยกันตอบคำถาม วิเคราะห์ตัวละคร หรือปัญหาและ ทำนายว่าเรื่องจะเป็นอย่างไรต่อไป เป็นต้น
4. หลังจากกิจกรรมการอ่าน ครูนำอภิปรายเรื่องทีอ่าน โดยครูจะเน้นการฝึกทักษะต่าง ๆ ในการอ่าน เช่น การจับประเด็นปัญหา การทำนาย เป็นต้น

5. ผู้เรียนรับการทดสอบการอ่านเพื่อความเข้าใจ ผู้เรียนจะได้คะแนนเป็นทั้งรายบุคคลและทีม

6. ผู้เรียนจะได้รับการสอนและฝึกทักษะการอ่านสัปดาห์ละ 1 วัน เช่น ทักษะการอ่านจับใจความสำคัญ ทักษะการอ้างอิง ทักษะการใช้เหตุผล เป็นต้น

7. ผู้เรียนจะได้รับชุดการเรียนรู้การสอนเขียน ซึ่งผู้เรียนสามารถเลือกหัวข้อการเขียนได้ตามความสนใจ ผู้เรียนจะช่วยกันวางแผนเขียนเรื่อง และช่วยกันตรวจสอบความถูกต้องและในที่สุดตีพิมพ์ผลงานออกมา

8. ผู้เรียนได้รับการบ้านให้เลือกอ่านหนังสือที่สนใจ และเขียนรายงานเรื่อง ที่อ่านเป็นรายบุคคล โดยให้ผู้ปกครองช่วยตรวจสอบพฤติกรรมการอ่านของผู้เรียนที่บ้าน โดยมีแบบรายการให้

เปรมจิต ขจรภักลาเช่น (2536: 8-9) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอน แบบร่วมมือ CIRC ดังนี้

1. ขั้นเตรียม ครูสอนทักษะในการเรียนแบบร่วมมือกันจัดกลุ่มนักเรียน บอกรัตถุประสงค์ของเนื้อหาในบทเรียนและชี้แจงวิธีการปฏิบัติงานร่วมกัน

2. ขั้นสอน ครูสอนเนื้อหาบทเรียนด้วยวิธีการสอนที่เหมาะสมและให้นักศึกษาร่วมกันปฏิบัติ

3. ขั้นทำงานกลุ่ม นักศึกษาแบ่งกลุ่มย่อยในการเรียนรู้ร่วมกัน แต่ละคนมีหน้าที่รับผิดชอบคนละบทบาท ช่วยเหลืออภิปรายและเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

4. ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ โดยการตรวจผลงานเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล

5. ขั้นสรุปบทเรียนและอภิปรายผลการทำงานกลุ่ม ครูและนักศึกษาช่วยกันสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม เพื่อการนำไปปรับปรุงแก้ไขและพัฒนางาน

จากความคิดที่กล่าวมาแล้วข้างต้น สรุปได้ว่า ขั้นตอนการสอนแบบร่วมมือ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้ 1. ขั้นให้ความรู้ครูนำเสนอความรู้เนื้อหาการสอน ตั้งคำถามตอบคำถามสรุปสาระสำคัญของเรื่อง 2. ขั้นกระบวนการกลุ่ม นักศึกษาเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อย โดยการศึกษาเนื้อหาความรู้บูรณาการอ่านและเขียนร่วมกัน พร้อมทั้งคิดวิเคราะห์แก้ปัญหาข้อบกพร่องตามประเด็นต่าง ๆ 3. ขั้นประเมินผล ครูและนักศึกษาร่วมกัน สรุปประเด็นเนื้อหาและประเมินผลการเรียนของนักศึกษาเป็นรายบุคคลและกลุ่ม พร้อมทั้งมอบรางวัลให้กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุด 2 ลำดับแรก คือรางวัลกลุ่มยอดเยี่ยมและรางวัลกลุ่มเก่งมาก

ศรีสุวรรณ วิวิธเทศ อ้างถึงใน พจนา เขียนสะอาด (2547: 17-18) กล่าวถึงขั้นตอนในการจัดการสอนในการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

1. ชั้นเตรียม ประกอบด้วย

1.1 แบ่งกลุ่มผู้เรียนกลุ่มละ 4-6 คน ผู้เรียนในแต่ละความสามารถ กำหนดสัดส่วน เก่ง ปานกลาง อ่อนเป็น 1:2:1

1.2 แนะนำวิธีการเรียนรู้เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC อธิบายความสัมพันธ์ของการอ่านและการเขียน วิธีการวัดและประเมินผล การคิดคะแนนกลุ่ม ผูกทักษะและวิธีการทำงานกลุ่ม สร้างแรงจูงใจในการร่วมมือกันเรียนรู้

2. ชั้นสอน ประกอบด้วย

2.1 ทบทวนความรู้เดิมเรื่อง การอ่านและการเขียน

2.2 ครูนำเสนอความรู้เกี่ยวกับการอ่าน ความสำคัญของการอ่าน ความรู้เกี่ยวกับการเขียน ความสำคัญของการเขียน และวิธีการเขียน

2.3 ครูแจกบทอ่านให้ผู้เรียนร่วมกันอ่าน พร้อมกับตอบคำถามของครูต่อจากนั้นครูและผู้เรียนร่วมกันจับใจความสำคัญของบทอ่านที่ละย่อหน้า แล้วนำใจความที่ได้มาเรียบเรียงด้วยภาษาที่กระชับ และเชื่อมความคิดได้อย่างต่อเนื่องเหมาะสม

2.4 ครูและผู้เรียนช่วยกันสรุปสาระสำคัญของบทอ่าน และเขียนเป็นเรื่อง การเรียบเรียงเรียงเนื้อหา การตั้งชื่อเรื่อง

3. ชั้นกิจกรรมกลุ่ม ประกอบด้วย

3.1 ครูแจกบทอ่านใหม่ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มจับคู่กัน อ่านผลัดกันอ่าน ผลัดกันฟัง แก้ไขการอ่านของเพื่อน ตอบคำถามท้ายบทอ่าน ร่วมกันสรุปสาระสำคัญของเรื่อง ร่วมกันอภิปรายรูปแบบการเขียนที่ใช้เขียนบทอ่านนี้ รวมทั้งวิธีการเขียนเรื่อง การเรียบเรียงเนื้อหา การตั้งชื่อเรื่อง

3.2 ผู้เรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันเขียนเรื่องใหม่ โดยนำรูปแบบการเขียน วิธีการเขียน การเรียบเรียงเนื้อหา การตั้งชื่อเรื่อง ที่สรุปได้มาเป็นแนวทางในการเขียนเรื่อง ซึ่งเนื้อเรื่องแตกต่างไปจากเดิม โดยที่สมาชิกในกลุ่มต้องแน่ใจว่าเพื่อนในกลุ่มเข้าใจวิธีการเขียนเรื่องและสาระสำคัญของเรื่องใหม่

3.3 ตรวจสอบผลการปฏิบัติงานของกลุ่มตนเองและกลุ่มตนเองและกลุ่มเพื่อนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

4. ชั้นประเมินผล มอบรางวัล ประกอบด้วย

4.1 ครูและผู้เรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของบทอ่านที่ครูแจกให้อีกครั้งหนึ่ง

4.2 ผู้เรียนแต่ละคนทำแบบทดสอบด้านการอ่านและเขียนเรื่อง โดยไม่มีการช่วยกันช่วยเหลือกัน

4.3 ครูตรวจให้คะแนนบันทึกคะแนนแต่ละกลุ่มเพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ของกลุ่ม

4.4 มอบรางวัลแก่กลุ่มที่ได้คะแนนมากที่สุด 2 ลำดับแรก โดยกำหนดรางวัลไว้ 2 รางวัล ได้แก่ กลุ่มยอดเยี่ยม และกลุ่มเก่งมาก

สเติวีน (Steven 1987 ,อ้างถึงใน วรพรรณ สิทธิเลิศ 2538: 72) กล่าวถึงขั้นตอนการสอนโดยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CICR ดังนี้

1.ขั้นเตรียม

สิ่งที่ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงในขั้นเตรียมเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC มีอยู่ 4 ประการคือ

1.1 เตรียมเนื้อหา เนื้อหาที่ใช้สอนเป็นแบบโครงสร้างข้อเขียน (Story Grammar) ที่จะเป็นชุด ๆ ตามระดับความสามารถของผู้เขียนที่ครูผู้สอนสามารถที่จะเลือกเนื้อหาที่ใช้สอนประเภทเดียวกัน เช่น เรื่องที่เป็นตอนเดียวจบหรือมากกว่าหนึ่งตอน ซึ่งจะอธิบายถึงฉาก ตัวละคร สถานที่ เวลา ที่มีเหตุการณ์ดำเนินไป อธิบาย เป้าหมายของตัวละคร การกระทำ และผลจากการกระทำเป็นอย่างไรบ้างและเรื่องจบลงแบบใด หรืออาจจะใช้เรื่องที่สมบูรณ์แล้วให้นักศึกษาคาดการณ์ว่าส่วนที่ไม่สมบูรณ์นั้นควรเป็นอะไร เช่น นักเรียนอ่านเรื่องที่ไม่มีตอนจบแล้วคาดว่าเหตุการณ์จะจบลงอย่างไร เป็นต้น

1.2 การจัดนักเรียนเข้ากลุ่ม (Assigning Students to Teams) ครูเป็นผู้จัดกลุ่มนักเรียนเข้าเป็นกลุ่ม (Reading Groups) ก่อน กลุ่มละ 2 คน โดยจัดให้นักศึกษาที่มีความสามารถในการอ่านสูงจับคู่กับนักศึกษาที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ แล้วจัดนักศึกษากลุ่มอ่านเข้าเป็นกลุ่มซึ่งประกอบด้วยสมาชิกที่มาจากกลุ่มอ่าน 2 กลุ่ม คือ ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านสูง 2 คน และต่ำ 2 คน ครูควรเป็นผู้จัดการแบ่งกลุ่มเองเพื่อจัดปัญหานักศึกษาที่ชอบพอ และสนิทสนมกันมารวมกลุ่มกัน และครูจะต้องคอยกระตุ้นให้นักศึกษาเห็นความสำคัญของการเรียนเป็นกลุ่ม ความร่วมมือกันของสมาชิกในกลุ่มทุกคนไม่เฉพาะแต่คู่ของตนเท่านั้น ครูอาจจะจัดกลุ่มใหม่เมื่อเรียนจบในแต่ละแผนการสอน

1.3 การจัดทำใบคะแนนของนักศึกษา (Team Score Sheet) เป็นแบบบันทึกคะแนนรายบุคคลของนักศึกษา แต่ละทีมประกอบด้วย รายชื่อสมาชิกในทีมและตาราง และคะแนนทดสอบ เมื่อจบแต่ละบทเรียน เช่น ความเข้าใจในการอ่าน อ่านออกเสียงคำศัพท์ หาความหมายของคำ การสอบสะกดคำ และการเขียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เป็นต้น ครูจะอธิบายการได้มาซึ่งคะแนนแต่ละอย่าง ทีมที่ทำคะแนนได้ถึง 90 คะแนนขึ้นไปจะได้รับรางวัล หรือเกียรติบัตร “Great Team” และทีมที่ได้คะแนน 70 – 79 จะได้รับเกียรติบัตร “Good Team” ครูอธิบายเกณฑ์การให้คะแนนและให้นักศึกษาเป็นผู้กรอกรายชื่อสมาชิกในทีมเอง

1.4 การจัดทำแบบฟอร์มบันทึกการทำงานที่ได้รับมอบหมาย (Assignment Record Form) ในแบบฟอร์มจะมีชื่อนักศึกษา วันที่เรียน และตารางกิจกรรมที่ทำหลังการอ่านและในระหว่างการอ่าน

2. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ประกอบด้วยกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ที่เป็นระบบวงจร โดยเริ่มจาก

2.1 ชี้นำเสนอบทเรียน ครูเป็นผู้นำเสนอบทเรียน โดยการทบทวนศัพท์เก่าสอนคำศัพท์ใหม่ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะให้นักศึกษาอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง ให้นักศึกษารู้ความหมายของคำศัพท์ยาก โดยการอธิบายและให้คำจำกัดความสามารถนำเอาคำศัพท์ไปสร้างประโยคได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หลักจากที่ครูสอนคำศัพท์แล้ว ครูก็แนะนำเรื่องที่จะให้นักศึกษาอ่าน ให้นักศึกษาเดาหรือคาดการณ์ล่วงหน้าว่าเรื่องที่ครูจะให้อ่านเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร โดยเดาจากคำศัพท์ที่ครูสอนเพื่อเป็นการโยงประสบการณ์เดิมเข้ากับเรื่องที่จะเรียน

2.2 ขั้นฝึกทำงานเป็นทีม (Team Practice) กิจกรรมที่นักศึกษาฝึกทำงานเป็นทีมจะทำเมื่อครูนำเสนอบทเรียนเรียบร้อยแล้วซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

2.2.1 ฝึกโดยมีครูควบคุมอยู่ (Controlled Practice) หลักจากที่ครูทบทวนศัพท์เก่า แนะนำศัพท์ใหม่และแนะนำเรื่องที่จะอ่านแล้ว นักศึกษาจะได้ทำกิจกรรมดังต่อไปนี้ตามลำดับขั้นในกลุ่มของตน โดยมีครูคอยควบคุมอยู่

ก. อ่านออกเสียงคำศัพท์ นักศึกษาอ่านออกเสียงคำศัพท์จากรายการคำศัพท์ ที่ครูให้คู่ของตนเปลี่ยนกันอ่านและช่วยกันแก้ไขเมื่ออ่านผิด จนกระทั่งอ่านได้ราบรื่นรวดเร็วและถูกต้อง กิจกรรมในขั้นนี้จะช่วยให้นักศึกษารู้ความหมายของคำโดยอัตโนมัติและไม่เป็นอุปสรรคในการทำความเข้าใจในเรื่องที่จะได้อ่านเลย

ข. ฝึกหาความหมายของคำ นักศึกษาใช้คำศัพท์จากรายการคำศัพท์ ในการฝึกหาความหมายของคำศัพท์ จากพจนานุกรมแล้วเขียนความหมายของคำศัพท์เป็นคำพูดของตนเอง (ถ้าทำได้) และสร้างประโยคจากคำศัพท์ที่ครูให้

ค. สกกดคำ นักศึกษาฝึกสะกดคำศัพท์กันคู่ของตนเองหรือกับเพื่อนในทีม โดยมีคนบอก 1 คน ให้สมาชิกในกลุ่มเขียนแล้วเปลี่ยนกันจนกว่าจะสะกดคำได้ทุกคำ

ง. อ่านในใจ หลังจากหาความหมายของคำและสะกดคำได้แล้ว นักศึกษาอ่านเรื่องที่ครูกำหนดให้ในใจก่อน เพื่อรวบรวมและทำความเข้าใจเรื่องก่อนที่ฝึกอ่านออกเสียงในขั้นตอนต่อไปกับเพื่อน

จ. การอ่านออกเสียง นักศึกษาเปลี่ยนกันอ่านคนละย่อหน้ากับคู่ของตนหรือกับเพื่อนร่วมทีม เมื่อใครอ่านออกเสียงไม่ถูกก็ช่วยกันแก้ไข ส่วนครูผู้สอนจะต้อง

คอยเตือนนักศึกษาทุกกลุ่มเป็นการสังเกตความถูกต้องในการอ่านของนักศึกษาความถูกต้องในการอ่านของนักศึกษาและคอยช่วยเหลือเมื่อนักศึกษามีปัญหา

ฉ. การค้นหาคำตอบจากเรื่องที่อ่าน นักศึกษาในแต่ละกลุ่มช่วยกันตอบคำถามแต่ละตอนของเรื่องที่ครูให้อ่าน ปรึกษาและอภิปรายหาคำตอบที่ถูกต้อง ก่อนที่นักศึกษาแต่ละคนจะเขียนคำตอบของตนเองส่งครู

ช. การเล่าเรื่อง นักศึกษาในแต่ละกลุ่มช่วยกันสรุปใจความสำคัญของเรื่องตามลำดับเหตุการณ์เป็นคำพูดของตนเอง โดยครูใช้คำถามแนะแนวทางในการเล่าเรื่อง

ซ. การเขียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน นักศึกษาเขียนสรุปใจความสำคัญของเรื่องตามลำดับเหตุการณ์จากการเล่าเรื่องสอดแทรกความรู้สึกนึกคิดและความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านตามแนวคิดของตัวเอง

หลังจากที่นักศึกษาทำกิจกรรมใน ก- ช ครบแล้ว นักศึกษาจะบันทึกลงในแบบฟอร์มการทำงานที่ได้รับมอบหมาย

2.2.2 ขั้นตอนการฝึกแบบอิสระ หลังจากที่นักศึกษาได้ทำงานกลุ่มเป็นกลุ่มโดยมีครูคอยควบคุมดูแลช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดแล้ว นักศึกษาจะได้ฝึกทำงานเองตามลำพัง โดยการช่วยตรวจแก้ไขความถูกต้องในการทำงานของผู้ร่วมทีม ก่อนที่จะส่งครู นอกจากนี้ นักศึกษายังสามารถฝึกอ่านเรื่องที่ตนสนใจได้ตามความต้องการนอกห้องเรียน

3. ขั้นตอนการทดสอบ หลังจากที่นักเรียนจบแต่ละบทแล้ว ครูผู้สอนจะทดสอบนักศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจการอ่าน การสร้างประโยคจากคำศัพท์ที่ให้ และการอ่านออกเสียงคำศัพท์ซึ่งใช้เวลาประมาณ 15 – 20 นาที โดยทดสอบเป็นรายบุคคล ไม่อนุญาตให้ช่วยเหลือกัน เมื่อนักศึกษาทดสอบเสร็จครูผู้สอนควรรีบตรวจและบอกคะแนนแต่ละทีมให้ทุกคนทราบ หากเป็นไปได้ควรบอกให้นักศึกษาทราบในคาบต่อไป เพื่อเป็นการกระตุ้นและให้กำลังใจแก่ผู้เรียน

4. ขั้นตระหนักถึงความสำเร็จของกลุ่ม ทันทีที่ผู้สอนคิดคะแนนของผู้เรียนแต่ละคนและแต่ละทีมเสร็จแล้วควรจะให้รางวัลเกียรติบัตร หรือคำชมแก่กลุ่มที่ทำคะแนนได้ดีถึงเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อเป็นการชี้ให้เห็นคุณค่าของความร่วมมือและความสำเร็จในทีม

สรุปคือ เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC หรือการบูรณาการการอ่านและเขียนเป็นเทคนิคการเรียนรู้การสอนแบบร่วมมือกัน วิธีการหนึ่งซึ่งคิดและออกแบบขึ้นเพื่อใช้ในการสอนอ่านและเขียน ในการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC นั้น จะต้องเตรียมความพร้อมของผู้เรียน ทั้งในบทบาทหน้าที่ บทบาทสมาชิกแต่ละคน รวมถึงการปฏิบัติเพื่อให้กลุ่มบรรลุเป้าหมายซึ่งครูจำเป็นต้องดำเนินการตามลำดับขั้นตอน

4. บทอ่านด้านวัฒนธรรม

4.1 ความหมายและความสำคัญของวัฒนธรรม

มนุษย์เป็นผู้สร้างวัฒนธรรมขึ้น โดยสมาชิกของสังคมให้การยอมรับและนำไปเป็นวิถีปฏิบัติในการดำเนินชีวิตของคนในสังคม ดังนั้นวัฒนธรรมจึงเป็นทั้งคุณค่าของสังคมบรรทัดฐานทางสังคม และขนบธรรมเนียมประเพณีวัฒนธรรมตลอดจนผลผลิต ผลงาน หรือภูมิปัญญาที่มนุษย์สร้างขึ้น “วัฒนธรรม” มีรากศัพท์มาจากภาษาบาลีสันสกฤต แปลว่า “ธรรมเป็นเหตุให้เจริญ ธรรมคือความเจริญ ธรรมคือความเจริญ” มีใช้เป็นหลักฐานทางราชการครั้งแรกในประเทศไทย เมื่อพุทธศักราช 2483

พระยาอนุมานราชชน (2515: 18) กล่าวว่าวัฒนธรรมคือสิ่งที่มนุษย์เปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงหรือผลิตขึ้นเพื่อความเจริญงอกงามในวิถีชีวิตและส่วนรวมวัฒนธรรมคือวิถีชีวิตของมนุษย์ในส่วนรวมที่ถ่ายทอดกันได้เรียนกันได้เอาอย่างกันได้วัฒนธรรมจึงเป็นผลผลิตของส่วนรวมที่มนุษย์ได้เรียนรู้มาจากคนสมัยก่อนสืบทอดกันมาเป็นประเพณีวัฒนธรรมจึงเป็นทั้งความคิดเห็นหรือการกระทำของมนุษย์ในส่วนรวมที่เป็นลักษณะเดียวกันและสำแดงให้ปรากฏเป็นภาษาความเชื่อระเบียบประเพณี

พวงผกา คุโรวาท (2539:37) ได้กล่าวว่า วัฒนธรรม หมายถึง สิ่งที่ทำให้จิตใจ กาย วาจา ของคนเจริญงอกงามมีจิตใจสูงจั้น ดีขึ้น หรือวิถีทางแห่งการดำเนินชีวิตแห่งชุมชน ชุมชนใด ชุมชนหนึ่ง กลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง หรือ ประเทศใดประเทศหนึ่ง ให้มีระเบียบแบบแผนที่ตั้งมาจนกลายเป็นขนบธรรมเนียมประเพณี มุ่งให้เห็นถึงวัฒนธรรมอันดีงาม ตลอดทั้งประวัติศาสตร์ วรรณคดี ศิลปะ กิริยามารยาท ศิลธรรมจรรยา ซึ่งเป็นบ่อเกิดของความเจริญงอกงามของคนส่วนรวม และประเทศชาติ

พจนานุกรมเขมรของ สมเด็จพระสังฆราช พระมหาสุเมธาธิบดี สังฆนายกแห่งคณะสงฆ์มหานิกายกัมพูชา (ชวน ณาต โขตญาโณ. 1967: 586) ได้แปลความหมายของวัฒนธรรมว่าเป็นการฝึกฝน ปลูกฝังความรู้ และภูมิปัญญาเพื่อความเจริญก้าวหน้าผ่านการใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ หรือศิลปะแขนงต่าง ๆ

สอ สารุณ (1970) กล่าวว่า วัฒนธรรมหมายถึงทุกสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมและยังหมายรวมถึงแบบแผนพฤติกรรมทั้งหมดของสังคมที่สืบทอดมานับตั้งแต่อดีตผ่านการเรียนรู้คิดค้นดัดแปลงเพื่อสนองความต้องการและพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่โดยมีวิวัฒนาการสืบทอดต่อกันมาอย่างมีแบบแผนเพื่อให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองและมั่นคงในสังคม วัฒนธรรมเป็นการฝึกฝนความรู้ สติปัญญา และวิถีชีวิตของมนุษย์ ให้มีความเจริญงอกงาม

ตรึง เจีย (1974) ได้ให้ความหมายของวัฒนธรรมไว้ว่าวัฒนธรรมคือ การฝึกฝน ความรู้ สติปัญญา จิตวิญญาณ และวิถีชีวิตของมนุษย์ ให้เจริญงอกงาม ปรับตัวให้เข้ากับ สภาพแวดล้อม นอกจากนี้วัฒนธรรมยังเป็นการพัฒนาสังคมโดยใช้วิทยาศาสตร์ และศิลปะ(วรรณคดี) และเป็นโครงสร้างของอารยธรรมที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม ความคิด สติปัญญา จิตวิญญาณ ประเพณี ศิลปะ วิทยาศาสตร์ อักษร ให้พัฒนาเจริญก้าวหน้า

วัฒนธรรม โดยทั่วไปหมายถึง รูปแบบของกิจกรรมมนุษย์และโครงสร้างเชิง สัญลักษณ์ที่ทำให้กิจกรรมนั้นเด่นชัดและมีความสำคัญ วิธีการดำเนินชีวิต ซึ่งเป็นพฤติกรรมและสิ่งที่ คนในหมู่ผลิตสร้างขึ้นด้วยการเรียนรู้จากกันและกัน และร่วมใช้อยู่ในหมู่พวกของตน ซึ่งสามารถ เปลี่ยนแปลงได้ตามยุคสมัย และความเหมาะสม เป็นสิ่งที่มนุษย์เปลี่ยนแปลงเพื่อความเจริญงอกงาม และสืบทอดต่อกันมา วัฒนธรรมสามารถแสดงออกผ่าน ดนตรี วรรณกรรม จิตรกรรม ประติมากรรม การละครและภาพยนตร์ คำนิยามของคำว่าวัฒนธรรมในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2554 ระบุไว้ว่า วัฒนธรรมหมายถึง สิ่งที่ทำให้ความเจริญงอกงามให้แก่หมู่คณะ เช่น วัฒนธรรมไทยวัฒนธรรมในการแต่งกาย, วิถีชีวิตของหมู่คณะ เช่น วัฒนธรรมพื้นบ้าน วัฒนธรรม ชาวเขา เป็นต้น

นอกจากนี้พระราชบัญญัติวัฒนธรรม พุทธศักราช 2485 ได้ให้นิยามวัฒนธรรมไว้ว่า วัฒนธรรมหมายถึง เรื่องของการแสดงออกถึงความเจริญงอกงาม ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความ กลมเกลียวก้าวหน้าของชาติ และศีลธรรมอันดีของประชาชน

กฤษณา วงษาสันต์ (2542: 82) กล่าวไว้ว่า วัฒนธรรมคือรูปแบบหรือแบบแผนการ ดำเนินชีวิตของบุคคลส่วนใหญ่ในสังคมนั้นเอง นั่นคือ การดำเนินชีวิตของเราทั้งหมดที่เข้าเงื่อนไข ข้างต้นล้วนเป็นวัฒนธรรมทั้งสิ้น วัฒนธรรมมองได้ใน 2 ลักษณะ คือ ลักษณะที่เป็นสภาวะ (Condition) คือ การมองวัฒนธรรมในแง่กฎเกณฑ์กลางๆเพื่อเปรียบเทียบว่าคนไหนมีวัฒนธรรม หรือไม่มี อีกด้านหนึ่งหมายถึงการกระทำ (Action) คือการนำเอารูปแบบมาถือปฏิบัติในการดำรงชีวิต โดยเป็นรูปแบบแห่งพฤติกรรม ซึ่งบุคคลส่วนใหญ่ในสังคมยึดถือปฏิบัติในการดำเนินชีวิต ไม่ว่าจะในด้าน ความคิด ความเชื่อ หรือการกระทำ และได้มีการสืบทอดต่อมาเป็นทอดๆ วัฒนธรรมถือเป็นสิ่งที่มี ส่วนประกอบสลับซับซ้อน มีความสัมพันธ์กับจิตวิญญาณ วัตถุสติปัญญาและอารมณ์

อัมรา พงศาพิชญ์ (2537: 1) ยังได้ให้ความหมายของวัฒนธรรมไว้ว่า วัฒนธรรมคือ สิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น กำหนดขึ้น มิใช่สิ่งที่มีมนุษย์ทำตามสัญชาตญาณ เพื่อเป็นสิ่งที่เครื่องใช้อาจเป็น การประดิษฐ์วัตถุสิ่งของต่างๆ หรือเพื่อกำหนดพฤติกรรมและ/หรือความคิดตลอดจนวิธีการหรือ ระบบกระบวนการทำงานเท่านั้นแต่วัฒนธรรมคือ ระบบในสังคมมนุษย์ที่มนุษย์สร้างขึ้น มิใช่เกิดขึ้น โดยธรรมชาติตามสัญชาตญาณ

สรุปวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่แสดงอัตลักษณ์ความเป็นชาติเป็นรากฐานความมั่นคงของชาติเป็นสิ่งที่แสดงเกียรติภูมิ ศักดิ์ศรีและความภาคภูมิใจชาติที่มีวัฒนธรรมอันดีงามสืบทอดความเป็นชาติอันยาวนานจึงมีศิลปวัฒนธรรมอันมากมายที่ต้องอนุรักษ์และสืบทอดให้คงความเป็นมรดกคู่ชาติ วัฒนธรรมรวมถึงความเชื่อ ความคิด ทศนคติ และพฤติกรรมที่มนุษย์แสดงออกมาวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่มนุษย์ได้สร้างขึ้น กำหนดขึ้น เพื่อใช้เป็นกรอบในการแสดงพฤติกรรมต่างๆ เป็นสิ่งที่สะท้อนถึงความเจริญงอกงามของสังคมนั้นๆ ซึ่งมนุษย์จะซึมซับวัฒนธรรมโดยไม่รู้ตัว สังคมใดที่มีวัฒนธรรมย่อมอยู่รวมกันได้อย่างสงบสุข

4.1 ความสำคัญของวัฒนธรรม

วัฒนธรรมเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่งในความเป็นชาติเพราะเป็นวิถีชีวิตของมนุษย์ที่เป็นธรรมชาติวัฒนธรรมมีทั้งสาระและรูปแบบที่เกิดจากระบบความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ มนุษย์กับสังคมและมนุษย์กับธรรมชาติชาติใดที่ไร้เสียซึ่งวัฒนธรรมอันเป็นของตนแล้ว ชาตินั้นจะคงความเป็นชาติอยู่ไม่ได้ (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ 2533: 6)

ดำรงค์ ฐานติ (2560: 45)ได้กล่าวถึงความสำคัญของวัฒนธรรม ไว้ว่า

1. เพื่อใช้ประโยชน์ต่อการดำรงชีวิต กล่าวคือ

1.1 เป็นเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ในการดำรงชีวิต ในแง่นี้วัฒนธรรมเป็นอุดมการณ์ค่านิยม ทศนคติและจุดหมายปลายทางของชีวิตที่คนในสังคมประสงค์ที่จะดำเนินชีวิตให้บรรลุผลที่ตั้งไว้เพราะวัฒนธรรมจะเป็นตัวแบบที่กำหนดว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ดีงามเหมาะสม เป็นสิ่งที่ปรารถนาที่จะให้บังเกิดขึ้นซึ่งจะกลายเป็นจุดหมายที่บุคคลพึงบรรลุถึงและเป็นสิ่งเหมาะสมในการใช้แนวทางในการดำเนินชีวิต

1.2 เป็นสิ่งกำหนดความสัมพันธ์ หรือพฤติกรรมของมนุษย์ โดยผ่านทางกระบวนการขัดเกลาทางสังคม เพื่อให้เรียนรู้ ระเบียบทางสังคม สถานภาพและบทบาทสถาบันและโครงสร้างทางสังคม

1.3 เป็นสิ่งควบคุมสังคม เฉพาะเจาะจงถึงการแสดงออกของบุคคลในสังคม หรือที่เรียกว่า “บรรทัดฐานทางสังคม” ซึ่งกำหนดแนวทางของความประพฤติของคนในสังคม

1.4 เป็นสิ่งของเครื่องใช้ทุกประเภทเพื่อตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกายและจิตใจในแง่นี้เป็นวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุเช่น อาหาร เสื้อผ้า บ้านเรือน ยารักษาโรค ศิลปกรรม ภาพวาด ตลอดจนเครื่องจักรคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

2. วัฒนธรรมทำหน้าที่หล่อหลอมบุคลิกภาพให้กับสมาชิกของสังคม ให้มีลักษณะเป็นแบบใดแบบหนึ่งแม้ว่าบุคลิกภาพจะเป็นผลมาจากปัจจัยทางชีวภาพบางส่วนก็ตาม แต่การอาศัยอยู่ร่วมกับคนอื่นภายใต้กฎระเบียบสังคมเดียวกัน ทำให้คนมีบุคลิกภาพโน้มเอียงไปกับกลุ่มที่อาศัยอยู่ร่วมกัน เช่น เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่เป็นโจรจะมีบุคลิกภาพแตกต่างจากเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่ประกอบอาชีพสุจริต บุคลิกภาพดังกล่าวจะแสดงออกในรูปแบบนามธรรม เช่น ความเชื่อความสนใจ ทศนคติความคิดสร้างสรรค์และสิ่งที่มองเห็นเช่น การแต่งตัวกิริยาท่าทาง เป็นต้น

3. วัฒนธรรมก่อให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ก่อให้เกิดความเป็นปึกแผ่น ทั้งนี้ถ้าหากสมาชิกของสังคมมีลักษณะคล้ายคลึงกัน เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จะก่อให้เกิดความผูกพัน สามารถพึ่งพาอาศัยกันและกัน มีจิตสำนึกรู้สึกเป็นพวกเดียวกันตลอดจนร่วมกันอนุรักษ์และสืบสานวัฒนธรรมของตนให้อยู่รอดและพัฒนาก้าวหน้าต่อไป

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า มนุษย์กับวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ เพราะต้องอยู่ควบคู่กันไป วัฒนธรรมจะเป็นสิ่งที่ตอบสนองและสร้างเสริมให้มนุษย์อยู่ในสังคมอย่างเป็นปกติสุข

ฮวด เวจชิว (1974: 16) ได้กล่าวถึงความสำคัญของวัฒนธรรม ดังนี้

1. เข้าใจรากฐานของสังคม ชาติ แหล่งวัฒนธรรมเปรียบเทียบของต่างประเทศ กับวัฒนธรรมในชาติ สร้างสรรค์วัฒนธรรมที่ดีของต่างประเทศให้สอดคล้อง ตามความชอบที่มีลักษณะเป็นของชาติ

2. เข้าใจในสิ่งที่ดีที่คนในชาติมี และ การอบรม ปลูกฝัง จิตสำนึก อารมณ์ ความรู้สึก ผิดชอบชั่วดี ปกป้องวัฒนธรรมที่เป็นสมบัติของชาติ

3. มีมาตรการ หรือวิธีปกป้องจากการโจมตีวัฒนธรรมต่างประเทศที่เข้ามา ที่มีอิทธิพลต่อชาติ

4. ปลูกฝังความคุ้มครอง เพื่อประโยชน์ชาติ รักษาอัตลักษณ์ที่เป็นของชาติ

5. ให้ความรู้ผู้คนในชาติอย่างลึกซึ้งที่เกี่ยวกับเอกลักษณ์ประจำชาติ และจิตวิญญาณของมนุษยชาติ

6. มีความสามัคคีที่ดีต่อคนในชาติ รักความยุติธรรมรักมนุษยชาติ มีความเท่าเทียมกัน

7. อยู่ในสังคมที่เคารพสิทธิมนุษยชน ไม่มีการแบ่งชนชั้น สีผิว ศาสนา ใช้ชีวิตอย่างมีคุณธรรม

8. รู้จักบทบาทหน้าที่ปกป้องประชาธิปไตยอย่างถูกต้อง

9. มีความสัมพันธ์ที่ดีในชาติ และนานาชาติ ไม่แบ่งแยกเชื้อชาติ สีผิว และความเชื่อทางศาสนา

กล่าวโดยสรุปวัฒนธรรมมีความสำคัญยิ่งต่อวิถีชีวิตความคิดและคอบคอบคุมพฤติกรรมอีกทั้งยังเป็นตัวกำหนดทิศทางให้บุคคลกลุ่มคนในสังคมนั้น ๆ ยึดถือแล้วนำไปปฏิบัติให้เป็นไปในแนวเดียวกันวัฒนธรรมมีผลต่อความสำเร็จขององค์การเป็นพลังยึดเหนี่ยวบุคลากรเข้าด้วยกันภายใต้วัฒนธรรมที่แข็งแกร่งบุคลากรจะทำงานอย่างภาคภูมิใจทุ่มเทให้กับงานวัฒนธรรมจึงเป็นเครื่องวัดและเป็นเครื่องกำหนดความเจริญหรือความเสื่อมของสังคม

4.2 ลักษณะของวัฒนธรรม

วัฒนธรรมเป็นเรื่องที่กว้างลึกครอบคลุมวิถีชีวิตบรรทัดฐานคุณค่าจารีตประเพณีความเชื่อระบบความคิดของสังคมมนุษย์วัฒนธรรมจึงจำต้องมุ่งไปในรายละเอียดทุกแง่ทุกมุมวัฒนธรรมมาจากแหล่งที่มาที่ต่างกันและเกิดการหล่อหลอมกันขึ้น จนเป็นวัฒนธรรมที่มีความเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ ในที่นี้จะขอกกล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของวัฒนธรรม ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญทางภาษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

ตรึง เญย (1974) ได้กล่าวถึงลักษณะของวัฒนธรรมไว้ว่า

1. เป็นแบบพฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้รวมถึงด้านทัศนคติค่านิยมความรู้วัฒนธรรมที่อยู่ในรูปของวัตถุที่มนุษย์สร้างขึ้นที่มีรูปแบบแตกต่างกัน
2. วัฒนธรรมเป็นมรดกของสังคม วัฒนธรรมเป็นผลของการถ่ายทอดและการเรียนรู้และมีภาษาเป็นสื่อกลางช่วยไข่มนุษย์ได้แสดงความรู้สึกลงและสามารถเข้าใจผู้อื่นได้
3. วัฒนธรรมเป็นแบบแผนในการดำเนินชีวิต คนในสังคมใดก็ต้องเรียนรู้วัฒนธรรมของสังคมนั้น มีแบบแผนการดำเนินชีวิตในลักษณะหนึ่งไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษาความรู้ความเป็นอยู่ มีวิถีชีวิตที่เป็นลักษณะของตนเอง
4. เป็นสิ่งที่ถ่ายทอดสืบต่อกันมาผลรวมหรือการผสมผสานทางวัฒนธรรมเป็นส่วนรวมของมนุษย์ที่อยู่ร่วมกัน และสร้างรูปแบบในการดำเนินชีวิตในสังคมร่วมกัน
5. วัฒนธรรมเป็นการศึกษาเรียนรู้ ทัศนคติ สร้างแนวความรู้และทำการพัฒนาขึ้นมาให้กลายเป็นองค์ความรู้ของสังคม วัฒนธรรมเป็นของส่วนรวมของมนุษย์อยู่ร่วมกัน
6. วัฒนธรรมมีลักษณะเป็นการแสดงถึงรูปแบบของความคิด ในการแสดงพฤติกรรมของมนุษย์ในสังคม ให้สังคมมีการเปลี่ยนแปลง ด้วยเริ่มต้นจากคนในสังคมนั้นต้องมีบุคลิกลักษณะด้านความรู้ ทัศนคติ และมีส่งผลต่อสังคม วัฒนธรรมเป็นวิถีชีวิตหรือการดำเนินชีวิตของกลุ่มในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งหมายรวมถึง ความคิด ปรัชญา ศีลธรรม กฎหมาย วรรณคดี ศิลปะดนตรี จรรยา ความเชื่อ ภาษา ขนบธรรมเนียม ประเพณี และสิ่งต่าง ๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้น ซึ่งได้ถ่ายทอดให้กับคนรุ่นต่อมา เป็นเรื่องของการเรียนรู้จากคนกลุ่มหนึ่ง ซึ่งถ้าสิ่งใดดีก็เก็บไว้ สิ่งใดควร

แก้ก็แก้ไขกันให้ดีขึ้น เพื่อจะได้ดีขึ้น เพื่อจะได้ส่งเสริม ให้มีลักษณะที่ดีประจำชาติต่อไป ในลักษณะที่ดีประจำชาติต่อไป

นันทสาร สีสลับ (2545: 166 -167) กล่าวไว้ว่าเนื่องจากวัฒนธรรมเป็นวิถีชีวิตเป็นแบบแผนการประพฤติปฏิบัติและเป็นการแสดงออกซึ่งความรู้สึกรักนึกคิดในสถานการณ์ต่าง ๆ ของสมาชิกในสังคมเดียวกันจึงมีขอบข่าย ดังนี้

1. วัฒนธรรมเกิดขึ้นจากการประพฤติปฏิบัติร่วมกันเป็นแนวเดียวกันอย่างต่อเนื่องของสมาชิกในสังคมมีการสืบทอดเป็นมรดกต่อกันจากอดีตหรืออาจเป็นสิ่งประดิษฐ์คิดค้นสร้างสรรค์ขึ้นมาใหม่หรืออาจรับจากสิ่งที่เผยแพร่มาจากสังคมอื่นและหากสมาชิกยอมรับและยึดถือเป็นแบบแผนปฏิบัติร่วมกันก็ถือว่าเป็นมรดกของสังคมนั้น

2. วัฒนธรรมย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามเงื่อนไขและกาลเวลาเมื่อมีการประดิษฐ์คิดค้นสิ่งใหม่วิธีใหม่ที่ไขปัญหาหรือตอบสนองความต้องการของสังคมได้ดีกว่าย่อมทำให้สมาชิกเกิดความนิยมในที่สุดวัฒนธรรมเดิมก็เกิดการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

3. วัฒนธรรมในแต่ละกลุ่มชนย่อมมีเนื้อหา รูปแบบ ทบหาทและหน้าที่แตกต่างกันไปหากว่าความต่างนั้นไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อสังคมส่วนรวมก็สมควรให้กลุ่มชนทั้งหลายมีโอกาสเรียนรู้วัฒนธรรมของกันและกันซึ่งถือเป็นธรรมชาติของวัฒนธรรม

4. วัฒนธรรมเป็นพื้นฐานและเครื่องมือสำหรับสร้างความสามัคคีกลมเกลียวและความเป็นปึกแผ่นในหมู่ประชาชนวัฒนธรรมจะช่วยชักนำให้คนประพฤติปฏิบัติตามและพร้อมที่จะเผชิญชีวิตร่วมกันทั้งในยามสุขและยามทุกข์

5. วัฒนธรรมเป็นกรอบและเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตที่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมจึงถือได้ว่าวัฒนธรรมเป็นหลักในการประพฤติปฏิบัติของสมาชิกในสังคม

6. วัฒนธรรมเป็นเอกลักษณ์ซึ่งช่วยให้สมาชิกมีความรู้สึกเป็นพวกเดียวกันอันจะทำให้เกิดความรักสามัคคีและส่งผลต่อการรวมพลังของหมู่คณะได้

ลักษณะของวัฒนธรรมที่กล่าวมาทั้งหมดนี้เป็นลักษณะเด่นของวัฒนธรรมทำให้เราสามารถทำความเข้าใจความหมายของวัฒนธรรมได้ดียิ่งขึ้น ก่อให้เกิดการปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมหรือการสังสรรค์ระหว่างวัฒนธรรมอื่นกับวัฒนธรรมดั้งเดิมทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมขึ้นได้เป็นของส่วนรวมของมนุษย์ที่อยู่ร่วมกัน และสร้างรูปแบบในการดำเนินชีวิตในสังคมร่วมกัน

4.3 บทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

ประเทศไทยกับกัมพูชา มีความสัมพันธ์ที่ยาวนานมาก มีประวัติศาสตร์ร่วมกัน มีภาษา วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีที่เกี่ยวข้องกันมากมาย พูดได้ว่ามากกว่าประเทศเพื่อนบ้านในกลุ่มประเทศอาเซียน ในด้านวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี ไทยกับกัมพูชาก็มีคล้ายๆกัน เพราะต่างรับอารยธรรมจากอินเดียมาเหมือนกัน เช่น วันสำคัญๆ ทางศาสนา เช่น วันมาฆบูชา วิสาขบูชา อาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา ออกพรรษา วันโกน วันพระ การทำบุญตักบาตร

ประเพณีวัฒนธรรมและความเชื่อของประเทศไทยและกัมพูชาเป็นที่ทราบกันดีว่า ประเพณีวัฒนธรรมที่เคยมีความคล้ายคลึงกัน เช่น ประเพณีประจำชาติ พิธีกรรมทางศาสนา ความเชื่อ วิถีชีวิต ต่าง ๆ ของชาวไทย และชาวกัมพูชาที่มีลักษณะเหมือนกัน ความผูกพันกันระหว่าง ประเพณีวัฒนธรรมกับชีวิตความเป็นอยู่ของไทยและกัมพูชาดังที่ พระยาอนุมานราชธน (2532: 31-55) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษาไทยและภาษาเขมรสรุปได้ว่าภาษาเขมรและภาษาไทยเป็นภาษาที่มีความใกล้เคียงกันอย่างมากทั้งในด้านพยัญชนะสระ โครงสร้างประโยคโดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้คำศัพท์ระหว่างสองภาษาก็มีการออกเสียงที่เหมือนและคล้ายคลึงกันอยู่เป็นจำนวนมากเนื่องจากการรับวัฒนธรรมทางภาษาจากแหล่งเดียวกัน

กังวล ศัชชิตา อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาตะวันออก คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากรกล่าวถึงความผูกพันระหว่างไทยและกัมพูชาว่า "สังเกตใหม่ว่าคนไทยเราจะมีความรู้สึกกับกัมพูชาแตกต่างไปจากประเทศเพื่อนบ้านอื่นๆ เดี่ยวรักกัน เดี่ยวโกรธกัน เดี่ยวดีกัน เดี่ยวอนกัน ถ้าพูดในแง่ของคนทั่วไป ถือว่าเป็นความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งมากกว่าความเป็นเพื่อนธรรมดา"(วัฒนธรรมร่วมราก ระหว่างไทย- เขมร หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ 2554)

ชาญวิทย์ เกษตรศิริ (อ้างถึงใน เสาวภา พรสิริพงษ์ ,2557:8) กล่าวไว้ว่าประเทศไทยและกัมพูชา จะมีประเพณี วัฒนธรรม ความเชื่อและวิถีชีวิต ที่มีความคล้ายคลึงกันมากกว่าประเทศใดๆในอุษาคเนย์ ซึ่งความคล้ายคลึงดังกล่าวได้สะท้อนให้เห็นในวัฒนธรรมระดับราชสำนัก ภาษา ตัวอักษร วรรณคดี นาฏศิลป์ วัฒนธรรม ประเพณี ตลอดจนความเชื่อต่างๆที่สืบทอดกันมาแต่โบราณกาล ทำให้มีร่องรอยทางวัฒนธรรมประเพณีดั้งเดิมที่มีลักษณะร่วมกัน ที่สามารถศึกษาได้จากวรรณกรรมท้องถิ่น และนิทานพื้นบ้านซึ่งถือได้ว่าเป็นตัวสะท้อนประเพณีวัฒนธรรมความเชื่อที่สามารถสืบค้นได้อย่างเป็นรูปธรรม

กล่าวได้ว่าสังคมกัมพูชาจึงเป็นสังคมที่หลากหลายทางวัฒนธรรมที่คล้ายกับสังคมไทย มีพุทธศาสนาเป็นศาสนาหลัก ทำให้ประเพณีปฏิบัติต่าง ๆ ของประชาชนชาวกัมพูชา สอดคล้องใกล้เคียงกับไทยอย่างมากเช่น วันสำคัญอื่นๆ วันปีใหม่ ทั้งไทยและกัมพูชาที่ถือกันมานาน ได้แก่ วันสงกรานต์ ก็เป็นวันเดียวกัน วันทำบุญอุทิศส่วนกุศลแด่บรรพบุรุษที่ชาวกัมพูชาถือว่า

ความสำคัญคือ วันพืชมงคลก็คือวันสารทใหญ่ของไทยภาคกลาง ประเพณีตานก๋วยสลากของไทยภาคเหนือ และประเพณีชิงเปรตของไทยภาคใต้และชนบทรอบเนียม การไหว้ การกราบ การเคารพผู้ใหญ่ และราชประเพณีต่างๆ ก็เป็นเช่นเดียวกัน

4.3.1 วัฒนธรรมไทย

ประเทศไทยอยู่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ซึ่งเป็นถิ่นที่อยู่ของชนกลุ่มใหญ่ ๆ ตามภาษาพูดราว 11 กลุ่ม ซึ่งได้แก่ ชาวไทยที่พูดภาษาไทยกลาง ไทยใต้ ไทยอีสานไทยเหนือไทยมุสลิม (ภาคใต้) ไทยจีน ไทยมุสลิม (กรุงเทพฯ) ไทยมาเลย์เขมรและกวยชาวเขาเผ่าต่าง ๆ มอญ และชนอพยพอื่น ๆ เช่น เวียดนาม อินเดีย พม่า เป็นต้น สังคมไทยมีความเป็นปึกแผ่นและมีวัฒนธรรมหลักที่เป็นเอกลักษณ์ของประเทศที่เด่นชัดทำให้สามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมพม่าวัฒนธรรมลาว วัฒนธรรมเขมร ได้อย่างชัดเจน จึงเรียกกันว่า “วัฒนธรรมไทย”

วัฒนธรรมไทยเป็นวัฒนธรรมของชาวไทยที่มีประจำชาติที่เกิดจากภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ และพัฒนาหล่อหลอมขึ้นในสังคมไทย จนมีความเป็นเอกลักษณ์ทาง ภาษาวรรณคดี ศิลปวัตถุ ดนตรี อาหารและการแต่งกาย ดังที่ ดำรง ฐานดี (2560: 42) ได้กล่าวถึงวัฒนธรรมไทยมาจากสิ่งต่อไปนี้

1. การมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขควบคู่กับสังคมไทยมาเป็นเวลานานนับตั้งแต่เริ่มต้นเป็นชาติไทย
2. พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาหลักของชาติไทยโดยรัฐให้ความอุปถัมภ์และคุ้มครอง พระพุทธศาสนาได้กำหนดค่านิยม ความเชื่อแนวความคิดและบรรทัดฐานทางสังคมของชนชาติไทย ชนบทรอบเนียมประเพณีที่เกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนาจะได้รับการยกย่องและปฏิบัติตาม ทำให้วิถีชีวิตของคนไทยผูกพันกับพระพุทธศาสนาอย่างแน่นแฟ้น
3. ภาษาไทยกลางเป็นภาษาประจำชาติที่คนไทยทั่วประเทศสามารถพูดเข้าใจและเขียนอ่านได้ภาษาไทยกลางจึงเป็นตัวเชื่อมโยงให้คนในชาติต่อสื่อสารและสร้างความผูกพันต่อกันทำให้คนไทยสามารถทำความเข้าใจวัฒนธรรมหลักและวัฒนธรรมของภูมิภาคต่าง ๆ ได้ดี
4. อาชีพเกษตรกรรมเป็นอาชีพสำคัญของประชากรส่วนใหญ่ที่อาศัยอยู่ในชนบทและมีชีวิตความเป็นอยู่ผูกพันกับพื้นดิน ท้องทุ่งและไร่นา ประเพณีและวัฒนธรรมส่วนใหญ่จึงมีพื้นฐานมาจากการเกษตรและการมีชีวิตอยู่ในชนบท อันเป็นรากฐานแห่งภูมิปัญญาทุกด้านของวิถีชีวิต แม้ในปัจจุบันที่ประชากรบางส่วนจะอพยพเข้ามาอาศัยอยู่ในเมือง และประกอบอาชีพทางด้าน

อุตสาหกรรมและการบริการ แต่ความผูกพันกับชนบทและอาชีพเกษตรกรรม ซึ่งรวมไปถึงการประมง และการเลี้ยงสัตว์ยังฝังอยู่อย่างแน่นแฟ้น

5. วิธีการดำเนินชีวิตและบุคลิกภาพคนไทยจะมีบุคลิกอ่อนน้อมถ่อมตนให้ ความเคารพผู้ใหญ่ที่มีคุณวุฒิและวัยวุฒิสูงกว่าตนเป็นคนเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เมตตากรุณาและผูกพันกับ ครอบครัวนอกจากนี้คนไทยยังให้ความสำคัญกับการคบเพื่อนและเอาใจเขามาใส่ใจเราหรือที่เรียกว่า ความเกรงใจบุคลิกภาพดังกล่าวได้รับการหล่อหลอมจากกระบวนการขัดเกลาทางสังคมทั้งทางตรง เช่นจากครอบครัวกลุ่มเพื่อนโรงเรียนเป็นต้นและทางอ้อมเช่นสุภาชิตสอนใจคำพังเพยปริศนาคำทาย และการละเล่นพื้นบ้านเป็นต้น

6. อาหารไทยและสมุนไพรอาหารไทยเป็นที่รู้จักและนิยมกันทั่วโลกเพราะมี ลักษณะพิเศษนั่นคือมีรสจัดโดยเฉพาะอย่างยิ่งรสเผ็ดและมีสมุนไพรมากมายเป็นเครื่องปรุงรสซึ่งแสดง ถึงภูมิปัญญาของคนไทยในการปรุงอาหารที่มีประโยชน์และมีคุณค่าทางอาหารครบถ้วน แสดงออกถึง คุณค่าทางศิลปวัฒนธรรม นั่นคือ ความประณีตในการตกแต่งอาหารอย่างสวยงาม อาหารไทยจึงเป็น วัฒนธรรมหลักของชาติไทย

7. วันสำคัญและเทศกาลวันสำคัญและเทศกาลของชาติไทยมีตลอดทั้งปีซึ่ง เกี่ยวข้องกับพระมหากษัตริย์นักขัตฤกษ์และวันสำคัญของชาติที่คนทั่วทุกภูมิภาคเฉลิมฉลองซึ่งถือว่าเป็น วัฒนธรรมหลักดังนี้

7.1 วันสำคัญที่เกี่ยวกับพระมหากษัตริย์ เช่นวันจักรีวันปิยมหาราช วันฉัตรมงคลวันยุทธหัตถี วันเฉลิมพระชนมพรรษาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว วันศิลปิน แห่งชาติ เป็นต้น

7.2 วันนักขัตฤกษ์และประเพณีเช่นวันขึ้นปีใหม่วันครอบครัววันครู วันสารทไทยวันสงกรานต์วันลอยกระทงวันเด็กแห่งชาติวันพืชมงคลเป็นต้น

7.3 วันที่เกี่ยวกับพระพุทธศาสนาเช่นวันวิสาขบูชาวันมาฆบูชาวัน เข้าพรรษาวันอาสาฬหบูชาวันออกพรรษาวันธรรมสวนะ (วันพระ) เป็นต้น

4.3.1.1 เอกลักษณะของวัฒนธรรมไทย

เอกลักษณะหรือลักษณะประจำชาติไทย ที่เด่น ๆ ดังที่ ธัญญาดา อดแก้ว (2547: 35) ได้กล่าวถึงเอกลักษณะของวัฒนธรรมไทยว่า

1. ความรักอิสรภาพความเป็นไทย คนไทยมีลักษณะนิสัยไม่ ต้องการอยู่ใต้อำนาจบังคับของผู้อื่น ไม่ชอบการควบคุมบังคับเข้มงวด ไม่ชอบการกดขี่หรือให้ผู้อื่นเข้า มายุ่งเกี่ยวสั่งการในรายละเอียดในการทำงานและการดำเนินชีวิตส่วนตัว

2. คนไทยเป็นคนที่ยิ่งและรักศักดิ์ศรีของตนเอง

3. การบังคับน้ำใจกันหรือฝืนความรู้สึกของกันและกันถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่สมควรทำ จะถือความต้องการและความคิดเห็นของแต่ละคนเป็นใหญ่ทำนอง “ทำอะไรตั้งใจคือไทยแท้”

4. คนไทยไม่ต้องการเอาตัวเองเข้าไปผูกพันกับเรื่องของคนอื่นและไม่ต้องการเข้าไปมีพันกรณีซึ่งจะจำกัดเสรีภาพของตนเองซึ่งลักษณะนิสัยเช่นนี้ทำให้สังคมไทยดำรงความเป็นชาติเอกราชมาได้ทุกวันนี้

วรวิธ สุวรรณฤทธิ (2546: 64) กล่าวว่าวัฒนธรรมไทยก็เหมือนวัฒนธรรมของชนชาติอื่นที่เป็นวัฒนธรรมแบบผสมผสาน คือคนไทยมีวัฒนธรรมดั้งเดิมเป็นของตนเองและรับเอาวัฒนธรรมอื่นจากภายนอกที่ได้ติดต่อสัมพันธ์กันมาผสมผสานใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนรวม วัฒนธรรมต่างชาติที่มีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมที่สำคัญ ได้แก่ วัฒนธรรมอินเดีย จีน และตะวันตก โดยเริ่มแรกในสมัยกรุงสุโขทัย คนไทยได้รับเอาวัฒนธรรมอินเดียมาใช้คือ พุทธศาสนาแบบลังกา และลัทธิเทวราชาในศาสนาพราหมณ์ ซึ่งรับทอดมาจากเขมรอีกต่อหนึ่ง ต่อมาในสมัยกรุงศรีอยุธยาไทยได้รับเอาวัฒนธรรมอินเดียมาใช้อย่างมาก จนกลายเป็นพื้นฐานของวัฒนธรรมไทยที่ใช้สืบมา วัฒนธรรมอินเดียที่คนไทยนี้เป็นด้านหลักใหญ่ ๆ เช่น การปกครอง กฎหมาย ภาษา ประเพณี ศาสนา ส่วนวัฒนธรรมจีนนั้นได้เข้ามามีอิทธิพลต่อประเทศไทยตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัยเช่นกัน โดยไทยรับไว้มากพอสมควร และผสมผสานใช้ในทางที่เป็นประโยชน์ในวิถีชีวิตประจำวัน เช่น อาหาร การรับประทานโดยใช้ตะเกียบ และภาชนะ ถ้วย ชาม จาน รวมทั้งการประกอบอาชีพทางการค้า สำหรับตะวันตกได้เข้ามามีอิทธิพลแต่ประเทศไทยตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นต้นมา ส่วนใหญ่เป็นไปในเรื่องของความเจริญก้าวหน้าทางด้านศิลปวิทยาการสมัยใหม่ เพื่อพัฒนาบ้านเมือง เช่น การศึกษา การแพทย์ และการสื่อสารคมนาคม

4.3.1.2 ลักษณะประจำชาติไทย

สัญลักษณ์ประจำชาติไทย ดังที่ ธัญดา อดแก้ว (2547: 44) กล่าวไว้ มีดังต่อไปนี้

1. เอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่ เห็นอกเห็นใจผู้อื่น สุภาพอ่อนโยน โดยคนไทยจะนิยมการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ด้วยน้ำใจจริง ไม่ชอบเอาเปรียบใคร ไม่ซ้ำเติมผู้แพ้ โกรธง่ายหายเร็ว เป็นมิตรกับทุกคน ต้อนรับแขกแปลกหน้าด้วยความอบอุ่น

2. เคารพผู้มีอาวุโส เชื่อฟังอำนาจ สังเกตจากคำสรรพนามที่ใช้กันอยู่ในสังคม ทำให้เราทราบถึงการเคารพนบถนอบเชื่อฟังผู้ที่มีอำนาจ ได้แก่ ขพณฯท่าน ท่าน ได้เท่า กระผม การเคารพนับถือผู้ใหญ่หรือผู้มีอำนาจเหมือน ร่มโพธิ์ ร่มไทร มีการยกย่องเป็นพิเศษ

3. รักความโอ้อ่า หยิ่งและเชื่อมั่นในเกียรติของตนเอง มีคติประจำใจว่า “หยิ่งในเกียรติแต่ไม่เหยียดผู้อื่น” ไม่ชอบให้ใครมาดูถูก ชอบการเคารพยกย่อง จึงมักแสดงความโอ้อ่าออกมาเพื่อให้ผู้อื่นยอมรับ เช่น ชอบยศ ชอบตำแหน่ง ชอบความใหญ่โต

4. รักสันโดษ พอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่ มกน้อย คนไทยส่วนใหญ่เชื่อเรื่องทำบุญกรรมแต่ง พอใจในสภาพความเป็นอยู่ของตัวเอง ไม่ชอบขอความช่วยเหลือใคร จากการมกน้อยนี้ทำให้คนไทย สามารถเอาตัวเองรอดมาได้

5. ย้ำความเป็นตัวของตัวเอง ได้อิทธิพลมาจาก พุทธศาสนา ถือว่า ตนเองตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ใครจะดีจะเด่นอยู่ที่บุญจากชาติก่อน แข่งเรือแข่งพาย แข่งได้ แข่งบุญวาสนาไม่ได้

6. รักอิสรภาพชอบความเป็นตัวเอง ไม่ชอบอยู่ใต้อำนาจของใคร ถือความต้องการและความคิดของตนเองเป็นใหญ่

7. นิยมหาความสุขจากชีวิต คนไทยถือว่าควรหาความสุขจากชีวิตให้มากที่สุด ควรทำตามธรรมชาติ ปล่อยให้สบายไปเรื่อย ๆ ไร้เรื่องแจ่มใส

วัฒนธรรมที่เกิดจากภูมิปัญญาของปัญญาชน จนกลายเป็นวัฒนธรรมด้านต่าง ๆ วัฒนธรรมซึ่งคือความเจริญรุ่งเรืองที่เกิดจากความคิด แนวปฏิบัติมาช้านานนั้น เกิดขึ้นจากการที่เรารู้คุณค่า และให้ความสำคัญต่อภูมิปัญญาของบรรพบุรุษที่คิดคนสร้างไว้ วัฒนธรรมพิธีการต่าง ๆ เป็นประเพณีที่ฝังงมซึ่งในแต่ละวัฒนธรรมจะมีประเพณีที่เกี่ยวกับพิธี ต่าง ๆ เกี่ยวกับวิถีชีวิต หรือในด้านศาสนา เช่น การบวช เข้าพรรษา วันสงกรานต์ วัฒนธรรมการไหว้ และอื่น ๆ ที่แตกต่างกันไปตามบริบททางวัฒนธรรมซึ่งล้วนแล้วมีความฝังงมและมคุณค่า การสืบทอดและรักษาประเพณีอันดีงามในพิธีต่าง ๆ ยังเป็นการสร้างความสามัคคีในชุมชน เป็นการจัดระเบียบของชุมชนเป็นการปลูกจิตสำนึกที่ดีในหน้าที่และเป็นการแสดงความสามัคคีเพื่อสร้างสถาบันครอบครัว สังคม ประเทศพิธีกรรมหรือประเพณีประจำชาติชาวไทยที่เด่น ๆ ได้แก่

1. วันสงกรานต์ไทย

สงกรานต์ เป็นคำในภาษา สันสกฤต ที่หมายถึง การเคลื่อนย้าย โดยเป็นการอุปมาถึงการเคลื่อนย้ายการประทับในจักรราศี หรือการเคลื่อนเข้าสู่ปีใหม่ตามความเชื่อของไทย และบางประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประเพณีสงกรานต์นั้นหมายถึง การส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ เดิมทีวันที่จัดสงกรานต์จะมีการคำนวณทางดาราศาสตร์ แต่ในปัจจุบันได้มีการกำหนดวันที่แน่นอน คือ ตั้งแต่ 13 – 15 เมษายน แต่เดิมวันขึ้นปีใหม่ไทย คือ วันเริ่มปีปฏิทินของไทยจนถึง พ.ศ. 2431 และได้มีการเปลี่ยนแปลงมาเป็นวันที่ 1 เมษายน เป็นวันขึ้นปีใหม่จนถึง พ.ศ. 2483เมื่อก่อน **พิธีสงกรานต์** เป็นพิธีกรรมที่เกิดขึ้นภายในครอบครัว หรือชุมชนบ้านใกล้เรือนเคียง แต่ในปัจจุบันได้มีการเปลี่ยนแปลงให้พิธีสงกรานต์นั้นเป็นเทศกาลสงกรานต์ โดยได้ขยายออกไปสู่คนเป็นวง

กว้างมากขึ้น และมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนทัศนคติ ตลอดจนความเชื่อไป แต่เดิมในพิธีสงกรานต์จะใช้ น้ำ เป็นสัญลักษณ์ที่เป็นองค์ประกอบหลักของพิธีกับความหมายของฤดูร้อน ช่วงเวลาที่พระอาทิตย์ เคลื่อนเข้าสู่ราศีเมษ ในวันที่จะใช้น้ำรดให้แก่กันเพื่อความชุ่มชื้น มีการขอพรจากผู้ใหญ่ มีการรำลึก และกตัญญูต่อบรรพบุรุษที่ล่วงลับ ในสังคมไทยสมัยใหม่ในช่วงเทศกาลสงกรานต์ นับว่าวันสงกรานต์ เป็นวันครอบครัว อีกทั้งยังมีประเพณีที่สืบทอดมาตั้งแต่ดั้งเดิม อย่างการสงฆ์น้ำพระที่นำมาซึ่งความ เป็นสิริมงคล เพื่อให้เป็นการเริ่มต้นปีใหม่ที่มีความสุข

(ที่มา: พระยาอนุนานราชชน: 2513 “เทศกาลลอยกระทง เล่นสาดน้ำวันสงกรานต์ ประเพณีทำบุญ สวดมนต์ เลี้ยงพระ”. ประเพณี สงกรานต์ กระทรวงวัฒนธรรม https://www.m-culture.go.th/th/article_view.php?nid=8810)

2. วันเข้าพรรษา

ตรงกับวันแรม 1 ค่ำเดือน 8 เข้าพรรษาแปลว่า "พักฝน" หมายถึงพระภิกษุ สงฆ์ต้องอยู่ประจำ ณ วัดใดวัดหนึ่งระหว่างฤดูฝนโดยเหตุที่พระภิกษุในสมัยพุทธกาลมีหน้าที่จะต้อง จาริกโปรดสัตว์และเผยแผ่พระธรรมคำสั่งสอนแก่ประชาชนไปในที่ต่างๆไม่จำเป็นต้องมีที่อยู่ประจำแม้ ในฤดูฝนชาวบ้านจึงตำหนิว่าไปเหยียบข้าวกล้าและพืชอื่นจนเสียหายพระพุทธเจ้าจึงวางระเบียบการ จำพรรษาให้พระภิกษุอยู่ประจำที่ตลอด 3 เดือนในฤดูฝนคือเริ่มตั้งแต่วันแรม 1 ค่ำเดือน 8 ของทุกปี ถ้าปีใดมีเดือน 8 สองครั้งก็เลื่อนมาเป็นวันแรม 1 ค่ำเดือนแปดหลังและออกพรรษาในวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 11 เว้นแต่มีกิจธุระจำเป็นซึ่งเมื่อเดินทางไปแล้วไม่สามารถจะกลับได้ในเดียวยทงอนุญาตให้ไป แรมคืนได้ไม่เกิน 7 คืนเรียกว่าสัตตาหะหากเกินกำหนดนี้ถือว่าไม่ได้รับประโยชน์แห่งการจำพรรษาจัด ว่าพรรษาขาดระหว่างเดินทางก่อนหยุดเข้าพรรษาหากพระภิกษุสงฆ์เข้ามาทันในหมู่บ้านหรือในเมือง ก็พอจะหาที่พักพิงได้ตามสมควร แต่ถ้ามาไม่ทันก็ต้องพึ่งโคนไม้ใหญ่เป็นที่พักแรมชาวบ้านเห็นพระ ได้รับความลำบากเช่นนี้จึงช่วยกันปลูกเพิงเพื่อให้ท่านได้อาศัยพักฝนรวมกันหลายๆองค์ที่พักดังกล่าว นี้เรียกว่า "วิหาร" แปลว่าที่อยู่สงฆ์เมื่อหมดแล้วพระสงฆ์ท่านออกจาริกตามกิจของท่านครั้งถึงหน้าฝน ใหม่ท่านก็กลับมาพักอีกเพราะสะดวกดีแต่บางท่านอยู่ประจำเลยบางที่เศรษฐีมีจิตศรัทธาเลื่อมใสใน พระพุทธศาสนา ก็เลือกหาสถานที่สงบเงียบไม่ห่างไกลจากชุมชนนักสร้างที่พักเรียกว่า "อาราม" ให้เป็น ที่อยู่ของสงฆ์ดังเช่นปัจจุบันนี้ โดยปรกติเครื่องใช้สอยของพระภิกษุตามพุทธบัญญัติให้มีประจำตัว นั้น มีเพียง อัฐบริขาร ซึ่งได้แก่ สบง จีวร สังฆาฏิ เข็ม บาตร รัดประคุด หม้อกรองน้ำ และมีดโกน แต่ช่วงหน้าฝนของการจำพรรษาในสมัยก่อนนั้น พระสงฆ์ที่มีเพียงสบงผืนเดียวจะอาบน้ำฝน จำเป็นต้องเปลือยกาย ทำให้ดูไม่งามและเหมือนนักบวชนอกศาสนา นางวิสาขามหาอุบาสิกาจึงคิด ถวาย "ผ้าวัสสิกสาฎก" หรือที่เรียกกันโดยทั่วไปว่า ผ้าอาบน้ำฝน เพื่อให้พระสงฆ์ได้ผลัดเปลี่ยนกับผ้า สบงปกติ จนเป็นประเพณีทำบุญสืบทอดกันมาจนถึงปัจจุบันชาวบ้านที่ใจบุญจึงถวายผ้าอาบน้ำฝน

สำหรับให้ท่านได้ผลัดเปลี่ยนและถวายของจำเป็นแก่กิจประจำวันของท่านเป็นพิเศษในเข้าพรรษา นับเป็นเหตุให้มีประเพณีทำบุญเนื่องในวันนี้สืบมา

(ที่มา: หนังสือ “คู่มือวันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา บทสวดมนต์ไหว้พระ” สำนักพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม กรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรม พิมพ์เผยแพร่ พ.ศ 2551)

(ที่มา: วันเข้าพรรษา Buddhist Lent Day <http://event.sanook.com/day/lent/>)

3. ประเพณีการไหว้

“การไหว้” เป็นมารยาทไทยซึ่งเป็นวัฒนธรรมที่ทักทาย เมื่อเวลาพบปะกันหรือลาจากกัน เป็นวัฒนธรรมที่งดงาม รวมทั้งเป็นสิ่งที่แสดงถึงเอกลักษณ์ในความเป็นไทย การไหว้เป็นการแสดงถึงความมีสัมมาคารวะ การให้เกียรติ และแสดงถึงความเคารพซึ่งกันและกัน ในชีวิตประจำวันของคนในสังคม เมื่อจะไปไหนมาไหนหรือจะไปโรงเรียนเด็กจะไหว้ครูบาอาจารย์ การไหว้ทำให้ผู้ใหญ่รักและเอ็นดู ชื่นชม และแสดงถึงการเคารพต่อผู้ที่มีสัมมาคารวะซึ่งเป็นการอบรมมารยาทให้รู้จักการไหว้ เป็นภาษาท่าทางที่ใช้แสดงความเคารพ ทักทาย โดยการยกมือสองข้างประนม พร้อมกับยกขึ้นไหว้ ประเภทการไหว้ของไทยมี 3 ระดับ โดยใช้นิ้วหัวแม่มือและใบหน้าเป็นตัวกำหนดตำแหน่ง ดังนี้

การไหว้ระดับที่ 1 ใช้สำหรับไหว้พระรัตนตรัย ได้แก่ พระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ รวมถึงโบราณสถานโบราณวัตถุทางพุทธศาสนา ในกรณีที่เราไม่สามารถกราบแบบเบญจางคประดิษฐ์ได้ โดยให้นิ้วหัวแม่มือจรดระหว่างคิ้ว นิ้วชี้สัมผัสส่วนบนของหน้าผาก นับว่า พระรัตนตรัยเป็นสิ่งที่ควรเคารพอย่างสูงสุด จึงยกมือที่ประนมขึ้นให้สัมผัสส่วนที่สูงที่สุดของร่างกาย หรืออีกนัยหนึ่งว่าพระรัตนตรัยนั้นเป็นดวงแก้วมณีที่ประเสริฐมีค่าสูง คอยกำกับและสอนให้เรามีสติมีปัญญาอยู่ตลอดเวลา จึงสมควรแก่การเคารพกราบไหว้ในระดับที่ 1 นี้ จึงให้ยกมือที่ประนมขึ้นให้นิ้วหัวแม่มืออยู่ระหว่างคิ้วทั้งสองข้างนั่นเอง

การไหว้ระดับที่ 2 ใช้สำหรับไหว้ บิดา มารดา ปู่ ย่า ตา ยาย ครู อาจารย์ และผู้ที่เราเคารพนับถืออย่างสูง รองลงมาจากพระรัตนตรัย มือที่สัมผัสส่วนของใบหน้าจึงลดต่ำลงมา หรืออีกนัยหนึ่งว่า บุคคลกลุ่มนี้ทำให้เรามีลมหายใจเกิดขึ้นมาได้ และเป็นผู้มีพระคุณที่ทำให้เราดำเนินชีวิตอยู่ได้ในสังคม ควรแก่การแสดงความเคารพ การไหว้ในระดับที่ 2 จึงให้ยกมือที่ประนมขึ้นให้นิ้วแม่มืออยู่บริเวณปลายจมูก

การไหว้ระดับที่ 3 ใช้สำหรับไหว้บุคคลทั่วไป ที่มีวัยวุฒิสูงกว่าเราไม่มากนัก รวมถึงใช้แสดงความเคารพผู้ที่เสมอกัน หรือเป็นเพื่อนกันได้ด้วย โดยให้นิ้วหัวแม่มือจรดปลายคาง นิ้วชี้สัมผัสบริเวณปลายจมูก นับว่าบุคคลกลุ่มนี้ควรแก่การเคารพรองลงมาจากบิดา มารดา มือที่สัมผัสส่วนของใบหน้าจึงลดต่ำลงมาตามลำดับ หรืออีกนัยหนึ่งว่า บุคคลกลุ่มนี้ เป็นผู้ที่เราจะต้องพบ

ประพุดคุยอยู่ด้วยเป็นประจำ การใช้วาจาจึงเป็นสิ่งที่ควรระมัดระวังเป็นพิเศษ การไหว้ระดับที่ 3 จึงให้ยกมือที่ประนมขึ้นให้นิ้วหัวแม่มืออยู่บริเวณปลายคาง

(ที่มาของข้อมูล: มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร, มารยาทไทย. กรุงเทพมหานคร: บริษัท อัมรินทร์ พรินต์ติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด, หน้า 63 -77)

4. ประเพณีการบวช

ประเพณีการบวช เป็นประเพณีสืบเนื่องในพระพุทธศาสนาที่คนไทยถือปฏิบัติควบคู่กับการนับศาสนาพุทธบวชให้สังคมรับสืบทอดต่อมาจนถึงปัจจุบัน บุคคลในครอบครัวพุทธศาสนิกชนไทยจึงผูกพันอยู่กับความเชื่อว่าการบวชนอกจากจะเป็นการสืบต่อพระพุทธศาสนาแล้วยังเป็นการสร้างอานิสงส์ให้แก่ตัวผู้บวช และผู้เป็นบิดามารดาอย่างใหญ่อีกด้วย เพราะฉะนั้นเรื่อง การบวชจึงเป็นสิ่งสำคัญของชีวิตผู้ชายไทยทุกคน เมื่อถึงวัยอันสมควรก็จะเข้าพิธีอุปสมบทเป็นพระภิกษุสามเณรประพฤติปฏิบัติตนตามพระธรรมวินัย เมื่อลาสิกขาละเว้นจากความเป็นเพศบรรพชิตแล้ว สังคมไทยทั่วไปจะยอมรับนับถือบุคคลนั้นว่าเป็นคนสุก เป็นคนดีมีวิภาษามากกว่าผู้ที่ยังไม่เคยได้บวชเรียนผู้ที่มาบวชถือได้ว่าเป็นผู้ที่มีบุญมาก เพราะเพศสมณะใช้ว่าใครจะมาอยู่ได้ง่ายๆ ต้องสั่งสมบุญกันมาข้ามภพข้ามชาติ เมื่อบารมีมากขึ้นก็มีโอกาสมาบวชในบวรพุทธศาสนาได้อย่างในสมัยพุทธกาลเป็นต้นแบบผู้ที่มาบวชไม่ได้ผู้ด้อยโอกาสแต่เป็นผู้ที่มาจากหลากหลายตระกูล ที่ประสบความสำเร็จในชีวิตเพราะเห็นโทษภัยในการครองเรือนในวิภวสงสารจึงมาออกบวชหลายท่านมาจากตระกูลชัตติยะก็มีแพศย์ก็มีศูทรก็มีการที่ตระกูลกษัตริย์พราหมณ์และมหาเศรษฐีต่างเข้ามาบวชก็แสดงว่าการบวชไม่ใช่เรื่องธรรมดาไม่ใช่เรื่องของผู้ด้อยโอกาส แต่เป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่งยวด

ประเพณีไทยงานบวช สืบเนื่องมาแต่โบราณกาล ชายไทยเมื่ออายุครบบวชจะต้องบวชให้ได้สักครั้งหนึ่งในชีวิต เพื่อการศึกษาพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและสืบทอดอายุพระพุทธศาสนาสร้างกุศลอันยิ่งใหญ่ให้ตนเองและบิดามารดา รวมทั้งหมู่ญาติการมีโอกาสดังนี้เป็นนักบวช ดำรงเพศสมณะผู้ตั้งใจฝึกฝนอบรมตนเองเพียงช่วงระยะเวลาสั้นๆ ก็สามารถค้นหาแหล่งความสุขที่แท้จริงศึกษาเรื่องราวความจริงของชีวิตเป้าหมายของการเกิดมาเป็นมนุษย์

(ที่มา: กองเฝ้าระวังทางวัฒนธรรม: ประเพณีการบวชพระที่ควรอนุรักษ์ https://www.m-culture.go.th/surveillance/ewt_news.php?nid=1283&filename=index ประเพณีงานบวช https://arit.kpru.ac.th/ap2/local/?nu=pages&page_id=178&code_db=610004&code_type=01)

4.3.2 วัฒนธรรมกัมพูชา

ราชอาณาจักรกัมพูชา (Kingdom of Cambodia) หรือกัมพูชา ตั้งอยู่กลางภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทิศเหนือติดกับประเทศไทย (จังหวัดอุบลราชธานี ศรีสะเกษ สุรินทร์ และบุรีรัมย์) และลาว (แขวง อັตตะปือและจำปาสัก) ทิศตะวันออกติดเวียดนาม (จังหวัดกอนทุม เปลกู ชาลาย ตักลัก ส่องแบ เตยนิน ลองอาน ด่งท๊าบ อันซาง และเกียงซาง) ทิศตะวันตกติดประเทศไทย (จังหวัดสระแก้ว จันทบุรี และตราด) และทิศใต้ติดอ่าวไทยมีพื้นที่ประมาณ 181,035 ตารางกิโลเมตร มีขนาดเล็กเป็นอันดับที่ 3 ของประเทศสมาชิกอาเซียนรองจากบรูไนและสิงคโปร์ การเมืองการปกครองมีการปกครองระบอบประชาธิปไตยแบบรัฐสภา มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขของประเทศ มีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้ารัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชน แบ่งเขตการปกครองเป็น 26 จังหวัด แต่ละจังหวัดจะมีอำเภอ โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ปกครอง

ในสังคมกัมพูชามีผู้คนจากหลายชาติพันธุ์ที่มีจำนวนมากที่สุดและมีการตั้งถิ่นฐานกระจายไปทั่วทั้งประเทศและส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางการเกษตรและทำการประมงชาวเขมรจะเป็นกลุ่มชนที่มีอิทธิพลต่อการเมืองและวัฒนธรรมของประเทศมากที่สุดแต่ฐานะชนกลุ่มน้อยอื่นนั้นประกอบด้วยพวกขแมร์เลอ อันได้แก่ชนเผ่าพื้นเมืองกว่า 30 กลุ่มในกัมพูชา กลุ่มคนเหล่านี้ตั้งถิ่นฐานอยู่ในพื้นที่ห่างไกลสังคมกัมพูชาที่มีความเป็นวัฒนธรรมหลักที่เป็นเอกลักษณ์ของประเทศที่เด่นชัดทำให้สามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมพม่าวัฒนธรรมลาว วัฒนธรรมไทยได้อย่างชัดเจน

ประเทศกัมพูชาเป็นประเทศที่มีประวัติอันยาวนานหลายร้อยปีวัฒนธรรมประเพณีจึงมีความเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ ความเชื่อ และวิถีชีวิตของคนในประเทศ ซึ่งศิลปวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของชาวกัมพูชาแม้ในสมัยเขมรแดงได้ทำลายศิลปวัฒนธรรมเป็นจำนวนมากมาย แต่อรรถธรรม วัฒนธรรมเขมรก็ยังสืบทอดต่อมาได้ครบถ้วน วัฒนธรรมเขมร หรือวัฒนธรรมกัมพูชา เป็นวัฒนธรรมที่เจริญสูงสุดและเก่าแก่ที่สุดของภูมิภาคนี้ และก็มี การรับอิทธิพลจากประเทศอินเดียเข้ามาอักษรเขมรเป็นต้นแบบให้กับอักษรไทย ภาษาและขนบธรรมเนียมในราชสำนักไทยที่รับแบบอย่างจากวัฒนธรรมเขมรวัฒนธรรมและการปกครอง ได้แก่

1. การมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข พระมหากษัตริย์มีฐานะเป็นประมุขรัฐพระราชอาณาจักรกัมพูชาอยู่ในกรอบราชาธิปไตยภายใต้รัฐธรรมนูญ โดยมีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้ารัฐบาล มีรัฐสภาและเป็นประชาธิปไตยแบบตัวแทน อำนาจบริหารเป็นของรัฐบาล อำนาจนิติบัญญัติเป็นของสภาคือรัฐสภาและวุฒิสภานายกรัฐมนตรีกัมพูชามาจากพรรคการเมืองในรัฐสภาได้รับการแต่งตั้งโดยพระมหากษัตริย์ตามคำแนะนำของประธานและรองประธานรัฐสภา

2. พระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาหลักของชาติกัมพูชา ชาวกัมพูชา นับถือศาสนาพุทธนิกายเถรวาท จากหลักฐานที่ปรากฏ พระพุทธศาสนาได้กลายเป็นศาสนา

หลักในสังคมกัมพูชา ดังปรากฏหลักฐานทางด้านจารึก โบราณคดี และหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่ปรากฏผ่านปราสาทนครวัด ปราสาทนครธม และได้พัฒนาทางพระพุทธศาสนาสืบมาจนกระทั่งปัจจุบันชาวกัมพูชานับถือพุทธศาสนาที่แข็งแกร่งและเป็นที่ยอมรับในทุกรัฐ และมียารามในพุทธศาสนาทุกแห่งทั่วประเทศชาวกัมพูชามีความผูกพันกับพุทธศาสนามากทั้งประเพณีและวัฒนธรรม

3. ภาษาเขมร เป็นภาษาประจำชาติของคนกัมพูชาเป็นภาษาที่คนกัมพูชาทั่วประเทศสามารถพูดเข้าใจและเขียนอ่านได้ภาษาเขมรเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ

4. ศิลปวัฒนธรรม ประเทศกัมพูชา เป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน วัฒนธรรมประเพณีจึงมีความเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ ความเชื่อ และวิถีชีวิตของคนในประเทศ ซึ่งศิลปวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ ได้แก่ ระบำอัสรา (Apsara Dance) เป็นการแสดงนาฏศิลป์ที่โดดเด่นของกัมพูชา ซึ่งถอดแบบการ แต่งกายและท่าร่ายรำมาจากภาพจำหลักรูปนางอัปสรที่ปราสาทนครวัด ซึ่งระบำอัสราเป็นระบำขวัญใจชาวกัมพูชา และเป็นศิลปะที่มีคุณค่าอันหนึ่งของวัฒนธรรมกัมพูชา

5. สถาปัตยกรรมของกัมพูชา นับได้ว่าเป็นปริศนาที่น่าพิศวงเป็นอย่างยิ่งเป็นที่ตั้งของแหล่งอารยธรรมที่ยิ่งใหญ่และเก่าแก่ที่สุดในเอเชียอาคเนย์ จึงมีศาสนสถานในศาสนาฮินดูและพุทธที่งามเด่นเป็นปรากฏให้เห็นอยู่ทั่วไปสถาปนิกและช่างแกะสลักที่เป็นบรรพบุรุษเขมรได้สร้างวัดที่ทำแผนที่โลกจักรวาลด้วยหิน การตกแต่งแบบเขมรที่ได้รับแรงบันดาลใจจากศาสนาและมีการแกะสลักสัตว์ในตำนานจากศาสนาฮินดูและศาสนาพุทธบนผนัง วัดถูกสร้างขึ้นตามการปกครองของสถาปัตยกรรมเขมรโบราณที่กำหนดว่ารูปแบบวัดชั้นพื้นฐานประกอบด้วยศาลเจ้ากลางลาน กำแพงล้อมรอบและคูน้ำ ลวดลายขอมใช้สิ่งมีชีวิตมากมายจากเทพนิยายทางพุทธและฮินดู สถาปัตยกรรมของกัมพูชาได้รับการพัฒนาในขั้นตอนภายใต้อาณาจักรขอมตั้งแต่ศตวรรษที่ 9 ถึงศตวรรษที่ 15

6. วันสำคัญและเทศกาล เทศกาลน้ำ (Water festival) หรือ "บอน อม ตุก" (บุญหุงธูค) เป็นเทศกาลใหญ่ประจำปีที่ยิ่งใหญ่ของประเทศกัมพูชา ที่จัดขึ้นในเดือนพฤศจิกายน วันขึ้น 14 ค่ำ 15 ค่ำ จนถึงแรม 1 ค่ำ เดือน เพื่อเป็นการแสดงความสำนึกในพระคุณของ แม่น้ำที่นำความอุดมสมบูรณ์ มาให้ โดยจะมีการแข่งเรือยาวน้ำในแม่น้ำโขง การแสดงพลุดอกไม้ไฟ การแสดง ขบวนเรือประดับไฟ และขบวนพาเหรด ที่จัดขึ้นบริเวณทะเลสาบ ทุกปีตั้งแต่ ขณะที่การแข่งขันเรือ เป็นการรำลึก ถึงเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์สมัยพระเจ้า ชัยวรมันที่ 7 ช่วงศตวรรษที่ 12 ในยุคเมืองพระ นคร อาณาจักรเขมรที่กำลังรุ่งเรืองมีชัย เหนืออาณาจักรจาม ในการสู้รบ ทางเรือ "บอน อม ตุก" (บุญหุงธูค) และศิลปะต่าง ๆ มากมาย ที่เป็นแหล่งสำคัญของ แรงบันดาลใจทางวัฒนธรรม กว่า เกือบสองพันปีของชาวกัมพูชา

เมื่อเข้าสู่เทศกาลในวันแรก วันไท่ ฆา ฮา ซ็อง กรานต์(วัน มหาสงกรานต์) จะมีพิธีสำคัญคือ พิธีสังเวชรับเทวดาใหม่ คาดว่าเวลาในการเริ่มพิธีมีขึ้นพร้อมกันทั่วประเทศโดยการรับสัญญาณผ่านโทรทัศน์วิทยุและเสียงระฆังจากวัดในหมู่บ้าน ซึ่งถือเป็นการให้สัญญาณว่าเทวดาใหม่ได้เสด็จมาเพื่อรับเครื่องสังเวชแล้วและจะสถิตย์อยู่เพื่อปกป้องรักษาเป็นเวลา 1 ปี เริ่มจากการจุดเทียนธูปบูชาพระรัตนตรัย พรมน้ำอบแก่เครื่องเช่นสังเวช และอธิษฐานขอพรจากเทวดา จากนั้นจะนำภัตตาหารไปถวายพระที่วัดรวมถึงฆนทรายเข้าวัดเพื่อทูลเกล้าถวาย ส่วนวันที่ 2 วันวิระ วัฒน บัต เป็นวันของบรรพบุรุษผู้ล่วงลับและบิดามารดา เนื่องจากในช่วงเช้าจะมีการจัดอาหารคาวหวานและเสื้อผ้าชุดใหม่เพื่อกราบขอพรจากบิดามารดาและผู้มีพระคุณ จากนั้นในช่วงสายจะนำภัตตาหารไปถวายแต่พระภิกษุสงฆ์ที่วัดพร้อมทั้งมีการทูลเกล้าถวายขึ้นอีก ในวันที่ 3 หรือ ไท่ เล็ง ซ็อก ถือว่าเป็นวันเฉลิมศักดิ์ของชาวกัมพูชา ในช่วงเช้ายังคงมีการนำภัตตาหารไปถวายพระที่วัด ต่อด้วยสร่งน้ำพระ และรดน้ำขอพรจากบิดามารดาในช่วงบ่าย จากนั้นจะมีการเล่นสาดน้ำกันอย่างสนุกสนาน แต่ที่จริงแล้วหนุ่มสาวจะเล่นสาดน้ำและมีการละเล่นต่าง ๆ อาทิ สะบ้า มอญซ่อนผ้า ซักเย่อ ตั้งแต่เริ่มเทศกาล หรือ วันมหาสงกรานต์

(ที่มาของข้อมูล: លោកឧកញ៉ា ហោរាធិបតី (ញឹមប៉ែន) ព្រះរាជបណ្ឌិតយសោភ័ណ្ឌ និងទេពពិទ្ធរ ឈី ម ក្រសែម, ចាប់ ពីស (1960) ព្រះរាជពិធីទ្វារសមាស ភាគ១, ភាគ២ និងភាគ៣ ចោះពុម្ពដោយ ក្រុមជំនុំ ទំនៀមទម្លាប់ខ្មែរ ពុទ្ធសនបណ្ឌិតកម្ពុជា

ក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ <http://www.mcfa.gov.kh/site/detail/25#.Ynhk5-hBzIU>)

2. วันเข้าพรรษา

การเข้าพรรษา ฐานพระ:สฎ หมายถึง การอธิษฐานอยู่ประจำที่ไม่เที่ยวจาริกไปยังสถานที่ต่าง ๆ เว้นแต่มีกิจจำเป็นจริง ๆ ซึ่งเป็นพุทธบัญญัติ ที่พระภิกษุทุกรูปจะต้องปฏิบัติ ตาม ช่วงจำพรรษาจะอยู่ในช่วงฤดูฝนคือ วันแรม 1 ค่ำ เดือนแปด 8 ถึง วันขึ้น 15 ค่ำ เดือนสิบเอ็ด 11ของทุกปี ดังนั้น วันเข้าพรรษา จึงเป็นวันที่พระภิกษุในพระพุทธศาสนาอยู่ประจำในวัด และไม่ไปค้างแรมในที่อื่น ตลอด 3 เดือนในฤดูฝน

ประวัติของวันเข้าพรรษาวันเข้าพรรษา มีความสำคัญต่อพุทธศาสนิกชน และเป็นวันสำคัญของพระพุทธศาสนา ซึ่งถือว่าเป็นกรณีพิเศษสำหรับพระภิกษุสงฆ์ จะมีการประชุมกันในพระอุโบสถ ไหว้พระสวดมนต์ ขอขมาซึ่งกันและกัน เสร็จแล้วก็ประกอบพิธีเข้าพรรษา ภิกษุจะอธิษฐานใจตนเองว่า ตลอดฤดูกาลเข้าพรรษานี้ตนเองจะไม่ไปไหนมาจากประวัติในสมัยพุทธกาลที่ชาวบ้านกลุ่มหนึ่งพากันกล่าวตำหนิพระสงฆ์ ที่เดินย่ำไปเหยียบข้าวกล้าของชาวนาเสียหาย ไม่ยอมหยุดยั้งแม้ในระหว่างฤดูฝน เพราะแม้แต่ฝูงนกยังหยุดพักผ่อนไม่ท่องเที่ยวไปไหน

วัฒนธรรมการไหว้คือการแสดงความมีสัมมาคารวะอย่างหนึ่ง เป็นธรรมเนียมการทักทายและแสดงความเคารพต่อกัน การไหว้ทำให้ผู้ใหญ่รักและเอ็นดู คนที่พบเห็นต่างชื่นชม คำที่เรามักจะได้ยินเป็นประจำที่ใช้กล่าวชมผู้ที่มีสัมมาคารวะและได้รับการอบรมมารยาทของคนแล้วยังแสดงออกถึงความหมาย “การขอบคุณ” และ “การขอโทษ” การไหว้เป็นการแสดงมิตรภาพ มิตรไมตรี ที่เป็นขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม ประเภทการไหว้ “ ส้มต๊ะ ” เป็นการทักทายถือเป็นจารีตประเพณีอย่างหนึ่งที่ดีถือว่ามีความสำคัญ การทำซุ้มเป็ยะห์แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ

ระดับที่ 1. พนมมือไหว้ให้ปลายนิ้วชี้ระดับหน้าผากเกือบจรดตีนผม
การประนมมืออัญชลีใช้ไหว้ พระพุทธเจ้า และพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา

ระดับที่ 2. พนมมือไหว้ให้ปลายนิ้วอยู่ระดับคิ้ว ใช้สำหรับเวลาไหว้
ทำเคารพต่อองค์พระมหากษัตริย์กัมพูชา

ระดับที่ 3. พนมมือไหว้ให้ปลายนิ้วชี้อยู่ระดับจมูก ใช้ไหว้พ่อแม่ ปู่
ย่า ตา ยาย ครูบาอาจารย์

ระดับที่ 4. พนมมือไหว้ให้ปลายนิ้วชี้อยู่ระดับปาก ใช้ไหว้ผู้อาวุโส
หรือเจ้านาย

ระดับที่ 5. พนมมือไหว้ให้มืออยู่ระดับหน้าอก ใช้ไหว้คนทั่วไปที่อยู่
ในวัยใกล้เคียงกันหรือเพื่อน

วัฒนธรรมการไหว้เป็นวิถี ชีวิต ที่ถูกปลูกฝังให้รู้จักกาลเทศะ รู้จักการ
เคารพผู้อาวุโส กตัญญูรู้บุญคุณ มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ การมีมารยาทในสังคมดังกล่าวข้างต้น วิธีการ
ปฏิบัติเป็นเพียงแนวทางที่สามารถนำไปปรับหรือประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับเวลาและสถานที่
วัฒนธรรมการไหว้เป็นวิถีชีวิตที่ถูกปลูกฝังให้รู้จักกาลเทศะการมีมารยาทในสังคม

(ที่มาของข้อมูล: ការបង្ហាញពីរបៀបសំពះខ្មែរ និត្តនិងរបៀបដេញដោយ៖ លោក សំ សំអាង និងលោក
ងួន សំអាត សមាគមនីវប្បធម៌ខ្មែរ) ចោះ: ពុម្ពនៅ ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ចោះ: ពុម្ពនៅ ខែមករា ឆ្នាំ
2002)

4. ประเพณีการบวช

ประเพณีการบวช ការបួស ประเทศกัมพูชาเป็นการปฏิบัติที่สืบเนื่องมาจาก
ความเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนาของพุทธศาสนิกชน ตามประเพณีปฏิบัติในการบวชนั้น ชายที่
มีอายุครบ 20 ปีบริบูรณ์จะต้องเข้าพิธีอุปสมบท (บวชพระ) การอุปสมบทเป็นประเพณีที่มี
ความสำคัญมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพราะชายที่มีอายุครบ 20 ปี เป็นวัยที่เข้าสู่วัยผู้ใหญ่ ซึ่งจะต้องมีความ
รับผิดชอบในชีวิตของตนมากยิ่งขึ้น

คำว่า**บวช**มาจากศัพท์ว่า**ปะวะชะ**แปลว่างดเว้นได้แก่งดเว้นในสิ่งที่ควรงดเว้นคือเว้นจากกิจการบ้านการเรือนมาบำเพ็ญเพียรทำกิจพระศาสนามีสวดมนต์ภาวนาเป็นต้นลักษณะของการบวชการบวชจะมี 2 ลักษณะได้แก่ 1. การบวชเป็นสามเณรเรียกว่า "บรรพชา" 2. การบวชเป็นพระภิกษุเรียกว่า "อุปสมบท"

การบวช นิยมบวชตามประเพณีในช่วงก่อนวันเข้าพรรษา เพื่อที่จะได้สามารถอยู่ศึกษาพระธรรมตลอดจนระยะเวลาเข้าพรรษา ประมาณ 3 เดือน ก็จะลาสิกขาเมื่อพ้นวันออกพรรษาแล้ว แต่ถ้าบวชต่อไปก็ได้แล้วแต่ความสะดวก หากไม่ได้บวชในช่วงตามประเพณีระยะเวลาในการบวชขึ้นอยู่กับความสะดวกของผู้บวชเช่นกัน โดยส่วนใหญ่จะประมาณ 15 วัน หรือ 1 เดือน

การบวชหน้าไฟเป็นประเพณีอย่างหนึ่งเมื่อเป็นการบวชเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้กับผู้ที่ได้ล่วงลับไปแล้ว โดยจะบวชตอนเช้าในวันที่มีการเผาศพ ซึ่งการบวชหน้าไฟสามารถบวชเช้า สิกเขิน บวช 3 วัน 7 วัน หรือมากกว่านั้น

การบวชถือได้ว่า ผู้บวชจะได้ศึกษาถึงหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ผู้ที่บวชเรียนแล้วจะเป็นผู้ที่มีความอดทน อดกลั้น และเข้าใจโลกธรรม ทำให้เป็นผู้ที่รู้จักคิดมีสติมั่น เพราะฉะนั้น จึงจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจความจริงของชีวิต พระพุทธศาสนาเป็นหลักคำสอนแห่งความจริงในโลก ที่สอนให้มนุษย์รู้สาเหตุของการเกิด แก่ เจ็บ และตาย ช่วยให้ผู้มีสติสัมปชัญญะที่จะนำไปสู่ในทางที่ดีที่ชอบ การอุปสมบทจึงมีความสำคัญโดยเฉพาะต่อผู้ที่จะเป็นหลักของครอบครัว อีกทั้งผู้บวชยังได้ศึกษาพระธรรมคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นพระบรมครูของเรา ผู้บวชสามารถนำข้อปฏิบัติที่ได้จากการบวชพระมาใช้ในการดำรงชีวิตสืบต่อไปได้อย่างมีความสุข

การบวชเป็นการปฏิบัติที่สืบเนื่องมาจากความเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนาของพุทธศาสนิกชนตามประเพณีปฏิบัติในการบวชนั้นชายกัมพูชาจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจความจริงของชีวิตเพราะพระพุทธศาสนาเป็นหลักคำสอนแห่งความจริงในโลกที่สอนให้มนุษย์รู้สาเหตุของการเกิดแก่เจ็บและตายช่วยให้มนุษย์มีสติสัมปชัญญะที่จะนำไปสู่ในทางที่ดีที่ชอบ การบวชจึงมีความสำคัญโดยเฉพาะต่อผู้ที่จะเป็นหลักของครอบครัว อีกทั้งผู้บวชยังได้ศึกษาพระธรรมคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้เป็นพระบรมครูของเราผู้บวชสามารถนำข้อปฏิบัติที่ได้จากการบวชพระมาใช้ในการดำรงชีวิตสืบต่อไปได้อย่างมีความสุข

(ที่มาของข้อมูล: **ក្រុមជំនុំជម្រះវិសាមញ្ញ ព្រះសន្តិសុខសម្តេច ហ៊ុន សែន ក្រុងកំពង់ចាម វត្តខេមរ៍សីហនុ**)

บทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา จึงเป็นการนำเนื้อหาบทอ่านมาจากเรื่องทางวัฒนธรรมสำคัญที่ไทยและกัมพูชามีร่วมกันมาให้นักศึกษาเรียนเพื่อเห็นคำศัพท์ และบริบทที่คุ้นเคย ทำให้การอ่านและเขียนเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้นวัฒนธรรมที่นำมาเกี่ยวข้องกับวันสำคัญ และประเพณีสำคัญ จำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ 1. วันสงกรานต์ 2. วันเข้าพรรษา 3. ประเพณีการไหว้ 4. ประเพณีการบวช (ไทย 1บท – เขมร 1 บท)

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยในประเทศ

ผลการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เรื่องการพัฒนาในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษา กัมพูชาระดับปริญญาตรี ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบ วัฒนธรรมไทยและกัมพูชาในมหาวิทยาลัยภูมินทร์พนมเปญประเทศกัมพูชา ผู้วิจัยได้รวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวกับข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย

ธนู ทดแทนคุณ และปวีณา จันทร์สุวรรณ (2557) ได้วิจัย ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรีงานวิจัยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี และ 2) เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้ในการพัฒนาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร (Thai for Communication) จำนวน 100 ฉบับ ซึ่งเขียนโดยนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิศูนย์นนทบุรี ระดับปริญญาตรี ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ปีการศึกษา 2557 คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย เพื่อจำแนกลักษณะของข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยจากการวิจัย พบว่างานเขียนจำนวน 100 ฉบับดังกล่าวมีข้อบกพร่องทั้งสิ้นรวม 539 ครั้ง และข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยที่พบมากที่สุด ได้แก่ ข้อบกพร่องในการใช้คำ ด้านการสะกดคำผิด เพราะใช้พยัญชนะหรือสระผิด จำนวน 175 คำ คิดเป็นร้อยละ 32.46 รองลงมาได้แก่ ข้อบกพร่องในการใช้คำ ด้านการวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่ จำนวน 78 คำ คิดเป็นร้อยละ 14.47 และลักษณะที่พบน้อยที่สุด ได้แก่ การใช้ภาษาที่ไม่เป็นแบบแผน ด้านภาษาผิดระดับ การใช้สำนวนผิดความหมาย และการซ้ำลักษณะนามไม่ถูกต้อง จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.37

เปรมปรีดี โพธิ์ศรีทอง (2564) ได้ศึกษา การศึกษาลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

และสาขาวิชาดนตรีศึกษาวิทยาลัยนาฏศิลปพบุรีการวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะข้อบกพร่องด้านการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา และสาขาวิชาดนตรีศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลปพบุรี ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1 จำนวน 41 คน ที่ลงทะเบียนรายวิชา 300-12001 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ผลการศึกษวิจัยพบว่า ลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย รวมทั้งสิ้น 651 ครั้ง ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยที่พบมากที่สุด คือ ข้อบกพร่องด้านอักขรวิธีจำนวน 516 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 79.26 รองลงมาคือข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา จำนวน 77 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.83 และข้อบกพร่องที่พบน้อยที่สุดคือ ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ จำนวน 58 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.91 สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ในด้านอักขรวิธีนักศึกษาดความแม่นยำและขาดการคำนึงถึงหลักการใช้พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวการันต์ที่ถูกต้อง ด้านการใช้คำ นักศึกษาไม่ทราบหลักการใช้ลักษณนามและอักษรย่อที่ถูกต้อง ขาดประสบการณ์ในการเลือกใช้คำให้สอดคล้องกับเนื้อความ และด้านการใช้ภาษา นักศึกษาไม่ทราบหลักการใช้ระดับภาษาที่ถูกต้อง ใช้คำมากเกินไปจนความจำเป็น หรือประโยคที่สื่อความหมายได้หลายอย่าง เขียนประโยคไม่จบความหรือขาดความ

รณยุทธ์ เอื้อไตรรัตน์ และนันทพร ศรีจิตติ (2559) ได้ศึกษาการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒงานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยด้านการใช้คำของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา มศว 111 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 เป็นนิสิตที่มาจาก การสุ่มตัวอย่างแบบโควตาจำนวนทั้งสิ้น 1000 คน ผู้วิจัยรวบรวมงานเขียนที่มอบหมายให้ในชั้นเรียนไปวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้พัฒนาการเขียนของนิสิตต่อไป ผลการวิจัยพบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต โดยพบว่าจำนวนนิสิตที่มีปัญหาด้านการใช้คำเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยมีดังนี้คือ การสะกดคำผิด การใช้ภาษาพูดและภาษาสแลง การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้คำภาษาต่างประเทศ การใช้คำไม่ตรงความหมายการใช้คำย่อและอักษรย่อผิด การใช้สรรพนามไม่เสมอกัน และการใช้คำลักษณนามผิด

สุรรัตน์ อักษรกาญจน์ (2558) ได้วิจัยการศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานีปีการศึกษา 2558 เพื่อศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี ปีการศึกษา 2558 โดยวิธีเลือกแบบเจาะจง คือนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 คณะครุศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้อาจารย์จำนวน 494 คน ผลการศึกษวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยจากข้อมูลการเขียนเรียงความ ด้านการใช้คำ และการใช้ประโยค มีลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยเรียงลำดับ

จากมากไปน้อย ดังนี้ด้านการใช้คำ ได้แก่ การใช้คำไม่ถูกต้องตามชนิดของคำ การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน การเขียนสะกดคำ และการใช้คำพุ่มเพื่อยด้านการใช้ประโยคโดยวิเคราะห์ตามหลักการสร้างประโยค ได้แก่ ประโยคใช้หน่วยเกินประโยคเว้นวรรคผิด ประโยคไม่สมบูรณ์ และประโยคเรียงลำดับผิดสำหรับสาเหตุลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยเกิดจากการขาดความรู้ ความเข้าใจพื้นฐานในการใช้ภาษาทั้งการใช้คำและการใช้ประโยค อิทธิพลของภาษาอื่น เขียนน้อย ขาดความรอบคอบ อีกทั้งสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันของแต่ละคนอาจทำให้นักศึกษาคำนิ่งถึงหลักการเขียนน้อย

งานวิจัยที่เกี่ยวกับเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC

แสงดาว ไหมทอง (2559) ได้วิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยวิธี CIRC ที่มีต่อความสามารถในการอ่านจับใจความและเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือด้วยวิธี CIRC และ 2) เปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาภาษาไทยก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือด้วยวิธี CIRC กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ห้อง 1 โรงเรียนลาดยาววิทยาคมอำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 42 จำนวน 27 ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือด้วยวิธี CIRC มีคะแนนความสามารถในการอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือด้วยวิธี CIRC มีเจตคติต่อวิชาภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ณัฐกาญจน์ เลิศยะโส (2553: 93) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนความเรียงร้อยแก้วโดยใช้การสอนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับแบบฝึกการเขียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 37 คน ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ของการเขียนความเรียงร้อยแก้วของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อวิธีการสอนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับแบบฝึกการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

แสนประเสริฐ ปานเนียม (2552: 97) ได้ศึกษาผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเขียนของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่สอนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรีภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 63 คน ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการอ่านและการเขียนของ

นักศึกษาในกลุ่มทดลองที่สอนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC แตกต่างจากกลุ่มควบคุมกับวิธีสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความคิดเห็นของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีต่อวิธีการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC เห็นด้วยอยู่ในระดับมาก

พจนนา เขียนสะอาด (2547:116) ได้ศึกษาผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการอ่านและการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือกันเทคนิค CIRC กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 23 คน โรงเรียนวัดนวมกานนท์ สังกัด 52 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรสาคร ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือกันเทคนิค CIRC มีผลการเรียนรู้หลังการได้รับการสอนสูงกว่าก่อนได้รับการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และความคิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อวิธีสอนแบบร่วมมือกันเทคนิค CIRC อยู่ในระดับมาก

ศิจิตราภรณ์ ศิลปะ (2547:43) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาไทยเรื่องการสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดแม่กต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนบ้านสว่างวิทยา จำนวน 64 คนที่เรียนโดยใช้สื่อประสมร่วมกับการเรียนการสอนแบบ CIRC ปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียน โดยใช้สื่อประสมร่วมกับการเรียนการสอนแบบ CIRC สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

สติเวนส์และคณะ (Stevens and others, 1987:355-A) ได้ศึกษาผลการเรียนรู้แบบสหการโดยใช้เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC โดยศึกษาผลจากการเรียนเพื่อความเข้าใจในการอ่านเรื่อง การอ่าน คำศัพท์กลไกทางภาษา และการสะกดคำ เมื่อเปรียบเทียบกับการสอนแบบเก่าที่มีครูเป็นศูนย์กลางผลปรากฏว่านักเรียนที่เรียนโดยการเรียนรู้แบบสหการ โดยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อเรียนความเข้าใจในการอ่านเรื่อง การอ่านคำศัพท์ กลไกทางภาษา และการสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีสอนเดิม

สกินส์ (Skeans, 1991, อ้างถึงในวรพรรณ สิทธิเลิศ 2537 : 38) ศึกษาเกี่ยวกับผลของการเรียนโดยใช้เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะรวมทางภาษาโดยทำการทดลองกับผู้เรียน 2 ระดับชั้น คือผู้เรียนเกรด 3 จำนวน 310 คน ครูผู้สอนจำนวน 24 คน และผู้เรียนเกรด 5 จำนวน 320 คน ครูผู้สอนจำนวน 18 คน ในการทดลองครูผู้สอนทั้ง 2 ระดับชั้นใช้ขั้นตอนการสอนโดยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC เปรียบเทียบกับวิธีสอนอีกวิธีหนึ่ง จากการทดลองพบว่า การเรียนโดยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ศัพท์

ของผู้เรียนเกรด 3 ดีขึ้นเป็นส่วนใหญ่ ส่วนผู้เรียน เกรด 5 ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจของผู้เรียนดีขึ้นมากเช่นกัน

แร็ป (Rapp, 1991:3561-A) ได้ศึกษาผลการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ที่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่านคำศัพท์ การสะกดคำ และความภูมิใจในตนเองของนักเรียนเกรด 3 จำนวน 88 คนและครูผู้สอน 4 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 2 กลุ่ม ในสองกลุ่มแรกมีผู้สอน 2 คนที่ได้รับการฝึกอบรมการเรียนการสอนโดยวิธี CIRC และ 2 กลุ่มหลังมีผู้สอน 2 คน ใช้วิธีปกติผลปรากฏว่าวิธีแบบ CIRC กับการสอนระบบเก่าให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันที่เป็นดังนี้เพราะว่าผู้สอนในกลุ่มทดลองไม่ได้ใช้กระบวนการสอนของวิธี CIRC ครบตามขั้นตอน แต่นักเรียนมีความภูมิใจในการเรียนของตนเองมากกว่ากลุ่มควบคุม

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยในครั้งนี้พบว่าทั้งเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC สามารถพัฒนาผลการเรียนให้สูงขึ้นและนักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาไทยอีกด้วย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาภูมิพวาระดับปริญญาตรี ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพวา” เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) มีวิธีดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 การเตรียมการวิจัย เป็นการศึกษาหนังสือตำรา เอกสารต่าง ๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งกำหนดประชากร กลุ่มตัวอย่างและตัวแปรที่ศึกษา

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ได้แก่ แผนการจัดการการเรียนรู้การพัฒนาความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยก่อนและหลังเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีภูมิพวาชั้นปีที่ 2 ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพวา

ขั้นตอนที่ 3 การดำเนินการวิจัย เป็นขั้นตอนการนำเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปทดลองและเก็บข้อมูลและตรวจสอบสมมติฐาน

ขั้นตอนที่ 4 การวิเคราะห์และสรุปผลข้อมูลและตรวจสอบสมมติฐาน การดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน

ขั้นตอนที่ 1 การเตรียมการวิจัย

1. การศึกษาค้นคว้าเอกสาร ที่เกี่ยวข้องดังนี้

- 1.1 การศึกษาหนังสือตำรา เอกสารต่าง ๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาด้านการเขียนภาษาไทย
- 1.2 การศึกษาหนังสือตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
- 1.3 การศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรมในหนังสือวัฒนธรรมไทยและภูมิพวา

2. ประชากรและตัวอย่างวิจัย

2.1 ประชากรในการศึกษาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาภูมิพวาระดับปริญญาตรีที่เรียนหลักสูตรภาษาไทยชั้นปีที่ 2 ที่สถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัยภูมิพวาพนมเปญประเทศภูมิพวา ภาคเรียนปีที่ 2 ปีการศึกษา 2564 รวม 2 ห้อง จำนวน 19 คน

2.2 ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษากัมพูชาระดับปริญญาตรีที่เรียนหลักสูตรภาษาไทยปีที่ 2 ที่สถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์พนมเปญประเทศกัมพูชา ภาคเรียนปีที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่มได้ 1 ห้องเรียน จำนวน 13 คน

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ตัวแปรต้น: การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

3.2 ตัวแปรตาม

3.2.1 ความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทย

3.2.2 ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

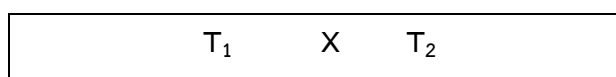
4. ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ใช้เวลาดำเนินการวิจัยทั้งหมดเป็นเวลา 3 สัปดาห์ โดยสอนสัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวมเวลาที่ใช้ 12 ชั่วโมง (ไม่รวมทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน)

5. แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยมีแบบแผนการวิจัย แบบกลุ่มเดียว ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (The One-group Pretest- Posttest Design) (มาเรียม นิลพันธุ์ 2552: 144)

รูปภาพที่ 2 แบบแผนการทดลอง

เมื่อ T₁ คือ การทดสอบก่อนเรียน

X คือ การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

T₂ คือ การทดสอบหลังเรียน

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชาจำนวน 4 ชุด 12 ชั่วโมงและข้อสอบ 1 ชุด หลังเรียน

1.2 บทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา สำหรับนักศึกษา กัมพูชา ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 จำนวน 4 ชุด ได้แก่ 1. วันสงกรานต์ 2. วันเข้าพรรษา 3. ประเพณีการไหว้

4. ประเพณีการบวช (ไทย 1บท – เขมร 1 บท)

1.3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยซึ่งเป็นแบบอัตนัย หลังเรียน จำนวน 1ชุด

1.4 แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชาเกี่ยวกับด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ และประโยชน์ที่ได้ จำนวน 10 ข้อ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมวลค่า (Rating Scales) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย และเห็นด้วยน้อยที่สุด

2. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา จำนวน 4 แผน ผู้วิจัยสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ตามลำดับขั้น ดังนี้

2.1.1 ศึกษารายละเอียดของหลักสูตรภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และหลักสูตรภาษาไทยระดับปริญญาตรีชั้น ปีที่ 2 ในสถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์พนมเปญประเทศกัมพูชา

2.1.2 ศึกษาขั้นตอนในการเขียนแผนจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

2.1.3 กำหนดรูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา จำนวน 4 แผน ใช้เวลาสอนแผนละ 3 ชั่วโมง โดยมีองค์ประกอบดังนี้ 1) มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด 2) สาระสำคัญ 3) ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง 4) สาระการเรียนรู้ 5) กระบวนการเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้ 6) สื่อและแหล่งเรียนรู้ และ 7) การวัดและประเมินผล

2.1.4 เขียนแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 แผน เวลา 12 ชั่วโมง ดังนี้

ตารางที่ 3 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบ วัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

แผนการจัดการเรียนรู้	ตัวชี้วัด	จุดประสงค์การเรียนรู้	สาระการเรียนรู้/บทอ่านวัฒนธรรม	เวลา (ชั่วโมง)
1	THB 201เขียน ประโยค บทอ่าน เปรียบเทียบ วัฒนธรรม วัน สงกรานต์	1. สามารถนำคำสำคัญของเรื่องมา แต่งเป็นประโยคที่ถูกต้องได้ 2. เขียนประโยคได้ถูกต้องตาม หลักภาษา 3. เขียนเรียงประโยคตามลำดับ เนื้อหาได้ถูกต้อง 4. สามารถเขียนประโยคภาษาไทย จากเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง	1. การเขียน ประโยคได้ถูกต้องรู้ หลักภาษา 2. เขียนเรียงเรียง ประโยคตามลำดับ เนื้อหาสาระได้ ถูกต้อง	3
2	THB 201เขียน ประโยค บทอ่าน เปรียบเทียบ วัฒนธรรมวัน เข้าพรรษา	1. สามารถนำคำสำคัญของเรื่องมา แต่งเป็นประโยคที่ถูกต้องได้ 2. เขียนประโยคได้ถูกต้องตาม หลักภาษา 3. เขียนเรียงประโยคตามลำดับ เนื้อหาได้ถูกต้อง 4. สามารถเขียนประโยคภาษาไทย จากเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง	1. การเขียน ประโยคได้ถูกต้องรู้ หลักภาษา 2. เขียนเรียงเรียง ประโยคตามลำดับ เนื้อหาสาระได้ ถูกต้อง	3
3	THB 201เขียน ประโยค บทอ่าน เปรียบเทียบ วัฒนธรรม ประเพณี การไหว้	1. สามารถนำคำสำคัญของเรื่องมา แต่งเป็นประโยคที่ถูกต้องได้ 2. เขียนประโยคได้ถูกต้องตาม หลักภาษา 3. เขียนเรียงประโยคตามลำดับ เนื้อหาได้ถูกต้อง 4. สามารถเขียนประโยคภาษาไทย จากเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง	1. การเขียน ประโยคได้ถูกต้องรู้ หลักภาษา 2. เขียนเรียงเรียง ประโยคตามลำดับ เนื้อหาสาระได้ ถูกต้อง	3

ตารางที่ 3 (ต่อ)

แผนการจัดการ จัดการ เรียนรู้	ตัวชี้วัด	จุดประสงค์การเรียนรู้	สาระการเรียนรู้/ บทอ่านวัฒนธรรม	เวลา (ชั่วโมง)
4	THB 201เขียน ประโยค บทอ่าน เปรียบเทียบ วัฒนธรรมประเพณี การบวช	1. สามารถนำคำสำคัญของเรื่องมา แต่งเป็นประโยคที่ถูกต้องได้ 2. เขียนประโยคได้ถูกต้องตาม หลักภาษา 3. เขียนเรียงประโยคตามลำดับ เนื้อหาได้ถูกต้อง 4. สามารถเขียนประโยคภาษาไทย จากเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง	1. การเขียน ประโยคได้ถูกต้อง รู้หลักภาษา 2. เขียนเรียงเรียง ประโยคตามลำดับ เนื้อหาสาระได้ ถูกต้อง	3

2.1.5 นำเสนอแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา ต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและปรับปรุงแก้ไข แล้วนำมาแก้ไขข้อบกพร่อง เพิ่มเติมรายละเอียดมาตรฐานการเรียนรู้ให้สอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้กับจุดประสงค์การเรียนรู้

2.1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ การเขียนประโยคด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา ที่แก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้ว เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยภาษาเขมร 3 คน ด้านเทคนิคการสอน 1 คน และด้านการวัดและประเมินผล 1 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และนำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ มาหาค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือ (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์ 2552: 177)

เห็นว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหา	ให้คะแนน	+1
ไม่แน่ใจกับจุดประสงค์และเนื้อหา	ให้คะแนน	0
เห็นว่าไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหา	ให้คะแนน	-1

$$\text{จากสูตร} \quad \text{IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

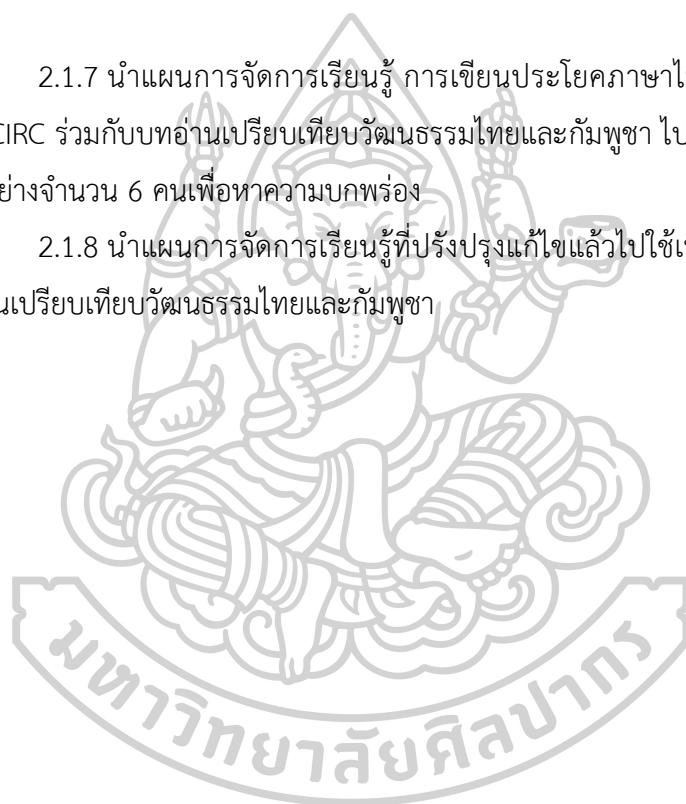
เมื่อ IOC หมายถึง ดัชนีความสอดคล้อง

$\frac{\sum R}{N}$ หมายถึง ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

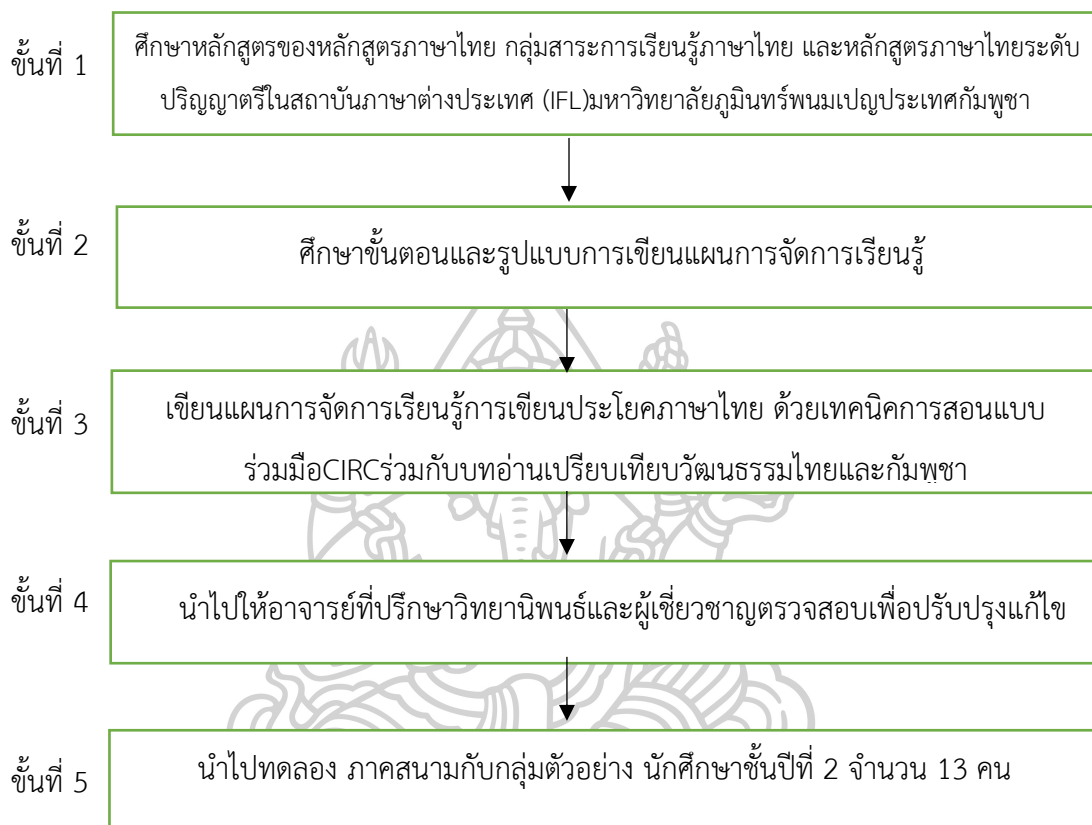
โดยค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ถือว่ามีความสอดคล้องกันในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ เมื่อนำผลการพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คนมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง ปรากฏว่าแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00

2.1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ การเขียนประโยคภาษาไทยด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา ไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 6 คนเพื่อหาความบกพร่อง

2.1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

รูปภาพที่ 3 การแสดงรายละเอียดการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในด้านการเขียนประโยค ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

2.2 บทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา สำหรับนักศึกษา กัมพูชา ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 จำนวน 4 ชุด ผู้วิจัยสร้างแบบการเขียนประโยคภาษาไทยตามลำดับขั้นดังนี้

2.2.1 ศึกษาหลักสูตรศึกษาของหลักสูตรภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และหลักสูตรภาษาไทยระดับปริญญาตรี ในสถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัยภูมิพนมแปญ ประเทศกัมพูชา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ประเพณี วัฒนธรรม ไทยและกัมพูชา

2.2.2 ศึกษาวิธีการสร้างบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา จากงานวิจัยและเอกสาร ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการสร้างการเขียนประโยคภาษาไทย ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรม ในแต่ละบทอ่านประกอบด้วยส่วนประกอบดังนี้ 1) ชื่อบทอ่าน 2) ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง 3) คำชี้แจงในการทำบทอ่าน 4) ศึกษางานตัวอย่าง 5) ขั้นตอนบทอ่าน 6) ประเมินผลหลังบทอ่าน

2.2.3 นำบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชาที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจพิจารณาเนื้อหาความถูกต้อง และปรับปรุงแก้ไข

2.2.4 นำบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชาที่แก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้ว เสนอผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยภาษาเขมร 3 คน ด้านเทคนิคการสอน 1 คน และด้านการวัดและประเมินผล 1 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และนำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ มาหาค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือ (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์ 2552: 177)

เห็นว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหา	ให้คะแนน	+1
ไม่แน่ใจกับจุดประสงค์และเนื้อหา	ให้คะแนน	0
เห็นว่าไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหา	ให้คะแนน	-1

$$\text{จากสูตร} \quad \text{IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC หมายถึง ดัชนีความสอดคล้อง

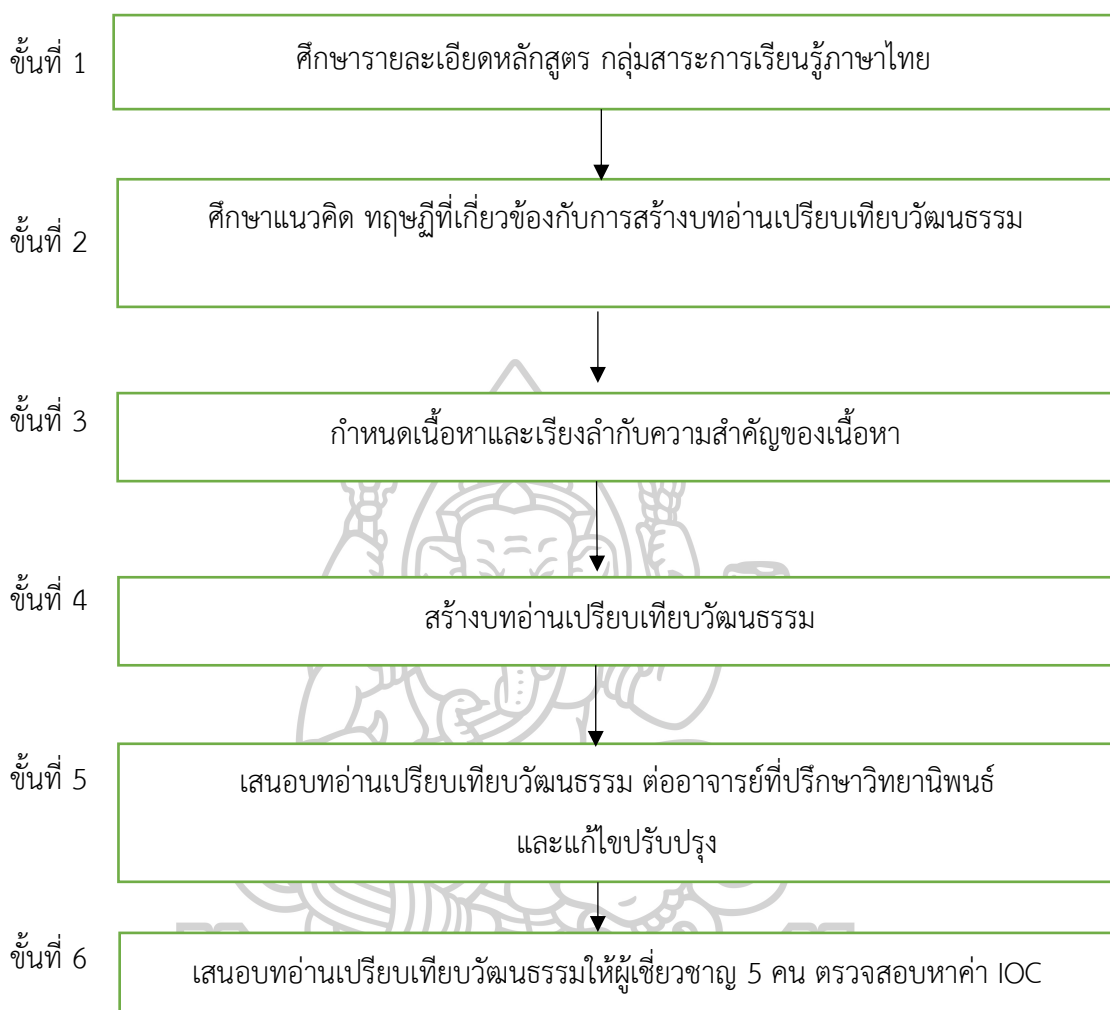
$\sum R$ หมายถึง ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

โดยค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ถือว่ามีความสอดคล้องกันในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ เมื่อนำผลการพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คนมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง ปรากฏว่าบทอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00

จากขั้นตอนการสร้างบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา การเขียนประโยคภาษาไทย สามารถสรุปได้ดังนี้

รูปภาพที่ 4 ขั้นตอนการสร้างบทอ่านวัฒนธรรม

2.3 สร้างแบบทดสอบความสามารถในการพัฒนาการเขียนประโยคภาษาไทย ซึ่งเป็นแบบทดสอบอัตร้อย 1 ข้อ โดยมีขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพดังนี้

2.3.1 ศึกษารายละเอียดหลักสูตรศึกษาของหลักสูตรภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และหลักสูตรภาษาไทยระดับปริญญาตรีชั้น ปีที่ 2 ในสถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์พนมเปญประเทศกัมพูชาศึกษาหลักการ เนื้อหาและวิธีการสร้างเครื่องมือวัดความสามารถในการเขียนประโยค ในโครงการสอน จากหนังสือ (Textbook or Reading Materials) การเขียนภาษาไทยเบื้องต้นบทเรียน 1. การแต่งประโยค 2. การเขียนบรรยายภาพ 3. การเขียนเล่าเรื่องหรือประสบการณ์ (ความเรียง)

2.3.2 ศึกษาทฤษฎี หลักการ และวิธีการสร้างเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ วิเคราะห์เนื้อหาจุดประสงค์การเรียนรู้

2.3.3 สร้างตารางวิเคราะห์ข้อสอบ โดยศึกษาจากเนื้อหาและผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ซึ่งข้อความสอดคล้องกับผลการเรียนรู้และครอบคลุมเนื้อหาในบทอ่านเปรียบเทียบกับวัฒนธรรมและแผนการเรียนรู้ พร้อมเกณฑ์การให้คะแนน

ตารางที่ 4 เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนประโยค

องค์ประกอบ	เกณฑ์การให้คะแนน				คะแนนเต็ม
	4 คะแนน	3 คะแนน	2 คะแนน	1 คะแนน	
1.การเขียนสะกดคำ	เขียนสะกดคำถูกต้องทุกคำ	เขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง 1-3 คำ	เขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง 1-5 คำ	เขียนสะกดคำไม่ถูกต้องมากกว่า 6 คำ	4
2. การเรียบเรียงประโยคถูกต้องตามไวยากรณ์	เรียงประโยคให้ได้ใจความที่ถูกต้อง มีความหมายตามหลักภาษา และถูกต้องตามระเบียบของภาษาและมีเนื้อความบริบูรณ์	เรียงประโยคให้ได้ใจความที่ถูกต้อง มีความหมายตามหลักภาษา	เรียงประโยคไม่ค่อยได้ใจความที่ถูกต้องตามหลักภาษา	ไม่สามารถเรียงประโยคให้ได้ใจความที่ถูกต้องตามหลักภาษา	4
3. การเขียนใช้คำเชื่อมโยงประโยคสัมพันธ์ต่อเนื่อง	ใช้คำเชื่อมโยงประโยคเหมาะสม สละสลวยแล้วสัมพันธ์ต่อเนื่อง	ใช้คำเชื่อมโยงประโยคเหมาะสมสัมพันธ์ต่อเนื่อง	ใช้คำเชื่อมโยงประโยคเหมาะสม แต่ไม่ค่อยสัมพันธ์ต่อเนื่อง	ไม่สามารถใช้คำเชื่อมโยงประโยคได้เหมาะสม ไม่สัมพันธ์ต่อเนื่อง	4

ตารางที่ 4 (ต่อ)

องค์ประกอบ	เกณฑ์การให้คะแนน				คะแนนเต็ม
	4 คะแนน	3 คะแนน	2 คะแนน	1 คะแนน	
4. การเรียบเรียงลำดับเหตุการณ์	ประเด็นครบถ้วนเรียงลำดับเหตุการณ์ได้ต่อเนื่องสอดคล้องกันตลอดทั้งเรื่อง	ประเด็นครบถ้วนเรียงลำดับเหตุการณ์ได้ต่อเนื่อง	ประเด็นครบถ้วน แต่ไม่เรียงลำดับเหตุการณ์ได้ต่อเนื่อง	ประเด็นไม่ครบถ้วน ไม่ได้ต่อเนื่อง ไม่สอดคล้องกันตลอดทั้งเรื่อง	4
รวม					16

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนบทประโยคภาษาไทย

ดีมาก หมายถึง ผลงานมีระดับคะแนน 14-16 คะแนน

ดี หมายถึง ผลงานมีระดับคะแนน 11 -13 คะแนน

พอใช้ หมายถึง ผลงานมีระดับคะแนน 8 -10 คะแนน

ปรับปรุง หมายถึง ผลงานมีระดับคะแนน 4-7 คะแนน

2.3.4 นำแบบทดสอบพร้อมเกณฑ์การให้คะแนน ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อเรื่อง ความครอบคลุมของเนื้อหา สอดคล้องกับข้อมูลในท้องถิ่น ประเพณี วัฒนธรรม ไทยและกัมพูชา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ

2.3.5 นำแบบทดสอบพร้อมเกณฑ์การให้คะแนน เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยภาษาเขมร 3 คน ด้านเทคนิคการสอน 1 คน และด้านการวัดและประเมินผล 1 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และนำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ มาหาค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือ (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์ 2552: 177)

เห็นว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหา	ให้คะแนน	+1
ไม่แน่ใจกับจุดประสงค์และเนื้อหา	ให้คะแนน	0
เห็นว่าไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหา	ให้คะแนน	-1

$$\text{จากสูตร} \quad \text{IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC หมายถึง ดัชนีความสอดคล้อง

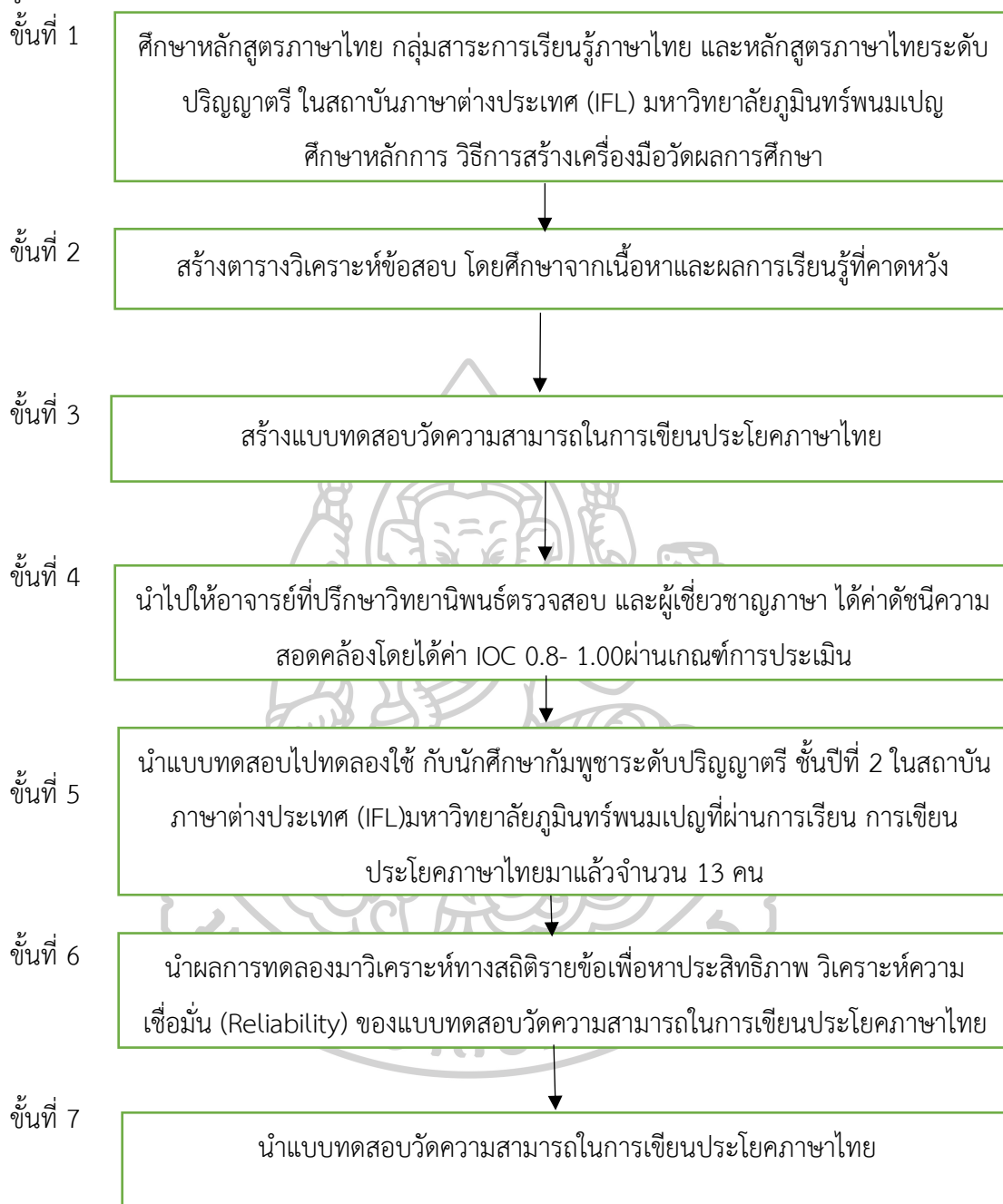
$\sum R$ หมายถึง ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

โดยค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ถือว่ามีความสอดคล้องกันในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ เมื่อนำผลการพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คนมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง ปรากฏว่าแบบทดสอบและเกณฑ์การให้คะแนนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00

2.3.6 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทย ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักศึกษาภูมิพวาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 สถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัยภูมิพนมเปญ ประเทศกัมพูชา ที่เคยเรียนเนื้อหาการเขียนประโยคมาแล้ว จำนวน 13 คน และดำเนินการปรับแก้ไขข้อบกพร่องจากขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบการวัดความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาภูมิพวาระดับปริญญาตรีสรุปได้ดังนี้

รูปภาพที่ 5 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทย

2.4 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาสัมพัชาระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.4.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นจากเอกสาร ตำราและงานวิจัยต่าง ๆ

2.4.2 สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาสัมพัชาระดับปริญญาตรีในสถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์พนมเปญ ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชาแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scaele) 5 ระดับ ของลิเคิร์ต (Likert) (สำนักทดสอบทางการศึกษากระทรวงศึกษาธิการ, 2539:47 -77) ดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	ในระดับคะแนน	5
เห็นด้วยมาก	ในระดับคะแนน	4
เห็นด้วยปานกลาง	ในระดับคะแนน	3
เห็นด้วยน้อย	ในระดับคะแนน	2
เห็นด้วยน้อยที่สุด	ในระดับคะแนน	1

และกำหนดเกณฑ์การแปลผลดังนี้

ตารางที่ 5 เกณฑ์การแปลผลค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่มีต่อเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

ค่าเฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น
1.00 - 1.49	เห็นด้วยน้อยที่สุด
1.50 - 2.49	เห็นด้วยน้อย
2.50 - 3.49	เห็นด้วยปานกลาง
3.50 - 4.49	เห็นด้วยมาก
4.50 - 5.00	เห็นด้วยมากที่สุด

2.4.3 นำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาสัมพัชาระดับปริญญาตรีที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อเรื่อง ความครอบคลุมของเนื้อหา ประเด็นคำถาม ครอบคลุมเหมาะสมและสอดคล้องกับข้อมูลของแผนการจัดการเรียนรู้และแบบการพัฒนาความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทย ด้วยเทคนิคการสอน

แบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ

2.4.4 นำแบบสอบถามความคิดเห็นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยภาษาเขมร 3 คน ด้านเทคนิคการสอน 1 คน และด้านการวัดและประเมินผล 1 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และนำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ มาหาค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือ (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์ 2552: 177)

เห็นว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหา	ให้คะแนน	+1
ไม่แน่ใจกับจุดประสงค์และเนื้อหา	ให้คะแนน	0
เห็นว่าไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหา	ให้คะแนน	-1

$$\text{จากสูตร} \quad \text{IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC หมายถึง ดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ หมายถึง ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

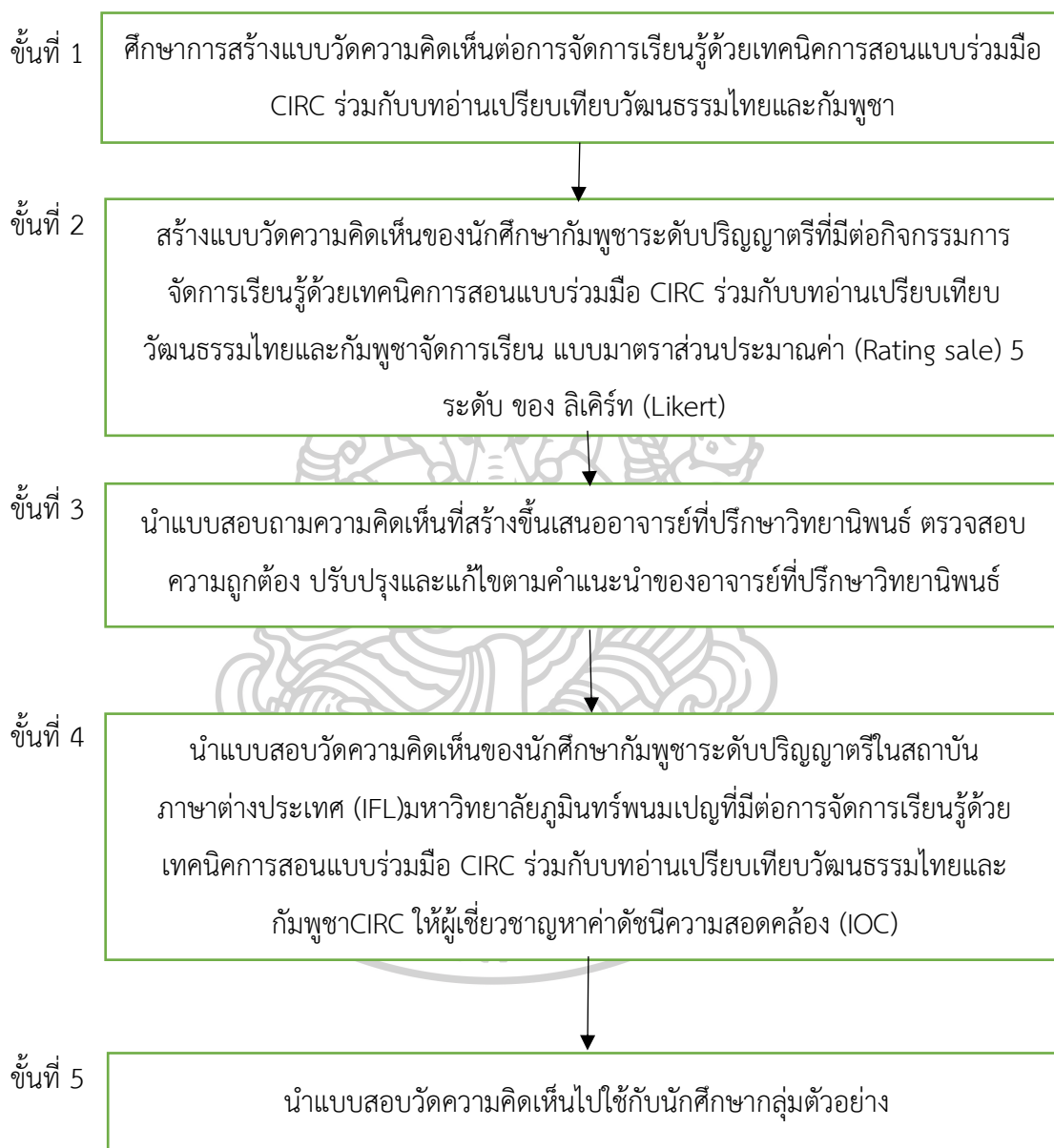
N หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

โดยค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ถือว่ามีความสอดคล้องกันในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ เมื่อนำผลการพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คนมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง ปรากฏว่าแบบสอบถามความคิดเห็นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00

2.4.5 นำแบบสอบถามความคิดเห็นที่ผ่านการการประเมินพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญไปเป็นเครื่องมือในการวิจัย

จากขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบความคิดเห็นของนักศึกษา กัมพูชา ระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา สรุปได้ดังนี้

รูปภาพที่ 6 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบความคิดเห็นของนักศึกษาสัมพัชาระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและสัมพัช

ขั้นตอนที่ 3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนการเก็บข้อมูลมีรายละเอียดดังนี้

1. การดำเนินการทดลอง วิจัยเป็นผู้สอนด้วยตัวเอง โดยจัดการเรียนรู้การเขียนประโยคภาษาไทยโดยใช้เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น จำนวน 4 แผน รวม 12 ชั่วโมง กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 13 คน เริ่มทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โดยการสอนแบบออนไลน์ (Online) ใช้ Program Google Meet และ Telegram ในการสอนและมีขั้นตอนดังนี้

1.1 ขั้นเตรียม ผู้วิจัยที่ทำหน้าที่ครูสอน อธิบายจุดประสงค์ ของขั้นตอนเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC และบอกวัตถุประสงค์ของบทเรียน บอกวัตถุประสงค์ของการทำงานร่วมกัน แนะนำวิธีการเรียนการสอนแบบร่วมมือ อธิบายความสัมพันธ์ของการอ่านและการเขียน วิธีการวัดและประเมินผล การคิดคะแนนกลุ่ม และวิธีการทำงานกลุ่ม สร้างแรงจูงใจในการสอนแบบร่วมมือ โดยครูจัดกลุ่มนักศึกษา คนละความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน โดยครูแบ่งนักศึกษาเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 มีจำนวน 3 คน กลุ่มที่ 2 จำนวน 4 คน กลุ่มที่ 3 จำนวน 3 คน และกลุ่มที่ 4 จำนวน 3 คน และมีครู 4 คน ที่เป็นครูสอนประจำภาควิชาภาษาไทยชั้นปีที่ 2 ช่วยทำหน้าที่เป็นผู้ติดตาม สังเกตการเรียนและการทำงานกลุ่มของนักศึกษาทุกกลุ่ม ด้วยแต่ละกลุ่มจะมีอาจารย์ 1 คน ติดตามการทำงานกลุ่มของนักศึกษา

1.2 ขั้นสอน ครูซักถามความรู้เดิมของนักศึกษานำเสนอความรู้เกี่ยวกับประโยคทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับการเขียนประโยค ยกตัวอย่างของประโยคภาษาไทย ครูนำเสนอความรู้เกี่ยวกับการเขียนประโยคภาษาไทย จากบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา และความสำคัญของบทอ่าน ความสำคัญของการเขียนประโยค โดยครูสอนคำยากที่ปรากฏในบทอ่าน อ่านออกเสียงคำศัพท์นั้นอย่างถูกต้องคล่องแคล่ว และให้นักศึกษาทำความเข้าใจ เรื่อง คำศัพท์ประโยค ครูสอนการเขียนประโยคโดยอธิบายโครงสร้างของประโยคไทยที่พบในบทอ่าน และการประกอบการจัดกิจกรรม การอ่านและการเขียน โดยครูแจกบทอ่านวัฒนธรรมไทยให้นักศึกษาร่วมกันอ่าน พร้อมกับตอบคำถามของครู นักศึกษาฝึกปฏิบัติโดยครูคอยแนะนำ โดยการสอนเนื้อหาในแต่ละครั้งจะต้องกำหนดขั้นตอนการนำเสนอและกิจกรรมที่ฝึกอ่านให้ชัดเจน โดยเนื้อหาบทอ่าน ครูนำเสนอบทอ่าน มีการอภิปรายร่วมกัน ประมาณ 20 นาที ทุกครั้งที่มีการเรียนการสอน โดยมีการดำเนินการดังนี้ 1) แจงวัตถุประสงค์การอ่าน 2) สอนแนะนำคำศัพท์ใหม่ 3) ทบทวนคำศัพท์เดิม 4) อภิปรายเรื่องสาระเนื้อหาที่นักศึกษาอ่านแล้ว กำหนดขั้นตอนการนำเสนอและกิจกรรมที่มีบทอ่านชัดเจน นักศึกษาจะต้องสามารถแสดงออกความเข้าใจ มีความสามารถรู้จักและเข้าใจความหมายของคำศัพท์แต่ละคำของประโยคและเขียนประโยคที่มีความหมายจากบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชาเหล่านั้นได้ถูกต้องตามหลักภาษาไทย

1.3 ชั้นกิจกรรมทำงานกลุ่ม นักศึกษาเรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มย่อยมี 4 กลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มแบ่งกันชัดเจนออกไปทำงานเป็นกลุ่มนอกห้องเรียน และมีครูช่วยทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามสังเกตการณ์แทนผู้วิจัย ในแต่ละกลุ่มออนไลน์ของนักศึกษาได้สร้างเป็นกลุ่ม Chat room 4 กลุ่ม และครูสอน 4 คน ช่วยสังเกตการณ์เรียนและการทำงานกลุ่มของนักศึกษาตามกลุ่ม (ออนไลน์กลุ่ม) โดยผู้วิจัย แจกบทอ่านวัฒนธรรมไทยให้นักศึกษา แต่ละกลุ่มจับคู่กันอ่าน โดยทุก ๆ กลุ่ม ทุก ๆ คนมีบทบาทหน้าที่ของตน ช่วยผลัดกันอ่าน ผลัดกันฟัง ช่วยแก้ไขการอ่านของเพื่อน หลังจากอ่านบทอ่านเสร็จ ทุก ๆ คน ทุก ๆ กลุ่ม เข้ามาในห้องเรียนที่เป็นออนไลน์ใหญ่ทุกคนเข้ามาเรียนร่วมกัน และนักศึกษาทุกกลุ่มช่วยกันตอบคำถามของครู (ในใบงานที่ 1) หลังจากนั้นนักศึกษาทำใบงานที่ 1 ต่อโดยเขียนข้อความ 1 เรื่อง 10 ประโยค (1 ย่อหน้า) เป็นประโยคภาษาไทย โดยนักศึกษาจัดกลุ่มแบ่งกลุ่มฝึกเขียน ข้อความ 1 เรื่องเป็นภาษาไทย ร่วมกันสรุปเนื้อหาของบทอ่านอภิปรายรูปแบบการเขียนประโยคในบทอ่านวัฒนธรรมไทย รวมทั้งวิธีการเขียนประโยค ตรวจสอบการปฏิบัติงานของเพื่อน จนมั่นใจว่าถูกต้องครบถ้วนตรงกันโดยนักศึกษาแต่ละกลุ่มช่วยกันตรวจสอบ จากนั้นผลัดกันตรวจแก้ไขการเขียนจนถูกต้อง และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันเพื่อหาคำตอบที่ดีที่สุด

1.4 ชั้นประเมินผลและมอบรางวัล

1.4.1 นักศึกษาทำแบบทดสอบรายบุคคล

นักศึกษาอ่านบทอ่าน บทอ่านวัฒนธรรมเป็นภาษาเขมร และฝึกเขียนข้อความ 1 เรื่อง (10 ประโยค) เป็นภาษาไทยจากบทอ่านภาษาเขมรเป็นรายบุคคล ใช้เวลา 60 นาที แต่ละคนทำงานในห้องเรียนออนไลน์ใหญ่ โดยนักศึกษาเปิดกล้องวิดีโอให้ครูได้เห็นในการทำข้อสอบการเขียนประโยคภาษาไทย เขียนข้อความ 1 เรื่อง (10 ประโยค) โดยความโปร่งใสในการทำข้อสอบรายบุคคล

1.4.2 ครูตรวจให้คะแนน และบันทึกคะแนนของสมาชิกรายบุคคล ในแต่ละกลุ่มโดยผู้วิจัยได้นำวิธีการให้คะแนนกลุ่มของ (Slavin. 1995, อ้างถึงใน วัชรรา เล่าเรียนดี 2548:129) ในการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ พร้อมกล่าวชมเชยกลุ่มที่มีคะแนนสูงสุด มอบรางวัลแก่กลุ่มที่มีคะแนนสูงสุด มอบรางวัลแก่กลุ่มที่ทำคะแนนได้มากที่สุด 2 ลำดับแรก โดยกำหนดรางวัล ได้แก่ กลุ่มยอดเยี่ยม และกลุ่มเก่งมาก

2. เมื่อสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้ตามกำหนดให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดความสามารถการเขียนประโยคภาษาไทย (Post-test) ซึ่งเป็นแบบวัดความสามารถบับเดียวกับแบบวัดความสามารถก่อนเรียน (Pre-test) แล้วตรวจให้คะแนน

3. นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบวัดความสามารถก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้มาเปรียบเทียบความแตกต่าง

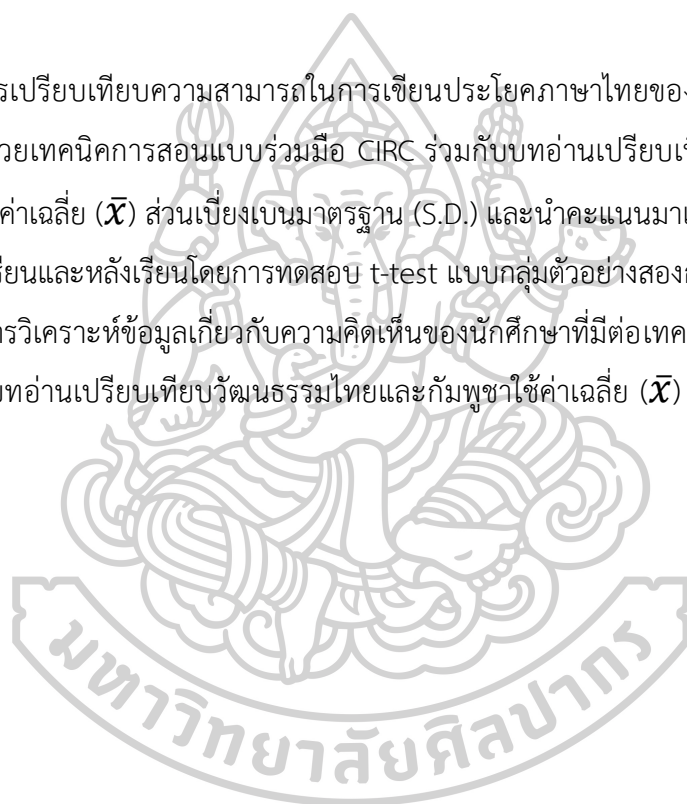
4. หลังจากการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา ให้นักศึกษาทำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

ขั้นตอนที่ 4 การวิเคราะห์และสรุปผลข้อมูล และตรวจสอบสมมติฐาน

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานและเพื่อสรุปผลการทดลองดังนี้

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษากัมพูชาระดับปริญญาตรี ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชาโดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และนำคะแนนมาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยการทดสอบ t-test แบบกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มมีความสัมพันธ์กัน

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชาใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาภูมิพวาระดับปริญญาตรีด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพวาท” เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยมีแบบแผนการวิจัย (The one group Pretest-posttest design) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยก่อนและหลังเรียนของนักศึกษาภูมิพวาระดับปริญญาตรี ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพวาท และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาของนักศึกษาภูมิพวาระดับปริญญาตรี ที่มีต่อเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพวาท กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาภูมิพวาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ในสถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัยภูมิพวาทนครปฐม ประเทศภูมิพวาท จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักศึกษา 13 คน ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการนำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพวาทแบบทดสอบการเขียนประโยคภาษาไทย และแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพวาท

ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ประกอบด้วย ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาภูมิพวาระดับปริญญาตรีด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพวาท ก่อนและหลังทดลอง และตอนที่ 2 ความคิดเห็นของนักศึกษาของนักศึกษาภูมิพวาระดับปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพวาท โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาภูมิพวาระดับปริญญาตรีด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพวา

การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาภูมิพวาระดับปริญญาตรีก่อนและหลังเรียน ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพวา มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 6 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาภูมิพวาระดับปริญญาตรี ก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRCร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพวา

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนนักศึกษา (<i>n</i>)	คะแนน เต็ม	\bar{X}	S.D.	t	p
ก่อนการจัดการเรียนรู้	13	16	7.69	2.32	- 13. 86	0.00
หลังการจัดการเรียนรู้	13	16	14.62	1.19		

จากตารางที่ 6 คะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาภูมิพวาระดับปริญญาตรีหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพวา ค่าเฉลี่ยคะแนนของการทดสอบหลังเรียน เท่ากับ 14.62 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.19 สูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการเรียน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.69 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.32 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของนักศึกษาภูมิพวาระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพว

ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาภูมิพวาระดับปริญญาตรีก่อนและหลังเรียน ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพวจำนวน 13 คน มีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 7 แสดงระดับความคิดเห็นของนักศึกษาภูมิพวาระดับปริญญาตรี ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพว

รายการ	(\bar{x})	(S.D.)	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้	4.38	0.47	มาก	(3)
1. ครูมีวิธีการจัดการเรียนรู้ที่สร้างบรรยากาศสนุกสนานและน่าสนใจ	4.15	0.69	มาก	3
2. กิจกรรมการเรียนรู้ปลูกเร้าและจูงใจให้นักศึกษาระดมหรือร่วมในการเรียน	4.46	0.78	มาก	2
3. วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีบรรยากาศทำงานร่วมกับผู้อื่นทำให้เกิดความสามัคคี	4.54	0.66	มากที่สุด	1
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.52	0.31	มากที่สุด	(2)
4. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพว ทำให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาเรื่องการเขียนประโยคภาษาไทยมากยิ่งขึ้น	4.62	0.51	มากที่สุด	2
5. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพว สามารถช่วยพัฒนาทักษะการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาให้ดียิ่งขึ้น	4.69	0.48	มากที่สุด	1

ตารางที่ 7 (ต่อ)

รายการ	(\bar{x})	(S.D.)	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
6. นักศึกษาพึงพอใจในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา	4.38	0.51	มาก	3
7. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชามีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน	4.38	0.65	มาก	3
ด้านประโยชน์และการนำไปใช้	4.59	0.20	มากที่สุด	(1)
8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชาทำให้การเรียนรู้วิชาภาษาไทยง่ายยิ่งขึ้น	4.54	0.52	มากที่สุด	2
9. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา ให้นักศึกษาเกิดนิสัยรักการอ่านรักการเขียน	4.46	0.52	มาก	3
10. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา มีประโยชน์ต่อนักศึกษา และเหมาะสมที่จะใช้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย	4.77	0.44	มากที่สุด	1
ความคิดเห็นโดยภาพรวม	4.50	0.26	มากที่สุด	

จากตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษากัมพูชาระดับปริญญาตรีที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรม พบว่า

ในความคิดเห็นโดยภาพรวมนักศึกษาที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด (\bar{x} =4.50, S.D. =0.26) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านประโยชน์และการนำไปใช้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (\bar{x} =4.59, S.D. =0.20) รองลงมาด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (\bar{x} =4.52, S.D. =0.31) และด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ (\bar{x} = 4.38, S.D. =0.47)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาภูมิพวาระดับปริญญาตรี ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพวาเป็นงานวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยก่อนและหลังเรียนของนักศึกษาภูมิพวาระดับปริญญาตรี ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพวา 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาภูมิพวาระดับปริญญาตรีที่มีต่อเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพวากลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาภูมิพวาระดับปริญญาตรีที่เรียนหลักสูตรภาษาไทยสถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัยภูมิพวาประเทศภูมิพวา ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่มได้ 1 ห้องเรียน จำนวน 13 คน ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพวาประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 แผน และบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพวา จำนวน 4 ชุด ที่สร้างขึ้นโดยผู้วิจัย ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่ ความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยและความคิดเห็นที่มีต่อเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพวา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ หัวข้อการเขียนประโยคด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพวา จำนวน 4 ชุด 12 ชั่วโมง 2) ข้อสอบก่อนเรียนเป็นแบบอัตนัย 1 ข้อ จำนวน 1 ชุด 3) บทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพวา สำหรับนักศึกษาภูมิพวาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 จำนวน 4 ชุด ได้แก่ 1.วันสงกรานต์ 2.วันเข้าพรรษา 3.ประเพณีการไหว้ 4.ประเพณีการบวช (ไทย 1บท – เขมร 1 บท) 4) แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยคซึ่งเป็นแบบอัตนัย หลังเรียน จำนวน 1ชุด และ 5) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาภูมิพวาระดับปริญญาตรี ที่มีต่อเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพวาเกี่ยวกับด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ และประโยชน์ที่ได้ จำนวน 10 ข้อ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมวลค่า (Rating Scales) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย และเห็นด้วยน้อยที่สุดการวิเคราะห์ข้อมูลและทดสอบสมมติฐาน ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีทางสถิติ

เพื่อตรวจสอบสมมติฐานด้วยค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่า t-test แบบ dependent

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาสัมฤทธิ์ระดับปริญญาตรี หลังการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้

2. ความคิดเห็นของนักศึกษาสัมฤทธิ์ระดับปริญญาตรีกัมพูชาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด

อภิปรายผลการวิจัย

1. การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาสัมฤทธิ์ระดับปริญญาตรี ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชานำผลมาอภิปรายตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

จากการวิจัยพบว่าความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาสัมฤทธิ์ระดับปริญญาตรี ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชาสูงกว่าก่อนการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าการนำบทอ่านวัฒนธรรมไทยและกัมพูชาใช้ในการจัดการเรียนรู้เป็นนวัตกรรมที่สามารถส่งเสริมและพัฒนาความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาได้เป็นอย่างดีนักศึกษาพัฒนาความสามารถการเขียนประโยคภาษาไทยจากเรื่องที่อ่านได้ถูกต้องสามารถนำคำสำคัญของเรื่องมาแต่งเป็นประโยคที่ถูกต้องได้ นักศึกษาสามารถเขียนเรียบเรียงเนื้อหาสาระได้ถูกต้องเข้าใจคำศัพท์ คำยาก ตอบคำถามได้ถูกต้อง และเข้าใจโครงสร้างประโยคได้ดีและมีความกระตือรือร้นต่อการเรียนอย่างมาก ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบการเขียนประโยคภาษาไทยอย่างเป็นขั้นตอนมีกระบวนการสร้างบทอ่านวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการเรียนรู้เรื่องการเขียนประโยคภาษาไทยใช้วิธีการสอนด้วยเทคนิคแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา เป็นวิธีการสอนที่มุ่งเน้น ผู้เรียนเป็นสำคัญซึ่งให้

นักศึกษาได้กล้าแสดงความคิดและลงมือปฏิบัติการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นแนวคิดในการจัดการเรียน การสอนให้นักศึกษาได้เรียนรู้ร่วมกันและปฏิบัติกิจกรรมให้สำเร็จตามจุดมุ่งหมาย สมาชิกในกลุ่ม จะต้องมีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งต่อตนเองและกลุ่ม ในการทำงานนั้นทุกคนจะต้องพึ่งพาอาศัยซึ่ง กันและกัน เป็นการสร้างความสัมพันธ์กันในกลุ่มให้สมาชิกมีความผูกพัน มีการปฏิสัมพันธ์ดีต่อกัน ระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม ทั้งทางด้านการช่วยเหลือร่วมมือกันปฏิบัติกิจกรรม ยอมรับฟัง ความคิดเห็น ร่วมอภิปรายและช่วยกันแก้ไขข้อบกพร่อง อีกทั้งยังฝึกให้นักศึกษามีความสามารถใน การเป็นผู้นำ และผู้ตามที่ดีซึ่งในสมาชิกแต่ละกลุ่มจะมีความแตกต่างกัน ทั้ง เพศ อายุ ความสามารถ ความสนใจและอื่น ๆ จึงก่อให้เกิดการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะนักศึกษาเก่งช่วยเหลือ นักศึกษาอ่อนกว่าให้เกิดความสำเร็จของงานและยังมีแรงกระตุ้นคือรางวัลซึ่งทำให้สมาชิกแต่ละกลุ่ม มีความเพียรพยายาม อดทน มุ่งมั่นและกระตือรือร้นในกลุ่มเพื่อให้ได้รับรางวัล ดังที่ งานวิจัยหลาย เล่มได้แสดงให้เห็นว่าเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทย และกัมพูชา สามารถพัฒนาการเขียนได้ดี เช่น ลักขณา บุญณรงค์ (2556: 52) ได้ศึกษาการพัฒนา ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับประเพณีของประเทศต่าง ๆ ในกลุ่มประชาคมอาเซียน โดยการ จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันด้วยเทคนิคการบูรณาการการอ่านและเขียน (CIRC) สำหรับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับ ประเพณีของประเทศต่าง ๆ ในกลุ่มประชาคมอาเซียน โดยใช้เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ของการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา สูงกว่าก่อน เรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ นักเรียนมี ความเห็นต่อเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก แสงดาว ไหมทอง (2559: 90) ได้วิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยวิธี CIRC ที่มีต่อความสามารถในการอ่าน จับใจความและเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือด้วยวิธี CIRC มีคะแนนความสามารถในการอ่านจับ ใจความวิชาภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือด้วยวิธี CIRC มีเจตคติต่อวิชาภาษาไทยหลังเรียนสูง กว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เจนจิรา อินทร์ (2559) การพัฒนาความสามารถ การเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้การสอนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบัวใหญ่ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้การสอนแบบร่วมมือ เทคนิค CIRC หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พบว่าความพึงพอใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการสอนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC ในภาพรวมอยู่ในระดับ

มาก ญัฐกาญจน์ เลิศยะโส (2553: 93) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนความเรียงร้อยแก้วโดยใช้การสอนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับแบบฝึกการเขียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 37 คนผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ของการเขียนความเรียงร้อยแก้วของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ความคิดเห็นของนักศึกษาสัมฤทธิ์ระดับปริญญาตรีสัมฤทธิ์ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและสัมฤทธิ์ พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย (\bar{X} =4.50, S.D. =0.26) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านประโยชน์และการนำไปใช้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (\bar{X} =4.59, S.D. =0.20) รองลงมา ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (\bar{X} =4.52, S.D. =0.31) และด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ (\bar{X} = 4.38, S.D. =0.47) ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและสัมฤทธิ์ ช่วยจูงใจให้นักศึกษาทำงานเป็นกลุ่มกระตือรือร้น ในการทำงาน ได้รับความรู้และคะแนนในการทำงานอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของแสน ประเสริฐ ปานเนียม (2552: 97) ได้ศึกษาผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเขียนของ นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่สอนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC ความคิดเห็นของ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีต่อวิธีการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC เห็นด้วยอยู่ในระดับมาก และยังสอดคล้องกับแนวคิดของ ญัฐกาญจน์ เลิศยะโส (2553: 93) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนความเรียงร้อยแก้วโดยใช้การสอนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับแบบฝึกการเขียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 37 คนผลการวิจัยพบว่าความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อวิธีการสอนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับแบบฝึกการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า มีลำดับดังนี้ อันดับแรก คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและสัมฤทธิ์ มีด้านประโยชน์และการนำไปใช้ โดยเฉพาะประโยชน์ต่อนักศึกษา และเหมาะสมที่จะใช้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเรียนภาษาโดยทั่วไปจะสัมพันธ์กับเรื่องของวัฒนธรรม รองลงมาเป็นอันดับสอง ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยเฉพาะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและสัมฤทธิ์ สามารถช่วยพัฒนาทักษะการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาให้ดียิ่งขึ้นสอดคล้องกับแนวคิดของ พระอุดมธีรคุณ และบัณฑิตกา จารุมา (2020: 62) ที่ว่าการเรียนการสอนทักษะภาษาในสถาบันการศึกษาปัจจุบัน จำเป็นต้องเรียนวัฒนธรรมควบคู่ไป

ด้วย และเมื่อคนต่างภาษาสื่อสารกันจึงต้องมีความเข้าใจวัฒนธรรมการใช้ภาษาของเจ้าของภาษาจึงจะก่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการสื่อสาร ในลำดับที่สามเป็นด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ โดยเฉพาะวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีบรรยากาศทำงานร่วมกับผู้อื่นทำให้เกิดความสามัคคีสอดคล้องกับ Slavin (ทีศนา แชมมณี 2552, 270-271, อ้างอิงมาจาก Slavin 1995, 104-110) ที่กล่าวว่า เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่าน และการเขียน โดยร่วมกันสรุปข้อความที่อ่าน ถามคำถาม ชี้แจงความเข้าใจ หรือความถูกต้องให้กับเพื่อนร่วมกลุ่มการเรียนรู้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนที่เรียนเก่งช่วยเหลือผู้เรียนที่เรียนอ่อน ทำให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กัน ไม่เห็นแก่ตัว มีความรักความสามัคคีช่วยเหลือ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้

1. การดำเนินการทดลองการพัฒนาความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปริญญาตรี ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา ครูอาจจะเลือกตัวอย่างของบทอ่านต่าง ๆ ได้หลายรูปแบบ เช่น ที่เกี่ยวข้องกับคำประพันธ์จากหนังสือประวัติศาสตร์ มาจัดการเรียนรู้เพื่อให้นักศึกษามีแนวความคิดที่หลากหลายในการเขียนประโยค

2. การจัดกิจกรรมกลุ่ม ครูต้องคอยกำกับ ดูแลนักศึกษา พร้อมให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะสนับสนุน ให้กำลังใจและกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดความกระตือรือร้นในการทำงาน

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาผลการเรียนรู้ด้านการเขียนประโยค หรือการเขียนสะกดคำยาก โดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา เป็นแบบเรียนสำหรับปีที่ 1

2. ควรมีการวิจัยการพัฒนาความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาโดยสอนจากวรรณคดีไทย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กรมวิชาการ. กระทรวงศึกษาธิการ. (2539) เอกสารลำดับที่ 2 ชุดนวัตกรรมช่วยการเรียนรู้ การเรียนการสอน
เปลี่ยนโฉมการเรียนรู้. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2539). หนังสือวัดคุณลักษณะด้านจิตพิสัยของสำนักทดสอบทางการศึกษา.
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา.

กฤษณา วงษาสันต์. (2542). **วิถีไทย**. กรุงเทพฯ : เวิร์ดเวฟเอ็ดดูเคชั่น.

กองทัพ เคลือบพนิชกุล. (2542). **การใช้ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์

กันต์ดนัย วรจิตติพล. (2542). “การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตสถาบันราชภัฏนครปฐม จังหวัดนครปฐม.”
วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ ในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

กำชัย ทองหล่อ. (2547). **หลักภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.

เขียนธีระวิทย์และสุนัยผาสุก. (2543). **กัมพูชาประวัติศาสตร์สังคมเศรษฐกิจความมั่นคงการเมืองและ
การต่างประเทศ ผลงานวิจัยชุดเอเชียโครงการเมธีวิจัยอาวุโสสกว.** กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

**โครงการพระราชทานความช่วยเหลือแก่ ราชอาณาจักรกัมพูชา ตามพระราชดำริสมเด็จพระ
กนิษฐาธิราชเจ้ากรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี.** เข้าถึงเมื่อ วันที่
10 ตุลาคม 2563 เข้าถึงจาก: http://sirindhorn.net/hrh_new/s2_2.php

จิตตาภา สารพัตติก ไชยปัญญา. (2562). ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชา
มหาวิทยาลัยบูรพา: ศึกษากรณีการใช้คำและการสร้างประโยค. **วารสารวิชาการ
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.** 27, 54 (พฤษภาคม-สิงหาคม).

จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ (2556). **การอ่านและการเขียนทางวิชาการ (Academic
Reading And Writing).** กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

_____. (2555). **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร.** กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ. (2558). **ภาษากับการสื่อสาร.** นครปฐม: ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร.

เจนจิราอินทร์. (2559). “การพัฒนาความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้การสอนแบบร่วมมือ
เทคนิค CIRC สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบัวใหญ่.” สำนักการศึกษา ศาสนา

และวัฒนธรรม องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา.

เจือ สตะเวทิน.(2518). **ตำรับเรียงความ**. กรุงเทพฯ : สุทธิสารการพิมพ์.

ฉลวย สุรสิทธิ์. (2522). **ศิลปะการเขียน**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ชวนฉัตร (1967). **รศ.สาสุกรีษัฏ**. พนมเปญ. การผูกมัดของบุตรสาวบุญคุณ.

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2553). **80 นวัตกรรม การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ**. (พิมพ์ครั้งที่ 2).

กรุงเทพฯ: บริษัทแดเน็กซ์อินเตอร์คอร์ปอเรชั่น.

ชาญวิทย์เกษตรศิริ. (2535). **บรรณานุกรมเอเชียอาคเนย์ศึกษาในประเทศไทย**. กรุงเทพฯ: มูลนิธิ

โครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์.

_____. (2546). **ประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้: สุวรรณภูมิ-อุษาคเนย์ภาคพิศดาร**.

ช่อนกลิ่น คำศิริ. (2537). “การพัฒนาแบบฝึกแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนประโยคภาษาไทยของ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร” วิทยานิพนธ์

ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณัฐกาญจน์เลิศยะโส. (2553). “การพัฒนาทักษะการเขียนความเรียงร้อยแก้วโดยใช้การสอนแบบ

ร่วมมือเทคนิคร่วมกับแบบฝึกการเขียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.” วิทยานิพนธ์

ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย

ศิลปากร.

ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2552). **ทักษะการเขียนภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดำรงฐานดี. (2560). **การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม**. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ดุขฎิพร ชำนิโรคนานต์. (2516). **กรอภาษาและวรรณกรรม**. ชุมชนุมบทความเชิงวิชาการ. กรุงเทพฯ:

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ตรึง เจริญ. (1974). “**วัฒนธรรม อริยธรรม**”. ม.ท.ป.

ตรึง เจริญ. (2018). **อารยธรรมเขมร: ความเชื่อ ขนบธรรมเนียม ประเพณี**. (พิมพ์ครั้งที่ 3) พนมเปญ:

กระทรวงอบรมยุวชนและกีฬา.

เตียวฉายสุก. (1971). **หนังสือวัฒนธรรมอริยธรรม (เขมร – อีเดีย)**. ม.ท.ป.

ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง. (2555). **การพัฒนาทักษะการเขียน**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ทัศนีย์ ศุภเมธี. (2542). **การสอนวิชาภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏธนบุรี.

ทิตนา แหมมณี. (2545). **กลุ่มสัมพันธ์เพื่อการทำงานและการจัดการเรียนการสอน**. กรุงเทพฯ: นิชิน

แอดเวอร์ไทซิง กรุ๊ป.

ทิตนา แหมมณี. (2550). **ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ**.

กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ธนุตต แทนคุณ และกุลวดี แพทย์พิทักษ์. (2549). **การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย: กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิศูนย์นนทบุรี**. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.
- ธนุตต แทนคุณ. (2548). **ภาษาไทย 1** กรุงเทพฯ: โอ.เอส. พรินติ้ง. เฮ้าส์.
- ธัญดา อดแก้ว. (2547). "การศึกษาสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมของประเทศในกลุ่มอาเซียน." **วิทยานิพนธ์ศิลปะมหาบัณฑิต สาขาวิชาออกแบบนิเทศศิลป์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร**.
- นวรรณ พันธุมธา. (2525). **ไวยากรณ์ไทย**. กรุงเทพฯ: รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์.
- นันทสาร สีสลับ. (2545). **แนวทางส่งเสริมภูมิปัญญาไทยในการจัดการศึกษา**. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- นิตยา กาญจนวรรณ. (2551). **การวิเคราะห์โครงสร้างภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นิภา กู้พงษ์ศักดิ์. (2555). ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติ: กรณีศึกษานักศึกษาจีน มหาวิทยาลัย. **วารสารรามคำแหงฉบับมนุษยศาสตร์**, 31(1), 123-137.
- นิภาพรรณ ศรีพงษ์. (2549). **ภาษาไทย: การฟัง การอ่าน การพูด การเขียน**. นครราชสีมา : มหาวิทยาลัยราชภัฏอีสาน.
- บงกช สิงห์กุล. (2545). **การใช้ภาษาไทยกับการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ : สื่อดะวัน.
- บัณฑิตกา จารุมา. (2563). ภาษาและวัฒนธรรม: ความหมายความสำคัญ และความสัมพันธ์ระหว่างกัน. **วารสารมหาจุฬาริชาการ**. 7, 2.
- บุปผา บุญทิพย์. (2552). "หลักการใช้คำเพื่อการสื่อสาร" ใน **ประมวลสาระชุดวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร หน่วยที่ 1 - 7**. กรุงเทพฯ : อรุณการพิมพ์.
- ประภาศรี สีอำไพ. (2536). **ภาษาไทย 4**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เปรมปรีดี โพธิ์ศรีทอง. (2563). **การศึกษาลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา และสาขาวิชาดนตรีศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรี**. ลพบุรี: วิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรี
- ผกาศรี เย็นบุตร. (2526). **ทักษะความรู้ทางภาษา**. กรุงเทพฯ ภาควิชาภาษาไทยและตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ ศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน.
- ผะอบ โปชะกฤษณะ. (2526). **ลักษณะเฉพาะภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์พีระพัฒนา.
- พจนา เขียนสะอาด. (2547). "การศึกษาผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการอ่านและการเขียนเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือกับเทคนิค CIRC." **วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร**.

พวงผกา คุโรวาท. (2539). **ศิลปะและวัฒนธรรมไทย**. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : รวมสาส์น.

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติของประเทศไทย ในพุทธศักราช 2542.

พิตรวัลย์ โกวทิวที. (2537). **ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ :สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ไพฑูริย์ สีนลารัตน์. (2540) **ภาษาไทย 1**. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์

มณีปิ่น พรหมสุทธิรักษ์. (2533). **ภาษากับการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

มาเรียม นิลพันธุ์. (2555). **วิธีวิจัยทางการศึกษา**. (พิมพ์ครั้งที่ 6). นครปฐม : ศูนย์วิจัยและพัฒนาการทางการศึกษา ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร. (2563). **มารยาทไทย**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท อัมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด.

รณยุทธ์ เอื้อไตรรัตน์ และนันทพร ศรีจิตติ. (2559). **การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ**. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

รัตนา มหากุล. (2540). **การสอนทักษะการเขียน**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.

ลักขณา บุญณรงค์. (2556). **การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับประเพณีของประเทศต่างๆในกลุ่มประชาคมอาเซียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันด้วยเทคนิคการบูรณาการการอ่านและการเขียน (CIRC) สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์.

วรรณิ์ โสมประยูร.(2542). **การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยพัฒนาพานิช.

_____. (2553). **เทคนิคการสอนภาษาไทย**.กรุงเทพมหานคร : ดอกหญ้าวิชาการ

วรวิฑู สุวรรณฤทธิ์.(2546). **วิถีไทย**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

วัชรรา เล่าเรียนดี.(2548 ก). **เทคนิคการจัดการเรียนการสอนและการนิเทศ**.นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.

_____. (2548 ข). **เทคนิคและยุทธวิธีพัฒนาการต่อการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ**. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วัฒนา บุรกลีกร.(2526). **คำสอนวิชาภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วัฒนธรรมร่วมราก ระหว่างไทย- เขมร **หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ** ฉบับวันที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ 2554.

วัลยา ช่างขวัญยืนและคณะ. (2549). **บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 2: คำ การสร้างคำและการยืมคำ**. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการ

การศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.

- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2549). **นวัตกรรมตามแนวคิด Backward Design**. มหาสารคาม: ภาควิชาหลักสูตรและการสอนคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศรีสุวรรณ วิวิศเทศ. (2546). “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบให้นักเรียนร่วมมือกันเรียนกับการสอนแบบปกติ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศักดิ์ดา ปั่นเหม่งเพชร. (2529). **ภาษากับการสื่อสาร**. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศิริตรารภรณ์ ศิลปะ. (2547). “การพัฒนาสื่อประสมร่วมกับการเรียนแบบ ซี ไอ อาร์ ซี เรื่องการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดแม่กตวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2”. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีและการสื่อสารการศึกษา. :มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- สนิท ตั้งทวี.(2528). **การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พริ้นติ้งเฮาส์.
- _____. (2531). **ความรู้และทักษะทางภาษา**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- สมพร มั่นตะสูตร. (2540). **การเขียนเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์
- สอ สารุณ.(1970). **วัฒนธรรมทั่วไป** ม.ป.ท. (กัมพูชา).
- สำลี รักสุทธี. (2544). **เทคนิควิธีการจัดการเรียนการสอนและเขียนแผนการสอน โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ**
- _____. (2553). **การจัดทำสื่อนวัตกรรมและแผนประกอบสื่อนวัตกรรม**. นนทบุรี :เพิ่มทรัพย์การพิมพ์.
- สุทธิวรรณ อินทะกนก.(2559). **การเขียนเชิงสร้างสรรค์**. สำนักวิชาศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- สุธิวงค์ พงษ์ไพบูลย์. (2536). **หลักภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 15. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุรรัตน์ อักษรกาญจน์.(2559). **การศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี**. สุราษฎร์ธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
- สุวรรณณา เกรียงไกรเพชร. (2523). รายงานการวิจัย เรื่องสมรรถภาพในการใช้ภาษาไทยชั้นต่าง ๆ ของคนไทย. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2545). **เรียนรู้สู่ครูมืออาชีพ**. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : ดวงกมลสมัย.
- สุรัตน์ คำหอมรีน. (2558). “การพัฒนาความสามารถในการแต่งกลอนสุภาพของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับแบบฝึก.” วิทยานิพนธ์
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศิลปากร.

แสงดาว ไหมทอง. (2559). “ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยวิธี CIRC ที่มีต่อความสามารถในการ
อ่านจับใจความและเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.” วิทยานิพนธ์
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏ
นครสวรรค์.

แสนประเสริฐ ปานเนียม. (2552). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเขียนของนักศึกษา
ระดับบัณฑิตที่สอนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC กับวิธีสอนแบบปกติ.
วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สำนักความสัมพันธ์ต่างประเทศ กระทรวงศึกษาธิการ. “ความร่วมมือด้านการศึกษากับราชอาณาจักร
กัมพูชา.” [ออนไลน์] เข้าถึงจาก: <http://www.bic.moe.go.th/index.php?id=396>, 17
กรกฎาคม 2552

สำนักพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม กรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรม. (2551). “คู่มือวันอาสาฬหบูชา
วันเข้าพรรษา บทสวดมนต์ไหว้พระ”. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรมศาสนา.

อนุমানราชชน, พระยา. (2515). **บรรณาการ**. พระนคร: คลังวิทยา.

_____. (2515). **วัฒนธรรมและประเพณีต่างๆของไทย**. พระนคร: คลังวิทยา.

อมรา พงศาพิชญ์. (2537). **วัฒนธรรม ศาสนา และชาติพันธุ์: วิเคราะห์สังคมไทยแนวมานุษยวิทยา**.
(พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรนุช ลิมตศิริ. (2554). **นวัตกรรมและเทคโนโลยีการจัดการเรียนรู้**. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: ภาควิชา
หลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

อุดมธีรคุณ, พระและ บัณฑิตกา จารุมา. (2520). ภาษาและวัฒนธรรม: ความหมาย ความสำคัญ และ
ความสัมพันธ์ระหว่างกัน. **วารสารมหาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย** 7, 2: 62.

อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (2546). **หลักภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช

ฮวด เวจชัว. (1974). **หนังสืออธิบายวัฒนธรรมทั่วไป: อารยธรรมเขมร**. ม.ป.ท. (กัมพูชา).

ภาษาต่างประเทศ

ក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ: <http://www.mcfa.gov.kh/site/detail/25#.Ynhk5-hBzIU>

សៀវភៅការបង្ហាញពីរបៀបសំពះខ្មែរ និងនិវត្តន៍របៀបរៀងដោយ: លោក សំ សំអាងនិងលោក ងួន សំអាត
សមាគមន័រប្បធម៌ខ្មែរ ចោះពុម្ពនៅ ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ចោះពុម្ពនៅខែមករា ឆ្នាំ 2002
ពិធីចូលឆ្នាំខ្មែរ ប្រពៃណីទំនៀមទម្លាប់បុណ្យចូលឆ្នាំខ្មែរ. ឧកញ៉ា ហោរាធិបតី (ញឹមប៉ែន) ព្រះរាជបណ្ឌិត

ជាតិកម្ពុជា និងទេពពិទ្ធរ ឈឹម ក្រសែម, ចាប ពិន (1960) ព្រះរាជពិធីទ្វាទសមាស ភាគ១, ភាគ ២ និងភាគ៣ បោះពុម្ពដោយ ក្រុមជំនុំជំនឿមន្ត្រីម្នាក់ៗខ្មែរ ពុទ្ធសនបណ្ឌិត្យកម្ពុជា ក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ <http://www.mcfa.gov.kh/site/detail/25#.Ynhk5-hBzIU>

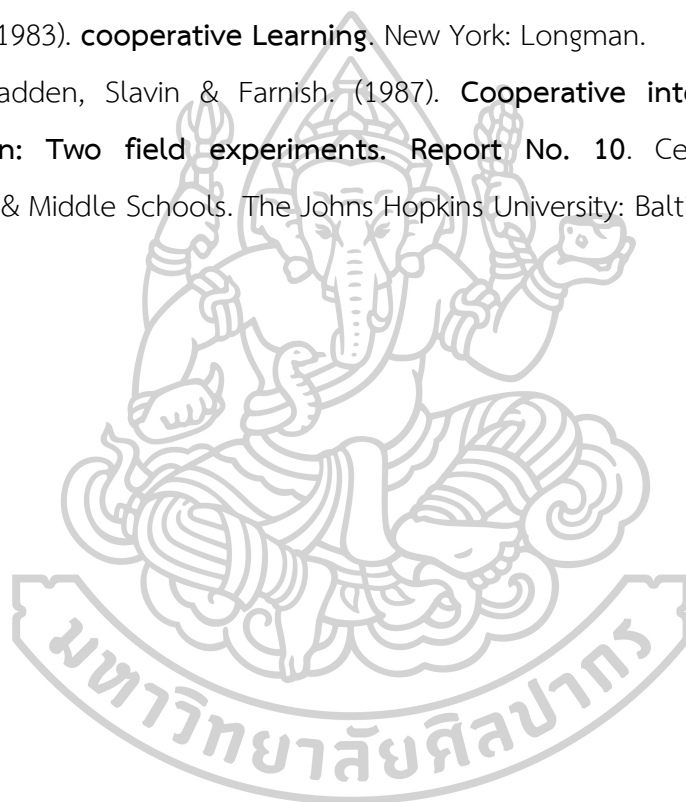
សៀវភៅ ៥០០០ ឆ្នាំនៃ ពុទ្ធសាសនា ការបួស ពុទ្ធិកបបមសិក្សាកម្រង ហ៊ុន ណេង ក្រុងកំពង់ចាម វគ្គខេមរ៍ សប្តិស័យ

Ajose, S.A, and V.G.joyner.(1990). “cooperative Learning” The Ribieith of and Effective Teaching strategy” Educational Horizone.

Johnson, D.W, and R.T. Johnson. (1989). **Cooperative and competition: Theory and Research.** Edina, miny: Interaction Book company.

Slarin, R.E. (1983). **cooperative Learning.** New York: Longman.

Stevens, Madden, Slavin & Farnish. (1987). **Cooperative integrated reading and composition: Two field experiments. Report No. 10.** Center for research on Elementary & Middle Schools. The Johns Hopkins University: Baltimore.

ภาคผนวก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

1. รองศาสตราจารย์ ดร.สมเกียรติ วัฒนาพงษากุล

วุฒิ	ศศ.ด. (ภาษาเขมร) มหาวิทยาลัยศิลปากร
ตำแหน่ง	รองศาสตราจารย์
สถานที่ทำงาน	มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

2. รองศาสตราจารย์ ดร.อรุวรรณ บุญยฤทธิ์

วุฒิ	ศศ.บ. (ภาษาศาสตร์) เกียรตินิยมอันดับ 2 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ตำแหน่ง	ศศ.ม. (ภาษาศาสตร์) มหาวิทยาลัยมหิดล ผู้ช่วยศาสตราจารย์
สถานที่ทำงาน	คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร

3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์บัญญัติ เรืองศรี

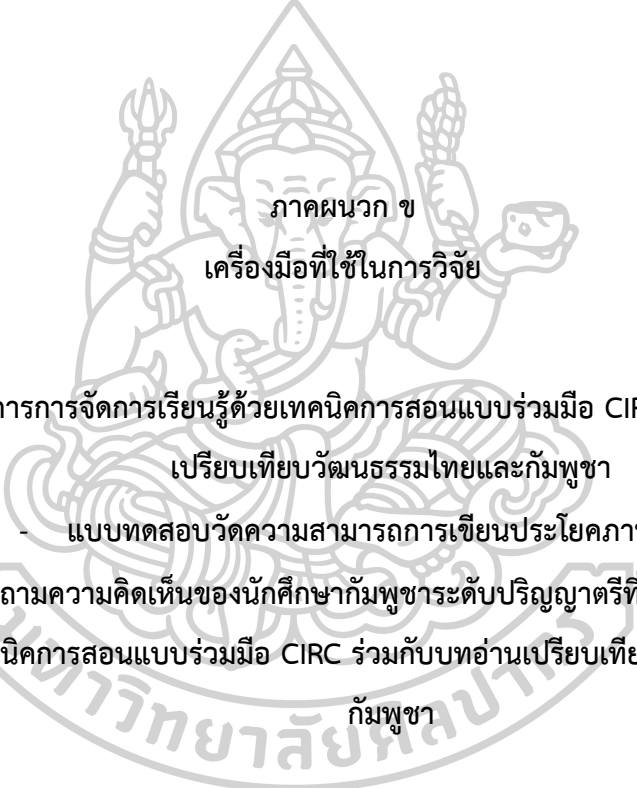
วุฒิ	กศ.ม. (ภาษาไทย) วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
ตำแหน่ง	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านศิลปวัฒนธรรม
สถานที่ทำงาน	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สร้อยญา จันทร์ชูสกุล

วุฒิ	ค.ด. (การวัดและการประเมินผลการศึกษา) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ตำแหน่ง	ผู้ช่วยศาสตราจารย์
สถานที่ทำงาน	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิ่งกาญจน์ บุรณสินวัฒนกุล

วุฒิ	ปร.ด. (หลักสูตรและการสอน) มหาวิทยาลัยศิลปากร
ตำแหน่ง	ผู้ช่วยศาสตราจารย์
สถานที่ทำงาน	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- แผนการจัดการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา
 - แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยคภาษาไทย
- แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษา กัมพูชา ระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับทอ่านเปรียบเทียบ
วัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง ที่ 1
แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับ
บทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย รหัส/รายวิชา ITHB 201

ชั้น ป.ตรี ที่ 2

เรื่อง วันสงกรานต์

เวลา 3 ชั่วโมง

ผู้สอน Miss. Suy Sreymom

สถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL)

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ITHB 201 ใช้หลักการเขียนสื่อสารเขียนประโยคย่อความให้เขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆการเรียบเรียงประโยคถูกต้องตามไวยากรณ์ การเขียนใช้คำเชื่อมโยงประโยคให้สัมพันธ์ต่อเนื่อง การเรียบเรียงลำดับเหตุการณ์ และเขียนรายงานข้อมูลและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระสำคัญ

การอ่านบทอ่านเกี่ยวกับประเพณีแล้วตอบคำถามและเขียนประโยคเพื่ออธิบายเรื่องวัฒนธรรมโดยใช้คำศัพท์และประโยคที่ถูกต้อง ผู้เรียนจะได้เรียนคำศัพท์ด้านวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา โครงสร้างประโยค ฝึกทักษะการอ่านและการเขียนประโยค

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักศึกษาสามารถนำคำสำคัญของเรื่องมาแต่งเป็นประโยคที่ถูกต้องได้
2. นักศึกษาสามารถเขียนประโยคภาษาไทยจากเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง
3. นักศึกษาสามารถเขียนเรียบเรียงเนื้อหาสาระได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

1. เขียนประโยคได้ถูกต้องตามหลักภาษา
2. เขียนเรียบเรียงประโยคตามลำดับเนื้อหาได้ถูกต้อง

กระบวนการเรียนรู้

ในการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา มีขั้นตอนดังนี้

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นเตรียมความพร้อม

1. อธิบายถึงความสัมพันธ์ของการอ่านและการเขียนให้นักศึกษาเข้าใจ การคิดคะแนนกลุ่ม วิธีการทำงานกลุ่ม สร้างแรงจูงใจในการร่วมมือกันเรียนรู้ ทำความเข้าใจกับนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนแบบร่วมมือCIRC

2. แบ่งกลุ่มนักศึกษาโดยความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน คือ 1:2:1 โดยการพิจารณาจากคะแนนสอบในเทอมก่อน

ขั้นสอน

1. ครูทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับการเขียนประโยค
2. ครูนำเสนอความรู้เกี่ยวกับการเขียนประโยคภาษาไทย จากบทอ่านวันสงกรานต์ของภาษาไทย
3. นักศึกษาอ่านใบงาน บทอ่าน เรื่องวันสงกรานต์ และให้ทำความเข้าใจ เรื่อง คำศัพท์ ประโยค
4. ครูสอนคำยากที่ปรากฏในบทอ่านเรื่องวันสงกรานต์ นักศึกษาอ่านออกเสียงคำศัพท์
5. ครูสอนการเขียนประโยคโดยอธิบายโครงสร้างประโยคภาษาไทยที่พบจากบทอ่าน

ขั้นกิจกรรมกลุ่ม

1. นักศึกษา อ่านบทอ่านวันสงกรานต์เป็นภาษาไทย โดยมีครูให้คำแนะนำหลังจากอ่านบทอ่านเสร็จ นักศึกษาตอบคำถามของครู (ตอบคำถาม ในใบงานที่ 1)
2. นักศึกษาทำใบงานที่ 1 เขียนข้อความ 1 เรื่อง 10 ประโยค (1 ย่อหน้า) เป็นภาษาไทย โดยนักศึกษাজัดกลุ่มแบ่งกลุ่มฝึกเขียน ข้อความ 1 เรื่อง เป็นภาษาไทย
3. ครูตรวจสอบความถูกต้องในการเขียนประโยค เรื่องวันสงกรานต์ โดยให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มช่วยกันตรวจสอบ จากนั้นผลัดกันตรวจ แก้ไขการเขียนของกลุ่มจนถูกต้อง

ขั้นประเมินผลและมอบรางวัล

1. นักศึกษาอ่านบทอ่านเรื่องวันสงกรานต์เป็นภาษาเขมร
2. นักศึกษาฝึกเขียนข้อความ 1 เรื่อง 10 ประโยค เป็นภาษาไทยจากบทอ่านภาษาเขมร เรื่องวันสงกรานต์ เป็นรายบุคคล
3. ครูตรวจประเมินผลบทอ่าน และคิดคะแนนของนักศึกษาแต่ละบุคคลเป็นคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม

สื่อ/แหล่งเรียนรู้

1. ใบความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ยากและประโยคในวันสงกรานต์
2. บทอ่านวัฒนธรรม วันสงกรานต์ของไทยและกัมพูชา (ภาษาเขมร-ภาษาไทย)

3. พจนานุกรม
4. แบบทดสอบการเขียนประโยค

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1. วิธีการทดสอบ
 - ตรวจสอบแบบทดสอบการเขียนประโยค เรื่อง วันสงกรานต์
2. สังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้
 - สังเกตพฤติกรรมทำงานกลุ่มของนักเรียนแต่ละกลุ่ม
3. เครื่องมือวัดผลการเรียนรู้
 - แบบทดสอบด้านการเขียนประโยค เรื่อง วันสงกรานต์
 - แบบบันทึกคะแนนการตรวจผลงาน

บันทึกผลหลังกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน

นักศึกษาอ่านบทอ่านวัฒนธรรมเรื่องวันสงกรานต์ในภาษาไทยได้ดี เข้าใจคำศัพท์ คำยาก ออกเสียงได้ชัดเจนตอบคำถามได้ถูกต้องหลังจากได้อ่านบทอ่าน นักศึกษาเข้าใจโครงสร้างประโยค และการเขียนประโยคภาษาไทยที่ครูได้อธิบาย ในขั้นกิจกรรมกลุ่มนักศึกษาสามารถแบ่งกลุ่มโดยคนละความสามารถตามเกณฑ์ที่ครูหวังไว้ นักศึกษามีความพยายามในการช่วยกันอ่าน และเขียนประโยคข้อความ 1 เรื่อง 10 ประโยค ได้ดี โดยนักศึกษาเขียนเรียงประโยคถูกต้องตามไวยากรณ์ ช่วยกันตรวจ ช่วยกันตอบคำถามจากบทอ่าน และอภิปรายงานกลุ่มได้ดี บทอ่านเรื่องวันสงกรานต์ของไทย และกัมพูชาได้รับความน่าสนใจอย่างมากจากนักศึกษา ในขั้นประเมินผลนักศึกษาร่วมกันอ่านเรื่องวันสงกรานต์เป็นภาษาเขมร นักศึกษาเขียนข้อความ 1 เรื่อง 10 ประโยค เป็นภาษาไทยจากบทอ่านวันสงกรานต์ภาษาเขมร เป็นงานรายบุคคล นักศึกษาประมาณ 2-3 คนยังทำไม่ได้เหมือนที่ควร หลังจากประเมินผลแล้วครูจึงต้องช่วยปรับปรุงโครงสร้างการเขียนประโยคในบทอ่านให้ดีขึ้นเพื่อจะได้เป็นแนวทางสำหรับการเขียน

ลงชื่อ.....ผู้สอน

()

วันที่/...../.....

เนื้อหาสาระการเรียนรู้

คำว่า “สงกรานต์” มาจากภาษาสันสกฤต แปลว่า การเคลื่อนที่ หรือการเคลื่อนย้าย หมายถึงการเคลื่อนย้าย **สงกรานต์** ถือเป็นประเพณีการเฉลิมฉลองวันขึ้นปีใหม่ของไทยที่ยึดถือปฏิบัติมาแต่โบราณ ซึ่งหมายถึงประเพณีสงฆ์ทำปีเก่าต้อนรับปีใหม่ของไทยกำหนดวันสงกรานต์มี 3 วันคือ วันที่ 13 -14 - 15 เมษายนของทุก ๆ ปีวันสงกรานต์ ถือเป็นวันแห่งความเอื้ออาทร ความรัก ความผูกพันที่มีต่อกันทั้งครอบครัว ชุมชน สังคม ศาสนา และเป็นวันหยุดพักผ่อนประจำปีตามประเพณีไทย และถือเป็นวันหยุดประกอบการงานหรือธุรกิจทั่วไป

วันสงกรานต์แสดงความกตัญญูต่อบรรพบุรุษ ในวันนี้จะมีการโปรยน้ำดำหัวขอพรจากพ่อแม่ ผู้เฒ่าผู้แก่ที่เคารพนับถือ วันสงกรานต์ถือเป็นวันสูงอายุแห่งชาติ และเป็นวันประกอบพิธีทางศาสนา เช่น มีการทำบุญตักบาตรจัดจตุปัจจัยไทยธรรมถวายพระ บังสุกุลกระดูกบรรพบุรุษ กรวดน้ำ อุทิศส่วนกุศลให้แก่ญาติผู้ล่วงลับ การสงฆ์พระพุทธรูป สรงน้ำพระสงฆ์ ขนทรายเข้าวัด (ก่อพระเจดีย์ทราย) รับศีล ปฏิบัติธรรม ฯลฯ

หลักการการเขียนประโยคคือ การนำเอาคำหลาย ๆ คำมาเรียงต่อกันเป็นกลุ่มคำ มีลักษณะเป็นวลีและประโยคอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ทั้งในด้านรูปแบบและความหมาย โดยทั่วไปประโยคประกอบด้วยคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไป ที่มีทั้งภาคประธานและภาคแสดง

จากการเก็บข้อมูลและการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนหลายคนที่เป็นผู้สอนภาษาไทยในสถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์พนมเปญและนักศึกษาระดับปริญญาตรี ได้ให้สัมภาษณ์ปัญหาส่วนใหญ่ที่ยากคือเกี่ยวกับการเรียนภาษาไทย คือด้านการเขียนสะกดคำ ได้แก่

1.การสะกดคำ หมายถึง การเขียนคำ สระ วรรณยุกต์ และการันต์ เรียบเรียงเป็นคำให้ถูกต้องตามลำดับได้ถูกต้องตามเกณฑ์การสะกดคำ และเขียนได้ถูกต้องตามอักขรวิธี และมีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

การเขียนสะกดคำ ได้แก่

1. การประวิสรรชนีย์: เช่น พระ ประจำ
2. การไม่ประวิสรรชนีย์: เช่น ฉลอง กตัญญู
3. การใช้ ไอ โย อัย: เช่น ใน ใใหม่ใหญ่ไทย
4. การใช้ อำ อัม อ่า รร + ม: เช่น สัมพันธ์ วัฒนธรรม
5. การใช้ ณ น เป็นพยัญชนะต้นและตัวสะกด: เช่น นก แพน นิทาน

เอราวัณ สนทนา

6. การใช้ตัวการันต์และไม่ทันตฆาต: เช่น สงกรานต์ สัญลักษณ์ สัมพันธ์
เจดีย์

7. หลักการใช้ไม้ไต่คู้: เช่น เป็น เม็ด
8. หลักการใช้ไม้ยมก: เช่น ทุก ๆ
9. หลักการใช้ ทร: เช่น ทรง อาทรทรายทราว

2. การเรียบเรียงประโยคถูกต้องตามไวยากรณ์ หมายถึง เรียงประโยคให้ได้ใจความที่ถูกต้อง มีความหมายตามหลักภาษา และมีเนื้อความบริบูรณ์และการใช้คำให้ถูกต้องตามไวยากรณ์ ได้แก่

- คำนามใช้เรียกชื่อคน สัตว์ สิ่งของ เช่น พ่อ แม่ บรรพบุรุษ
 - คำกริยา แทนอาการ เช่น สรงน้ำ อุทิศ รดน้ำ
 - คำวิเศษณ์ ใช้ประกอบคำอื่นให้มีเนื้อความแปลกไป เช่น ดี งาม ใหญ่
 - คำบุพบท ใช้นำหน้าคำนาม หรือกริยา เพื่อบอกตำแหน่ง คำว่ามีหน้าที่อะไร
- เช่น แต่ ต่อ นอก ใน
- คำสันธาน คือ คำเชื่อมข้อความให้เป็นเรื่องติดต่อกัน เช่น กับ แต่ จึง ซึ่ง
- หรือ เพื่อ

3. การเขียนใช้คำเชื่อมโยงประโยคสัมพันธ์ต่อเนื่อง หมายถึง การเชื่อมประโยคให้ต่อเนื่องเป็นประโยคเดียวกันอาจใช้คำเชื่อมที่เรียกว่า “**สันธาน**” หรืออาจใช้กลุ่มคำหรือที่เรียกว่า “**สันธานวลี**” เป็นตัวเชื่อม และเมื่อเชื่อมประโยคให้เกี่ยวเนื่องกันแล้ว เนื้อความของประโยคอาจมีลักษณะดังนี้

1.1 เชื่อมประโยคด้วยคำสันธานหรือสันธานวลี แล้วมีเนื้อความคล้อยตามกัน คำเชื่อมที่ใช้เช่น และ ทั้ง... และอย่างไรก็ตามถึงกระนั้นก็ดี รวมทั้ง เพราะฉะนั้น เป็นต้น

ตัวอย่าง : วันสงกรานต์เป็นวันครอบครัว + และ + มีแนวโน้ม
คำเชื่อม คือ คำที่ใช้เชื่อมคำ วลี ประโยคเข้าด้วยกัน แบ่งออกเป็น 4 ชนิด ดังนี้

1. คำเชื่อมสมภาค คือ คำเชื่อมหน่วยภาษาชนิดเดียวกัน ให้เป็นหน่วยเดียวกัน อาจเป็นคำนาม คำสรรพนาม ประโยคย่อยกับประโยคย่อย ได้แก่ กับ (หรือ กะ) และ หรือ แต่ เช่น

- เชื่อมคำนามกับคำนาม เช่น สังคมและศาสนา ในสังคมไทยสมัยใหม่นี้ว่าวันสงกรานต์เป็นวันครอบครัว

2. คำเชื่อมอนุประโยค คือ คำนำหน้าอนุประโยค ในประโยคซ้อน มี ดังนี้
ปีใหม่ที่มีความสุขเป็นประเพณีมงคล (ที่ ขยายคำนาม ปีใหม่)

4. การเรียบเรียงลำดับเนื้อหา หมายถึง การลำดับเรื่องที่มีความสำคัญต่องานเขียน
ได้แก่

1. ลำดับตามเหตุผล
2. ลำดับตามเวลาหรือเหตุการณ์ก่อนหลังเป็นลำดับขั้น
3. ลำดับตามความสำคัญ
4. ลำดับตามทิศทางหรือสถานที่
5. ลำดับจากส่วนรวมไปหาส่วนย่อยหรือลำดับจากส่วนย่อยไปหาส่วนรวม

ใบความรู้ ที่ 1 การสะกดคำ

การสะกดคำ หมายถึง การเขียนคำ สระ วรรณยุกต์ และการันต์ เรียบเรียงเป็นคำให้ถูกต้องตามลำดับได้ถูกต้องตามเกณฑ์การสะกดคำ และเขียนได้ถูกต้องตามอักขรวิธี และมีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

การเขียนสะกดคำ

1. การใช้รูปประวิสรรชนีย์ เช่น ประจำ ประเพณี พระธรรม ประภาค ประทับ ประมวล ประเสริฐ ประการ ประมวล พระคุณ
2. การใช้รูปไม่ประวิสรรชนีย์ เช่น ฉลอง กตัญญู ถวาย สมัย อบายมุข สว่าง ขนบ มิตรภาพ ปรารณา
3. การใช้ไอ โอ ไอย อัย เช่น น ใ ใให้ ไหวั มेत्रิ ได ไทย ม ไหม ไหญ่ วินัย
4. การใช้อำ อัม อាំม รร + ม เช่น สัมพันธ์ ธรรม อารยธรรม ลอกธรรม พระธรรม
5. การใช้ ฌ น เป็นพยัญชนะต้นและตัวสะกด หรือ ใช้เป็นตัวสะกดในพยางค์สุดท้ายเช่น กัน ฝน ภาวนา ศาสนา สถาน บน เปียน ชนพรหมัน อาตมัน
6. การใช้ตัวการันต์และไม้ทัณฑฆาต เช่น สงกราน์ สัญลักษณ์ สัมพัน์ เจติย์ แกกอฮอล์ ประสบการณ์ อานิสงส์ สัตว์
7. การใช้ไม้ไตคู่ เช่น ปเิน บำเพ็ญ เด็ก เ็นดู สำรเิจ
8. การใช้ไม้ยมก เช่น ทก ๆ ทัว ๆ ต่าง ๆ ได ๆ
9. การใช้ ทร เช่น อาทรทราย ทราบ ทรวง

ใบความรู้ ที่ 2

องค์ประกอบและโครงสร้างของประโยค

ประโยคเกิดจากคำหลายคำหรือวลีที่นำมาเรียงต่อกันอย่างเป็นระเบียบให้แต่ละคำมีความสัมพันธ์กันมีใจความสมบูรณ์แสดงให้รู้ว่าเช่นสมชายไปโรงเรียนตำรวจจับคนร้าย เป็นต้น

องค์ประกอบของประโยคประโยคแบ่งออกเป็น 3 ชนิดคือประโยคความเดียวประโยคความรวมและประโยคความซ้อนประโยคหนึ่งๆจะต้องมีภาคประธานและภาคแสดงเป็นหลักและอาจมีคำขยายส่วนต่างๆได้

1. ภาคประธานของประโยคคือคำหรือกลุ่มคำที่ทำหน้าที่เป็นผู้กระทำผู้แสดงซึ่งเป็นส่วนสำคัญของประโยคและอาจมีบทขยายซึ่งเป็นคำหรือกลุ่มคำมาประกอบเพื่อทำให้มีใจความชัดเจนยิ่งขึ้น

2. ภาคแสดงของประโยคคือคำหรือกลุ่มคำที่ประกอบไปด้วยบทกริยาบทกรรมและส่วนเติมเต็มบทกริยาทำหน้าที่เป็นตัวกระทำหรือตัวแสดงของประธานส่วนบทกรรมทำหน้าที่เป็นผู้ถูกกระทำและส่วนเติมเต็มทำหน้าที่เสริมใจความของประโยคให้สมบูรณ์คือทำหน้าที่คล้ายบทกรรมแต่ไม่ใช้กรรมเพราะมิได้ถูกกระทำ

3. ส่วนขยายของประโยคอาจเป็นคำหรือกลุ่มคำอยู่ในภาคประธานหรืออยู่ในภาคแสดงซึ่งอาจเป็นการขยายกริยาขยายกรรมหรือขยายส่วนเติมเต็ม

ตัวอย่างประโยค

1. ประชาชนเล่นน้ำอย่างสนุกสนาน **ประชาชน** (ภาคประธาน) **เล่นน้ำ** (ภาคแสดง) **อย่างสนุกสนาน**(ส่วนขยาย)
2. อาจารย์ของฉันไหวสวยมาก **พี่สาว** (ภาคประธาน) **ไหว** (ภาคแสดง) **ของฉัน, สวยมาก** (ส่วนขยาย)
3. พระสงฆ์ท่านนั้นเดินผ่านเจดีย์วัดชาย (ภาคประธาน) **เดินผ่าน** (ภาคแสดง) **คนนั้น, เจดีย์วัด** (ส่วนขยาย)

ใบความรู้ ที่ 3
คำเชื่อมโยงประโยคสัมพันธ์ต่อเนื่อง

การเขียนใช้คำเชื่อมโยงประโยคสัมพันธ์ต่อเนื่อง หมายถึง การเชื่อมประโยคให้ต่อเนื่องเป็นประโยคเดียวกันอาจใช้คำเชื่อมที่เรียกว่า “สันธาน” หรืออาจใช้กลุ่มคำหรือที่เรียกว่า “สันธานวลี” เป็นตัวเชื่อม และเมื่อเชื่อมประโยคให้เกี่ยวเนื่องกันแล้ว เนื้อความของประโยคอาจมีลักษณะดังนี้

1.1 เชื่อมประโยคด้วยคำสันธานหรือสันธานวลี แล้วมีเนื้อความคล้อยตามกัน คำเชื่อมที่ใช้เช่น และ ทั้ง... และอย่างไรก็ตามถึงกระนั้นก็ดี รวมทั้ง เพราะฉะนั้น เป็นต้น

ตัวอย่าง :

การบวชเป็นการสืบต่อพระพุทธศาสนาแล้วยังเป็นการสร้างอานิสงส์ให้แก่ตัวผู้บวช + และ + ผู้เป็นบิดามารดาอย่างยิ่งใหญ่
ชาวไทยรับวัฒนธรรมการไหว้มาได้ปรับปรุงให้เหมาะสมกับวิถีชีวิต + และ + ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรมของไทย
พุทธศาสนิกชนจะถวายเทียนพรรษา + และ + กิจกรรมทางศาสนาที่สำคัญ
วันสงกรานต์เป็นวันครอบครัว + และ + มีแนวโน้ม

1.2 เชื่อมประโยคด้วยคำสันธานหรือสันธานวลี แล้วมีเนื้อความเป็นเหตุเป็นผลกัน คำเชื่อมที่ใช้ เช่น จึง เพราะ เพราะฉะนั้น เป็นต้น

ตัวอย่าง :

พ่อแม่ได้รับอานิสงส์จากการบวช + เพราะ + ความตั้งใจของลูกที่บวช
ช่วงฤดูพรรษาพุทธศาสนิกชนชาวไทยถือเป็นโอกาสอันดี + เพราะ + ได้ฟังพระธรรมเทศนาตลอดเวลาเข้าพรรษา

คำเชื่อม คือ คำที่ใช้เชื่อมคำ วลี ประโยคเข้าด้วยกัน แบ่งออกเป็น 4 ชนิด ดังนี้

1. คำเชื่อมสมภาค คือ คำเชื่อมหน่วยภาษาชนิดเดียวกัน ให้เป็นหน่วยเดียวกัน อาจเป็นคำนาม คำสรรพนาม ประโยคย่อยกับประโยคย่อย ฯลฯ มี 4 คำ ได้แก่ กับ (หรือ กะ) และ หรือ แต่ เช่น

- เชื่อมคำนามกับคำนาม เช่น พ่อและแม่เป็นผู้ให้กำเนิดลูก

- เชื่อมคำนามกับคำนาม เช่น สังคมและศาสนา ในสังคมไทยสมัยใหม่นับว่าวันสงกรานต์เป็นวันครอบครัว

- การให้เกียรติและการไหว้แสดงถึงความเคารพต่อผู้ที่มีสัมมาคารวะในชีวิตประจำวันของคนในสังคม

- เชื่อมคำนามกับคำนาม เช่น พระสงฆ์ และพุทธศาสนิกชนบำเพ็ญกุศลในช่วงเวลาจำพรรษา

2. คำเชื่อมอนุประโยค คือ คำนำหน้าอนุประโยค ในประโยคซ้อน มี 3 ชนิดดังนี้

- คำเชื่อมนามานุประโยค ได้แก่ ที่ ว่า ให้ ที่ว่า นำหน้าอนุประโยคที่ทำหน้าที่เป็นประธาน กรรม หรือหน่วยเติมเต็ม เช่น

พุทธศาสนิกชนไทยจึงผูกพันอยู่กับความเชื่อว่า การบวชจะเป็นการสืบต่อพระพุทธศาสนา (กรรม)

การไหว้ที่มีความเหมาะสมกับวิถีชีวิตเป็นประเพณีอันดีงาม (ที่ ขยายคำนาม การไหว้)

ปีใหม่ที่มีความสุขเป็นประเพณีมงคล (ที่ ขยายคำนาม ปีใหม่)

วันเข้าพรรษาที่มีความสำคัญของพุทธศาสนาเป็นประเพณีของชาวพุทธ (ที่ ขยายคำนาม วันเข้าพรรษา)

- คำเชื่อมคุณานุประโยค ได้แก่ ที่ ซึ่ง อัน นำหน้าอนุประโยคที่ทำหน้าที่ขยายนาม เช่น

การบวชที่มีความสำคัญทางศาสนาเป็นประเพณีดี (ที่ ขยายคำนาม การบวช)

การไหว้ที่มีความเหมาะสมกับวิถีชีวิตเป็นประเพณีอันดีงาม (ที่ ขยายคำนาม การไหว้)

ปีใหม่ที่มีความสุขเป็นประเพณีมงคล (ที่ ขยายคำนาม ปีใหม่)

วันเข้าพรรษาที่มีความสำคัญของพุทธศาสนาเป็นประเพณีของชาวพุทธ (ที่ ขยายคำนาม วันเข้าพรรษา)

- คำเชื่อมวิเศษยานุประโยค ได้แก่ เพราะ ถ้า จนกระทั่ง เมื่อ ฯลฯ นำหน้าอนุประโยคที่ทำหน้าที่ขยายกริยา เช่น

นักบวชอยู่ในบ้านไม่ได้เพราะต้องอยู่ที่วัด (เพราะ ขยายคำกริยา ไม่อยู่ในบ้าน)

พระภิกษุสงฆ์พักประจำอยู่ในวัดตลอดระยะเวลาฤดูฝน มีกำหนด 3 เดือน เพราะไม่สามารถออกนอกสถานที่ได้(เพราะ ขยายคำกริยา พักประจำอยู่ในวัด)

เขาไหว้ไม่ได้แสดงถึงการทักทายเพราะแสดงถึงมิตรภาพ มิตรไมตรี (เพราะ ขยาย คำกริยา เขาไหว้)

3. คำเชื่อมเสริม คือ คำที่เพิ่มขึ้นเพื่อให้หน่วยภาษา 2 หน่วยสัมพันธ์กันได้ชัดเจนขึ้น ได้แก่ จึง เลย ถึง ก็ เช่น ผู้บวชได้ศึกษาถึงหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จึงนำไปสู่การปฏิบัติอย่างเคร่งครัดตลอด 3 เดือนในช่วงเวลาเข้าพรรษาพระสงฆ์อยู่จำพรรษา จึงเป็นโอกาสอันดีที่ได้ศึกษาพระธรรมวินัยจากพระสงฆ์ที่ทรงความรู้ การไหว้เป็นการแสดงมิตรภาพมิตรไมตรี จึงกลายเป็นวัฒนธรรมทักทายที่แสดงความเคารพ ผู้บวชได้ศึกษาถึงหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จึงนำไปสู่การปฏิบัติอย่างเคร่งครัด

4. คำเชื่อมสัมพันธ์สาร คือ คำเชื่อมตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปให้รวมกันเป็นข้อความเดียวกัน เช่น กล่าวคือ อย่างไรก็ตาม ในที่สุด ทว่า ทั้งนี้ อนึ่ง

ช่วงฤดูพรรษาพุทธศาสนิกชนชาวไทยถือเป็นโอกาสอันดีที่จะบำเพ็ญกุศล ในที่สุดรัฐบาลได้ประกาศให้วันเข้าพรรษาเป็นวันงดดื่มสุราแห่งชาติ

บทอ่าน เรื่อง วันสงกรานต์

พิธีวันสงกรานต์ ถือเป็นประเพณีการเฉลิมฉลองวันขึ้นปีใหม่ของไทยที่ยึดถือปฏิบัติมาตั้งแต่โบราณ ซึ่งหมายถึงประเพณีสงท่ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ของไทยกำหนดวันสงกรานต์มี 3 วันคือวันที่ 13 -14 - 15 เมษายนของทุก ๆ ปีช่วงวันสงกรานต์เป็นวันแห่งความเอื้ออาทร ความรัก ความผูกพันที่มีต่อกันทั้งครอบครัว ชุมชน สังคม และศาสนา ในสังคมไทยสมัยใหม่นับว่าวันสงกรานต์เป็นวันครอบครัว และมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนทัศนคติ เปลี่ยนไปสู่สังคมในวงกว้าง ในความเชื่อดั้งเดิมที่ใช้สัญลักษณ์เป็นองค์ประกอบหลักในพิธี เช่น การใช้น้ำเป็นตัวแทน รดให้แก่กันเพื่อความชุ่มชื่น การรดน้ำดำหัว ในวันสงกรานต์ มีการขอพรจากผู้ใหญ่ มีการรำลึกและกตัญญูต่อบรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว อีกทั้งยังมีประเพณีที่สืบทอดมาตั้งแต่ดั้งเดิม เช่น การสงน้ำพระที่นำมาซึ่งความเป็นสิริมงคล เพื่อให้เป็นการเริ่มต้นปีใหม่ที่มีความสุขแสดงความกตัญญูกตเวทิตาต่อบรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้วด้วยการทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ การสร้างความสามัคคีในชุมชน ได้แก่ การร่วมกันทำบุญให้ทาน ปลอ่ยนก ปลอ่ยปลา การก่อพระเจดีย์ทราย และเป็นการทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา การเล่นสาดน้ำเพื่อความสนุกสนานรื่นเริงร่วมกันเพื่อให้เป็นการเริ่มต้นปีใหม่ที่มีความสุข

ปัจจุบันมีพัฒนาการและเปลี่ยนแปลงจนคลาดเคลื่อนบิดเบือนไปเกิดการประชาสัมพันธ์ในเชิงการท่องเที่ยวให้เป็นภาพของการใช้น้ำเพื่อแสดงความหมายเพียงประเพณีการเล่นน้ำ

(ที่มา : ประเพณีสงกรานต์ กระทรวงวัฒนธรรม https://www.m-culture.go.th/th/article_view.php?nid=8810)

คำศัพท์
ในบทอ่าน เรื่อง วันสงกรานต์

1. เจตีย์	เซตีย
2. ล่วงลับ	สลับ
3. บรรพบุรุษ	บุตฺตบุรุษ, ជីដូនជីតា
4. สรงน้ำพระ	ស្រង់ព្រះ
5. การรดน้ำ	ការឱ្យព្រះសង្ឃសាធុការ
6. อุทิศ	ឧទ្ទិស
7. การรดน้ำดำหัว	ការជូនព្រះនិងសុំមោទោសដល់ ជីដូនជីតាឪពុកម្តាយអ្នកម្ចាស់ បងប្អូន នៅរៀងរាល់កន្លងផុតទៅដែល
	ធ្លាប់លើសលូស ឬ ធ្វើខុសគ្នាផ្តង
8. ประเพณี	ប្រពៃណីទំនៀមទម្លាប់
9. บุพการี	บุត្តលដែលបានធ្វើមរណៈកាលទៅហើយ
10. ส่วนกุศล	កុសលផលបុណ្យ

ใบงานที่ 1
เรื่อง วันสงกรานต์

ตอบคำถามต่อไปนี้

1. ในประเพณีสงกรานต์ คนไทยใช้น้ำทำ อะไรบ้าง (เขียน X หน้า) ในคำตอบที่ถูกต้อง

.....ก. สรงน้ำพระสงฆ์

.....ข. สรงน้ำพระพุทธรูป

.....ค. รดน้ำผู้ใหญ่ ครู อาจารย์

.....ง. การนำทรายเข้าวัด

.....จ. รดน้ำกระดูกคนตายแล้ว

.....ฉ. เล่นสาดกันในหมู่หนุ่มสาวและเด็ก ๆ

.....ช. รดน้ำเจดีย์ทราย

2. วัตถุประสงค์ของการการรดน้ำผู้ใหญ่ คืออะไร

ก. การอวยพรให้ผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือครูบาอาจารย์ท่านผู้ใหญ่

ข. การบ่งสัญลักษณ์กระดูกญาติผู้ใหญ่ที่ตายแล้ว

ค. การสรงน้ำพระพุทธรูปที่บ้านและที่วัด

ง. การนำทรายเข้าวัด

3. จงอธิบายจากกิจกรรมวันสงกรานต์ เขียนข้อความ 1 เรื่อง 10 ประโยค (1 ย่อหน้า) เป็นภาษาไทย

คำตอบ ใบงานที่ 1

เรื่องวันสงกรานต์

1. ในประเพณีสงกรานต์ คนไทยใช้น้ำทำ อะไรบ้าง (เขียน X หน้า)

..... X..... ก. สรงน้ำพระสงฆ์

.....X..... ข. สรงน้ำพระพุทธรูป

.....X..... ค. รดน้ำผู้ใหญ่ ครู อาจารย์

..... ง. การนำทรายเข้าวัด

.....X..... จ. รดน้ำกระดูกคนตายแล้ว

.....X..... ฉ. เล่นสาดกันในหมู่หนุ่มสาวและเด็ก ๆ

.....X..... ช. รดน้ำเจดีย์ทราย

2. วัตถุประสงค์ของการการรดน้ำผู้ใหญ่ คือ

ก. การอวยพรให้ผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือครูบาอาจารย์ท่านผู้ใหญ่

ข. การบั้งสกุลอัฐิกระดูกญาติผู้ใหญ่ที่ตายแล้ว

ค. การสรงน้ำพระพุทธรูปที่บ้านและที่วัด

ง. การนำทรายเข้าวัด

3. จงอธิบายจากกิจกรรมวันสงกรานต์ เขียนข้อความ 1 เรื่อง 10 ประโยค (1 ย่อหน้า) เป็นภาษาไทย

กิจกรรมในวันสงกรานต์ ได้แก่ การทำบุญตักบาตรเพื่อให้เกิดสิริมงคล การรดน้ำขอพรผู้ใหญ่ ได้แก่ บิดา มารดา ญาติผู้ใหญ่ และบุคคลที่มีพระคุณ การรดน้ำดำหัว การขอขมาสิ่งทีอาจล่วงเกินผู้ใหญ่ การขอพรเพื่อเป็นสิริมงคล สรงน้ำพระพุทธรูป และสรงน้ำพระ การร่วมกันทำบุญให้ทาน ปลอ่ยนก ปลอ่ยปลา ถือว่าเป็นการอโหสิกรรมและชำระบาป

แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง ที่ 2

แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับ

บทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย รหัส/รายวิชา ITHB 201

ชั้น ป.ตรี ที่ 2

เรื่อง วันเข้าพรรษา

เวลา 3 ชั่วโมง

ผู้สอน Miss. Suy Sreymom

สถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL)

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ITHB 201 ใช้หลักการเขียนสื่อสารเขียนประโยคย่อความให้เขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ การเรียบเรียงประโยคถูกต้องตามไวยากรณ์ การเขียนใช้คำเชื่อมโยงประโยคให้สัมพันธ์ต่อเนื่อง การเรียบเรียงลำดับเหตุการณ์ และเขียนรายงานข้อมูลและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระสำคัญ

การอ่านบทอ่านเกี่ยวกับประเพณีแล้วตอบคำถามและเขียนประโยคเพื่ออธิบายเรื่องวัฒนธรรมโดยใช้คำศัพท์และประโยคที่ถูกต้อง ผู้เรียนจะได้เรียนคำศัพท์ด้านวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา โครงสร้างประโยค ฝึกทักษะการอ่านและการเขียนประโยค

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถนำคำสำคัญของเรื่องมาแต่งเป็นประโยคที่ถูกต้องได้
2. นักเรียนสามารถเขียนประโยคภาษาไทยจากเรื่องที่ทำได้อ่านได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถเขียนเรียบเรียงเนื้อหาสาระได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

1. เขียนประโยคได้ถูกต้องตามหลักภาษา
2. เขียนเรียบเรียงประโยคตามลำดับเนื้อหาได้ถูกต้อง

กระบวนการเรียนรู้

ในการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ เทคนิค CIRC ร่วมกับบทอ่าน วัฒนธรรมไทยและกัมพูชา มีขั้นตอนดังนี้

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นเตรียมความพร้อม

1. อธิบายถึงความสัมพันธ์ของการอ่านและการเขียนให้นักศึกษาเข้าใจ การคิดคะแนนกลุ่ม วิธีการทำงานกลุ่ม สร้างแรงจูงใจในการร่วมมือกันเรียนรู้ ทำความเข้าใจกับนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนแบบร่วมมือCIRC

2. แบ่งกลุ่มนักศึกษาโดยความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน คือ 1:2:1 โดยการพิจารณาจากคะแนนสอบในเทอมก่อน

ขั้นสอน

1. ครูทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับการเขียนประโยค
2. ครูนำเสนอความรู้เกี่ยวกับการเขียนประโยคภาษาไทย จากบทอ่านวันเข้าพรรษาของภาษาไทย
3. นักศึกษาอ่านใบงาน บทอ่าน เรื่องวันเข้าพรรษา และให้ทำความเข้าใจ เรื่อง คำศัพท์ ประโยค
4. ครูสอนคำยากที่ปรากฏในบทอ่านเรื่องวันเข้าพรรษา นักศึกษาอ่านออกเสียงคำศัพท์
5. ครูสอนการเขียนประโยคโดยอธิบายโครงสร้างประโยคภาษาไทยที่พบจากบทอ่าน

ขั้นกิจกรรมกลุ่ม

1. นักศึกษาอ่านบทอ่านวันเข้าพรรษาเป็นภาษาไทย โดยมีครูให้คำแนะนำหลังจากอ่านบทอ่านเสร็จ นักศึกษาตอบคำถามของครู (ตอบคำถาม ในใบงานที่ 1)
2. นักศึกษาทำใบงานที่ 1 เขียนข้อความ 1 เรื่อง 10 ประโยค (1ย่อหน้า) เป็นภาษาไทย โดยนักศึกษาจัดกลุ่มแบ่งกลุ่มฝึกเขียน ข้อความ 1 เรื่อง เป็นภาษาไทย
3. ครูตรวจสอบความถูกต้องในการเขียนประโยค เรื่องวันเข้าพรรษา โดยให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มช่วยกันตรวจสอบ จากนั้นผลัดกันตรวจ แก้ไขการเขียนของกลุ่มจนถูกต้อง

ขั้นประเมินผลและมอบรางวัล

1. นักศึกษาอ่านบทอ่านเรื่องวันเข้าพรรษาเป็นภาษาเขมร
2. นักศึกษาฝึกเขียนข้อความ 1 เรื่อง 10 ประโยค เป็นภาษาไทยจากบทอ่านภาษาเขมร เรื่องวันเข้าพรรษา เป็นรายบุคคล
3. ครูตรวจประเมินผลบทอ่าน และคิดคะแนนของนักศึกษาแต่ละบุคคลเป็นคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม

สื่อ/แหล่งเรียนรู้

1. ใบความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ยากและประโยคในวันเข้าพรรษา
2. บทอ่านวัฒนธรรม วันเข้าพรรษาของไทยและกัมพูชา (ภาษาเขมร-ภาษาไทย)
3. พจนานุกรม
4. แบบทดสอบการเขียนประโยค

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1. วิธีการทดสอบ
 - ตรวจสอบแบบทดสอบการเขียนประโยค เรื่อง วันเข้าพรรษา
2. สังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้
 - สังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนแต่ละกลุ่ม
3. เครื่องมือวัดผลการเรียนรู้
 - แบบทดสอบด้านการเขียนประโยค เรื่อง วันเข้าพรรษา
 - แบบบันทึกคะแนนการตรวจผลงาน

บันทึกผลหลังกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน

นักศึกษ้อ่านบทอ่านวัฒนธรรมเรื่องวันเข้าพรรษาในภาษาไทยได้ดี เข้าใจคำศัพท์ คำยาก ตอบคำถามได้ถูกต้องหลังจากได้อ่านบทอ่าน นักศึกษาเข้าใจโครงสร้างประโยค และการเขียนประโยคภาษาไทยที่ครูได้อธิบาย ในขั้นกิจกรรมกลุ่ม นักศึกษาสามารถแบ่งกลุ่มโดยคนละความสามารถตามเกณฑ์ที่ครูหวังไว้ นักศึกษามีความพยายามในการช่วยกันอ่าน นักศึกษากล่าวคำศัพท์ในบทอ่านบางคำเป็นคำยาก เช่น กิจวัตร รณรงค์ ค่านิยมและบางคำศัพท์ที่ใช้เกี่ยวกับพุทธศาสนา เช่น จตุปัจจัย พระธรรมวินัย แต่พอเข้าใจได้ เพราะในคำศัพท์ภาษาเขมรและความหมายในคำแปลเช่นกัน แต่ต่างกันเกี่ยวกับตัวอักษร แต่การอ่านออกเสียงเหมือนกัน หรือใกล้เคียงกัน และสามารถเขียนประโยคข้อความ 1 เรื่อง 10 ประโยค ได้ดี โดยนักศึกษาเขียนเรียบเรียงประโยคถูกต้องตามไวยากรณ์ ช่วยกันตรวจ ช่วยกันตอบคำถามจากบทอ่าน และอภิปรายงานกลุ่มได้ดี บทอ่านเรื่องวันเข้าพรรษาของไทยและกัมพูชาได้รับความน่าสนใจอย่างมากจากนักศึกษาเพราะเป็นความรู้ใหม่ที่นักศึกษาไม่เคยได้ศึกษาจากประเพณีวันเข้าพรรษาของไทย ส่วนในขั้นประเมินผลนักศึกษ้อ่านบทอ่านประเพณีวันเข้าพรรษาเป็นภาษาเขมร นักศึกษาเขียนข้อความ 1 เรื่อง 10 ประโยค เป็นภาษาไทยจากบทอ่านประเพณีวันเข้าพรรษาเป็นภาษาเขมร ทำเป็นงานรายบุคคล นักศึกษาประมาณ 2-3 คนยังทำไม่ได้เหมือนที่ควร หลังจากประเมินผลแล้วครูจึงต้องช่วยปรับปรุงโครงสร้างการเขียนประโยคในบทอ่านให้ดีขึ้นเพื่อจะได้เป็นแนวทางสำหรับการเขียน

ปัญหา/อุปสรรค

นักศึกษาอ่านคำยากบางคำผิด ออกเสียงไม่ชัดเจน เช่น รณรงค์ จตุปัจจัย พระธรรมวินัย

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

พยายามให้อ่านซ้ำ ๆ จนเคยชิน และบอกวิธีการอ่านคำ ก่อนจะอ่านต้องฟังเสียงวรรณยุกต์ ก่อนว่าต้องอ่านออกเสียงอย่างไร แบบไหนจนกว่าอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง

ลงชื่อ.....ผู้สอน

()

วันที่/...../.....

เนื้อหาสาระการเรียนรู้

วันเข้าพรรษา คือ เป็นวันที่พระภิกษุสงฆ์อธิษฐานว่าจะพักประจำอยู่ ณ ที่แห่งใดแห่งหนึ่ง ตลอดระยะเวลาฤดูฝน มีกำหนด 3 เดือน ระหว่างแรม 1 ค่ำ เดือน 8 ถึงวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 11ตามพระวินัยบัญญัติโดยไม่ไปค้างแรมในที่อื่น เรียกกันโดยทั่วไปว่า "จำพรรษา" ตามประเพณีปฏิบัติสืบกันมาในวันเข้าพรรษา พุทธศาสนิกชนจะถวายเทียนพรรษาและผ้าอาบน้ำฝน และจะมีกิจกรรมทางศาสนาที่สำคัญ ทั้งประเพณีแห่เทียนพรรษา เนื่องจากเกิดจากสมัยก่อนที่ยังไม่มีไฟฟ้าใช้ พระสงฆ์ที่อยู่พรรษาจำนวนมาก ที่ต้องปฏิบัติกิจวัตรในช่วงหัวค่ำต้องการแสงสว่าง ส่งผลให้พุทธศาสนิกชนหล่อเทียนต้นใหญ่ถวาย เพื่อให้แสงสว่างได้ตลอดเวลา และประเพณีถวายผ้าอาบน้ำฝน เมื่อถึงวันเข้าพรรษา พุทธศาสนิกชน มักนำผ้าอาบน้ำฝนไปถวายพระสงฆ์ผู้ที่จะอยู่พรรษา พร้อมอาหารและของใช้ที่จำเป็น

หลักการการเขียนประโยคคือ การนำเอาคำหลาย ๆ คำมาเรียงต่อกันเป็นกลุ่มคำ มีลักษณะเป็นวลีและประโยคอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ทั้งในด้านรูปแบบและความหมาย โดยทั่วไปประโยคประกอบด้วยคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไป ที่มีทั้งภาคประธานและภาคแสดง

จากการเก็บข้อมูลและการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนหลายคนที่เป็นผู้สอนภาษาไทยในสถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์พนมเปญและนักศึกษาระดับปริญญาตรี ได้ให้สัมภาษณ์ปัญหาส่วนใหญ่ที่ยากคือเกี่ยวกับการเรียนภาษาไทย คือด้านการเขียนสะกด ได้แก่

1.การสะกดคำ หมายถึง การเขียนคำ สระ วรรณยุกต์ และการันต์ เรียบเรียงเป็นคำให้ถูกต้องตามลำดับได้ถูกต้องตามเกณฑ์การสะกดคำ และเขียนได้ถูกต้องตามอักขรวิธี และมีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

การเขียนสะกดคำ ได้แก่

1. การใช้รูปประวิสรรชนีย์: เช่น ประเพณี พระภิกษุ พระธรรม ประจำ พระวินัย
ประกาศ

2. การใช้รูปไม่ประวิสรรชนีย์: เช่น อธิษฐาน ถวาย สมัย อบายมุขสว่าง ณ พรรษา

3. การใช้ ไ อ ไอย อัย: เช่น ใน ไซ้ ใหม่ ใหญ่ ไทย ให้ วินัย

4. การใช้ อำ อัม อำ รร + ม: เช่น วัฒนธรรม ธรรม

5. การใช้ นเป็นพยัญชนะต้นและตัวสะกด: เช่น ฝนชน ภาวนา เทศนา ศาสนา

6. การใช้ตัวการันต์และไม่ทัณฑฆาต: เช่น แอลกอฮอล์พระสงฆ์ประสพการณ์

7. การใช้ไม้ไต่คู้: เช่น เป็น บำเพ็ญ

8. การใช้ ทร: เช่น ทรง ทราบ

2. การเรียบเรียงประโยคถูกต้องตามไวยากรณ์ หมายถึง เรียงประโยคให้ได้ใจความที่ถูกต้อง มีความหมายตามหลักภาษา และมีเนื้อความบริบูรณ์และการใช้คำให้ถูกต้องตามไวยากรณ์ได้แก่

- คำนามใช้เรียกชื่อคน สัตว์ สิ่งของ เช่น รัฐบาล พุทธศาสนา พระสงฆ์
- คำกริยา แทนอาการ เช่น อาบน้ำ ถวายผ้า รักษาศีล อธิษฐาน บวช
- คำวิเศษณ์ ใช้ประกอบคำอื่นให้มีเนื้อความแปลกไป เช่น ดี งาม เจริญ ทั้งนี้
- คำบุพบท ใช้นำหน้าคำนาม หรือกริยา เพื่อบอกตำแหน่งคำว่ามีหน้าที่อะไร เช่น แต่

ต่อ นอก ใน

- คำสันธาน คือ คำเชื่อมข้อความให้เป็นเรื่องติดต่อกัน เช่น กับ แต่ จึง ซึ่ง หรือ เพื่อ

3. การเขียนใช้คำเชื่อมโยงประโยคสัมพันธ์ต่อเนื่อง หมายถึง การเชื่อมประโยคให้ต่อเนื่องเป็นประโยคเดียวกันอาจใช้คำเชื่อมที่เรียกว่า “สันธาน” หรืออาจใช้กลุ่มคำหรือที่เรียกว่า “สันธานวลี” เป็นตัวเชื่อม และเมื่อเชื่อมประโยคให้เกี่ยวเนื่องกันแล้ว เนื้อความของประโยคอาจมีลักษณะดังนี้

1.1 เชื่อมประโยคด้วยคำสันธานหรือสันธานวลี แล้วมีเนื้อความคล้อยตามกัน คำเชื่อมที่ใช้เช่น และ ทั้ง... และอย่างไรก็ตามถึงกระนั้นก็ดี รวมทั้ง เพราะฉะนั้น เป็นต้น

ตัวอย่าง :

พุทธศาสนิกชนจะถวายเทียนพรรษา + และ + กิจกรรมทางศาสนาที่สำคัญ

1.2 เชื่อมประโยคด้วยคำสันธานหรือสันธานวลี แล้วมีเนื้อความเป็นเหตุเป็นผลกัน คำเชื่อมที่ใช้ เช่น จึง เพราะ เพราะฉะนั้น เป็นต้น

ตัวอย่าง :

ช่วงฤดูพรรษาพุทธศาสนิกชนชาวไทยถือเป็นโอกาสอันดี + เพราะ + ได้ฟังพระธรรมเทศนาตลอดเวลาเข้าพรรษา

คำเชื่อม คือ คำที่ใช้เชื่อมคำ วลี ประโยคเข้าด้วยกัน แบ่งออกเป็น 4 ชนิด ดังนี้

1. คำเชื่อมสมภาค คือ คำเชื่อมหน่วยภาษาชนิดเดียวกัน ให้เป็นหน่วยเดียวกัน อาจเป็น คำนาม คำสรรพนาม ประโยคย่อยกับประโยคย่อย ฯลฯ มี 4 คำ ได้แก่ กับ (หรือ กะ) และ หรือ แต่ เช่น

- เชื่อมคำนามกับคำนาม เช่น พระสงฆ์ และพุทธศาสนิกชนบำเพ็ญกุศลในช่วงเวลาจำพรรษา

- เชื่อมประโยคย่อยกับประโยคย่อย เช่น พระสงฆ์ไม่สามารถไปไหนได้ในเวลาจำพรรษา แต่พุทธศาสนิกชนสามารถมาทำบุญที่วัดได้

2. คำเชื่อมอนุประโยค คือ คำนำหน้าอนุประโยค ในประโยคซ้อน มี 3 ชนิดดังนี้

- คำเชื่อมคุณานุประโยค ได้แก่ ที่ ซึ่ง อัน นำหน้าอนุประโยคที่ทำหน้าที่ขยายนาม เช่น

วันเข้าพรรษาที่มีความสำคัญของพุทธศาสนาเป็นประเพณีของชาวพุทธ (ที่ ขยายคำนาม วันเข้าพรรษา)

- คำเชื่อมวิเศษณานุประโยค ได้แก่ เพราะ ถ้า จนกระทั่ง เมื่อ ฯลฯ นำหน้าอนุประโยคที่ทำหน้าที่ขยายกริยา เช่น พระภิกษุสงฆ์พักประจำอยู่ในวัดตลอดระยะเวลาฤดูฝน มีกำหนด 3 เดือน เพราะไม่สามารถออกนอกสถานที่ได้(เพราะ ขยายคำกริยา พักประจำอยู่ในวัด)

3. คำเชื่อมเสริม คือ คำที่เพิ่มขึ้นเพื่อทำให้หน่วยภาษา 2 หน่วยสัมพันธ์กันได้ชัดเจนขึ้น ได้แก่ จึง เลย ถึง ก็ เช่น

ตลอด 3 เดือนในช่วงเวลาเข้าพรรษาพระสงฆ์อยู่จำพรรษา จึงเป็นโอกาสอันดีที่ได้ศึกษาพระธรรมวินัยจากพระสงฆ์ที่ทรงความรู้

4. คำเชื่อมสัมพันธ์สาร คือ คำเชื่อมตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปให้รวมกันเป็นข้อความเดียวกัน เช่น กล่าวคือ อย่างไรก็ตาม ในที่สุด ทว่า ทั้งนี้ อนึ่ง

ช่วงฤดูพรรษาพุทธศาสนิกชนชาวไทยถือเป็นโอกาสอันดีที่จะบำเพ็ญกุศล ในที่สุด รัฐบาลได้ประกาศให้วันเข้าพรรษาเป็นวันงดดื่มสุราแห่งชาติ

4. การเรียงเรียงลำดับเนื้อหา หมายถึง การลำดับเรื่องที่มีความสำคัญต่องานเขียน ได้แก่

1. ลำดับตามเหตุผล
2. ลำดับตามเวลาหรือเหตุการณ์ก่อนหลังเป็นลำดับขั้น
3. ลำดับตามความสำคัญ
4. ลำดับตามทิศทางหรือสถานที่
5. ลำดับจากส่วนรวมไปหาส่วนย่อยหรือลำดับจากส่วนย่อยไปหาส่วนรวม

ใบความรู้ ที่ 1 การสะกดคำ

การสะกดคำ หมายถึง การเขียนคำ สระ วรรณยุกต์ และการันต์ เรียบเรียงเป็นคำให้ถูกต้องตามลำดับได้ถูกต้องตามเกณฑ์การสะกดคำ และเขียนได้ถูกต้องตามอักขรวิธี และมีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

การเขียนสะกดคำ

1. การใช้รูปประวิสรรชนีย์ เช่น ประจำ ประเพณี พระ พระวินัย ประภาศ ประทับ ประเสริฐ ประการ ประมวล พระคุณ
2. การใช้รูปไม่ประวิสรรชนีย์ เช่น ฉลอง กตัญญู อธิษฐาน ฉวาย สมัย อบาย สว่าง ณชนบ มิตรภาพ ปรารถนา ครัด ปฏิบัติ
3. หลักการใช้ไอ โอ โอย อัย เช่น ไน ไซ ให้ ใหว่ ไมตรี ไต ไทย วินัย ไม่ ไหม ไหญ่
4. หลักการใช้อำ อัม อ่าม รร + ม เช่น สัมพันธ์ วัฒนธรรม ธรรม อารยธรรม โลก ธรรม พระธรรม
5. การใช้ ัน เป็นพยัญชนะต้นและตัวสะกดเช่น กริน ดินพรหมัน อาตมัน ถนน
6. การใช้ตัวการันต์และไม้ทัณฑฆาต เช่น สงกรานต์ สัญลักษณ์ สัมพันธ์ เจติย์ แอก กอฮอลล์ ประสพการณ์ กิจวัตร สำคัญ อานิสงส์ สัตว์
7. การใช้ไม้ไต่คู้ เช่น เป็น บำเพ็ญ เด็ก เอ็นดู สำเร็จ
8. การใช้ไม้ยมก เช่น ทุก ๆ ทัว ๆ ต่าง ๆ ไต ๆ
9. การใช้ ทร ออกเสียง ซ เช่น ทรง ทรวง ทราม

ใบความรู้ ที่ 2

องค์ประกอบและโครงสร้างของประโยค

ประโยคเกิดจากคำหลายคำหรือวลีที่นำมาเรียงต่อกันอย่างเป็นระเบียบให้แต่ละคำมีความสัมพันธ์กันมีใจความสมบูรณ์แสดงให้รู้ว่าเช่นสมชายไปโรงเรียนตำรวจจับคนร้าย เป็นต้น

องค์ประกอบของประโยคประโยคแบ่งออกเป็น 3 ชนิดคือประโยคความเดียวประโยคความรวมและประโยคความซ้อนประโยคหนึ่งๆจะต้องมีภาคประธานและภาคแสดงเป็นหลักและอาจมีคำขยายส่วนต่างๆได้

1. ภาคประธานของประโยคคือคำหรือกลุ่มคำที่ทำหน้าที่เป็นผู้กระทำผู้แสดงซึ่งเป็นส่วนสำคัญของประโยคและอาจมีบทขยายซึ่งเป็นคำหรือกลุ่มคำมาประกอบเพื่อทำให้มีใจความชัดเจนยิ่งขึ้น

2. ภาคแสดงของประโยคคือคำหรือกลุ่มคำที่ประกอบไปด้วยบทกริยาบทกรรมและส่วนเติมเต็มบทกริยาทำหน้าที่เป็นตัวกระทำหรือตัวแสดงของประธานส่วนบทกรรมทำหน้าที่เป็นผู้ถูกกระทำและส่วนเติมเต็มทำหน้าที่เสริมใจความของประโยคให้สมบูรณ์คือทำหน้าที่คล้ายบทกรรมแต่ไม่ใช่กรรมเพราะมิได้ถูกกระทำ

3. ส่วนขยายของประโยคอาจเป็นคำหรือกลุ่มคำอยู่ในภาคประธานหรืออยู่ในภาคแสดงซึ่งอาจเป็นการขยายกริยาขยายกรรมหรือขยายส่วนเติมเต็ม

ตัวอย่างประโยค

1. ประชาชนเล่นน้ำอย่างสนุกสนาน **ประชาชน** (ภาคประธาน) **เล่นน้ำ** (ภาคแสดง) **อย่างสนุกสนาน**(ส่วนขยาย)
2. อาจารย์ของฉันไหว้สวยมาก **พี่สาว** (ภาคประธาน) **ไหว้** (ภาคแสดง) **ของฉัน, สวยมาก** (ส่วนขยาย)
3. พระสงฆ์ท่านนั้นเดินผ่านเจดีย์วัด **ชาย** (ภาคประธาน) **เดินผ่าน** (ภาคแสดง) **คนนั้น, เจดีย์วัด** (ส่วนขยาย)

ใบความรู้ ที่ 3 คำเชื่อมโยงประโยคสัมพันธ์ต่อเนื่อง

การเขียนใช้คำเชื่อมโยงประโยคสัมพันธ์ต่อเนื่อง หมายถึง การเชื่อมประโยคให้ต่อเนื่องเป็นประโยคเดียวกันอาจใช้คำเชื่อมที่เรียกว่า “สันธาน” หรืออาจใช้กลุ่มคำหรือที่เรียกว่า “สันธานวลี” เป็นตัวเชื่อม และเมื่อเชื่อมประโยคให้เกี่ยวเนื่องกันแล้ว เนื้อความของประโยคอาจมีลักษณะดังนี้

1.1 เชื่อมประโยคด้วยคำสันธานหรือสันธานวลี แล้วมีเนื้อความคล้อยตามกัน คำเชื่อมที่ใช้ เช่น และ ทั้ง... และอย่างไรก็ตามถึงกระนั้นก็ดี รวมทั้ง เพราะฉะนั้น เป็นต้น

ตัวอย่าง :

การบวชเป็นการสืบต่อพระพุทธศาสนาแล้วยังเป็นการสร้างอานิสงส์ให้แก่ตัวผู้
บวช + และ + ผู้เป็นบิดามารดาอย่างยิ่งใหญ่
ชาวไทยรับวัฒนธรรมการไหว้มาได้ปรับปรุงให้เหมาะสมกับวิถี
ชีวิต + และ + ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรมของไทย
พุทธศาสนิกชนจะถวายเทียนพรรษา + และ + กิจกรรมทางศาสนาที่สำคัญ
วันสงกรานต์เป็นวันครอบครัว + และ + มีแนวโน้ม

1.2 เชื่อมประโยคด้วยคำสันธานหรือสันธานวลี แล้วมีเนื้อความเป็นเหตุเป็นผลกัน คำเชื่อมที่ใช้ เช่น จึง เพราะ เพราะฉะนั้น เป็นต้น

ตัวอย่าง :

พ่อแม่ได้รับอานิสงส์จากการบวช + เพราะ + ความตั้งใจของลูกที่บวช
ช่วงฤดูพรรษาพุทธศาสนิกชนชาวไทยถือเป็นโอกาสอันดี + เพราะ + ได้ฟัง
พระธรรมเทศนาตลอดเวลาเข้าพรรษา

คำเชื่อม คือ คำที่ใช้เชื่อมคำ วลี ประโยคเข้าด้วยกัน แบ่งออกเป็น 4 ชนิด ดังนี้

1. คำเชื่อมสมภาค คือ คำเชื่อมหน่วยภาษาชนิดเดียวกัน ให้เป็นหน่วยเดียวกัน อาจเป็นคำนาม คำสรรพนาม ประโยคย่อยกับประโยคย่อย ฯลฯ มี 4 คำ ได้แก่ กับ (หรือ กะ) และ หรือ แต่ เช่น

- เชื่อมคำนามกับคำนาม เช่น พ่อและแม่เป็นผู้ให้กำเนิดลูก
- เชื่อมคำนามกับคำนาม เช่น สังคมและศาสนา ในสังคมไทยสมัยใหม่นับว่าวันสงกรานต์เป็นวันครอบครัว

- การให้เกียรติและการไหว้แสดงถึงความเคารพต่อผู้ที่มีสัมมาคารวะในชีวิตประจำวันของคนในสังคม

- เชื่อมคำนามกับคำนาม เช่น พระสงฆ์ และพุทธศาสนิกชนบำเพ็ญกุศลในช่วงเวลาจำพรรษา

2. คำเชื่อมอนุประโยค คือ คำนำหน้าอนุประโยค ในประโยคซ้อน มี 3 ชนิดดังนี้

- คำเชื่อมนามานุประโยค ได้แก่ ที่ ว่า ให้ ที่ว่า นำหน้าอนุประโยคที่ทำหน้าที่เป็นประธาน กรรม หรือหน่วยเติมเต็ม เช่น

พุทธศาสนิกชนไทยจึงผูกพันอยู่กับความเชื่อว่า การบวชจะเป็นการสืบต่อพระพุทธศาสนา (กรรม)

การไหว้ที่มีความเหมาะสมกับวิถีชีวิตเป็นประเพณีอันดีงาม (ที่ ขยายคำนาม การไหว้)

ปีใหม่ที่มีความสุขเป็นประเพณีมงคล (ที่ ขยายคำนาม ปีใหม่)

วันเข้าพรรษาที่มีความสำคัญของพุทธศาสนาเป็นประเพณีของชาวพุทธ (ที่ ขยายคำนาม วันเข้าพรรษา)

- คำเชื่อมคุณานุประโยค ได้แก่ ที่ ซึ่ง อัน นำหน้าอนุประโยคที่ทำหน้าที่ขยายนาม เช่น

การบวชที่มีความสำคัญทางศาสนาเป็นประเพณีดี (ที่ ขยายคำนาม การบวช)

การไหว้ที่มีความเหมาะสมกับวิถีชีวิตเป็นประเพณีอันดีงาม (ที่ ขยายคำนาม การไหว้)

ปีใหม่ที่มีความสุขเป็นประเพณีมงคล (ที่ ขยายคำนาม ปีใหม่)

วันเข้าพรรษาที่มีความสำคัญของพุทธศาสนาเป็นประเพณีของชาวพุทธ (ที่ ขยายคำนาม วันเข้าพรรษา)

- คำเชื่อมวิเศษยานุประโยค ได้แก่ เพราะ ถ้า จนกระทั่ง เมื่อ ฯลฯ นำหน้าอนุประโยคที่ทำหน้าที่ขยายกริยา เช่น นักบวชอยู่ในบ้านไม่ได้เพราะต้องอยู่ที่วัด (เพราะ ขยายคำกริยา ไม่อยู่ในบ้าน)

พระภิกษุสงฆ์พักประจำอยู่ในวัดตลอดระยะเวลาฤดูฝน มีกำหนด 3 เดือน เพราะไม่สามารถออกนอกสถานที่ได้(เพราะ ขยายคำกริยา พักประจำอยู่ในวัด)

เขาไหว้ไม่ได้แสดงถึงการทักทายเพราะแสดงถึงมิตรภาพ มิตรไมตรี (เพราะ ขยายคำกริยา เขาไหว้)

3. คำเชื่อมเสริม คือ คำที่เพิ่มขึ้นเพื่อให้หน่วยภาษา 2 หน่วยสัมพันธ์กันได้ชัดเจนขึ้น ได้แก่ จึง เลย ถึง ก็ เช่น ผู้บวชได้ศึกษาถึงหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จึงนำไปสู่การปฏิบัติอย่างเคร่งครัด

ตลอด 3 เดือนในช่วงเวลาเข้าพรรษาพระสงฆ์อยู่จำพรรษา จึงเป็นโอกาสอันดีที่ได้ศึกษาพระธรรมวินัยจากพระสงฆ์ที่ทรงความรู้

การไหว้เป็นการแสดงมิตรภาพมิตรไมตรี จึงกลายเป็นวัฒนธรรมทักทายที่แสดงความเคารพ

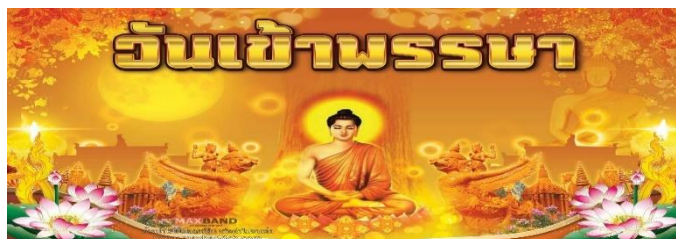
ผู้บวชได้ศึกษาถึงหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จึงนำไปสู่การปฏิบัติอย่างเคร่งครัด

4. คำเชื่อมสัมพันธ์สาร คือ คำเชื่อมตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปให้รวมกันเป็นข้อความเดียวกัน เช่น กล่าวคือ อย่างไรก็ตาม ในที่สุด ทว่า ทั้งนี้ อนึ่ง

ช่วงฤดูพรรษาพุทธศาสนิกชนชาวไทยถือเป็นโอกาสอันดีที่จะบำเพ็ญกุศล ในที่สุดรัฐบาลได้ประกาศให้วันเข้าพรรษาเป็นวันงดดื่มสุราแห่งชาติ

บทอ่าน เรื่อง วันเข้าพรรษา

วันเข้าพรรษา คือ เป็นวันที่พระภิกษุสงฆ์อธิษฐานว่าจะพักประจำอยู่ ณ ที่แห่งใดแห่งหนึ่ง ตลอดระยะเวลาฤดูฝน มีกำหนด 3 เดือน ระหว่างแรม 1 ค่ำ เดือน 8 ถึงวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 11ตามพระวินัยบัญญัติโดยไม่ไปค้างแรมในที่อื่น เรียกกันโดยทั่วไปว่า "จำพรรษา" ตามประเพณีปฏิบัติสืบกันมาในวันเข้าพรรษา พุทธศาสนิกชนจะถวายเทียนพรรษาและผ้าอาบน้ำฝน และจะมีกิจกรรมทางศาสนาที่สำคัญ ทั้งประเพณีแห่เทียนพรรษา เนื่องจากเกิดจากสมัยก่อนที่ยังไม่มีไฟฟ้าใช้ พระสงฆ์ที่อยู่พรรษาจำนวนมากที่ต้องปฏิบัติกิจวัตรในช่วงหัวค่ำต้องการแสงสว่าง ส่งผลให้พุทธศาสนิกชนหล่อเทียนต้นใหญ่ถวาย เพื่อให้แสงสว่างได้ตลอดเวลา และประเพณีถวายผ้าอาบน้ำฝน เมื่อถึงวันเข้าพรรษา พุทธศาสนิกชน มักนำผ้าอาบน้ำฝนไปถวายพระสงฆ์ผู้ที่จะอยู่พรรษา พร้อมอาหารและของใช้ที่จำเป็น

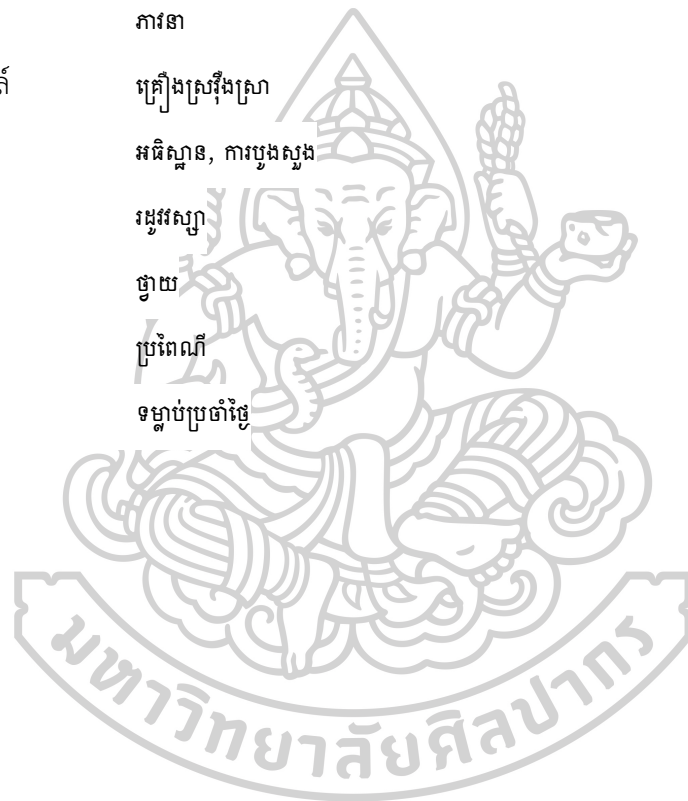
ช่วงเวลาจำพรรษาดลอด 3 เดือนนั้นเป็นช่วงเวลาและโอกาสสำคัญในรอบปีที่พระสงฆ์จะได้มาอยู่จำพรรษาเพื่อศึกษาพระธรรมวินัยจากพระสงฆ์ที่ทรงความรู้ ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์และสร้างความสามัคคีในหมู่คณะสงฆ์ด้วยช่วงฤดูพรรษา พุทธศาสนิกชนชาวไทยถือเป็นโอกาสอันดีที่จะบำเพ็ญกุศลด้วยการเข้าวัดทำบุญใส่บาตร ฟังพระธรรมเทศนาโอกาสบำเพ็ญกุศลเช่น หล่อเทียนพรรษา ถวายผ้าอาบน้ำฝน รักษาศีล เจริญภาวนา ถวายจตุปัจจัยไทยธรรม งดเว้นอบายมุข และมีโอกาสได้ฟังพระธรรมเทศนาตลอดเวลาเข้าพรรษาและได้บวชให้กับกุลบุตรมีอายุครบบวช อันเป็นกำลังสำคัญในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาต่อไป นอกจากนี้รัฐบาลได้ประกาศให้วันเข้าพรรษาเป็น "วันงดดื่มสุราแห่งชาติ" เป็นวันห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทั่วราชอาณาจักร ทั้งนี้เพื่อธรมรงค์ให้ชาวไทยตั้งใจตั้งจิตงดการดื่มสุราในวันเข้าพรรษาและในช่วง 3 เดือนระหว่างฤดูเข้าพรรษา เพื่อส่งเสริมค่านิยมที่ดีให้แก่สังคมไทย

(ที่มา: วันเข้าพรรษา Buddhist Lent Day <http://event.sanook.com/day/lent/>)

คำศัพท์
ในบทอ่าน เรื่องวันเข้าพรรษา

1. อบายมุข	หตถมุข
2. พุทธศาสนิกชน	พุทธศาสนิก
3. เผยแพร่	การจารุตตัญญู, การเทศนา
4. ภาวนา	ภาวนา
5. แอลกอฮอล์	เครื่องดื่มสุรา
6. อธิษฐาน	อธิษฐาน, การบวช
7. ฤดูแล้ง	ฤดูร้อน
8. ถวาย	ถวาย
9. ประเพณี	ประเพณี
10. กิจวัตร	กิจวัตร

បែកគំរូ
 បែកគំរូ
 បែកគំរូ

បាយអាយុអាយុ

អាយុអាយុ អាយុអាយុ, អាយុអាយុ

អាយុអាយុអាយុអាយុ

អាយុអាយុ

អាយុអាយុអាយុអាយុ

អាយុអាយុ អាយុអាយុ, អាយុអាយុ

អាយុអាយុ អាយុអាយុ

អាយុអាយុ

អាយុអាយុអាយុអាយុ

អាយុអាយុអាយុអាយុ

คำตอบ ใบงานที่ 1
เรื่อง วันเข้าพรรษา

1. ประเพณีที่ชาวพุทธนิยมปฏิบัติในช่วงเข้าพรรษา มีอะไรบ้าง (เขียน X หน้า)

..... ก. งดเว้นอบายมุขบางอย่างตลอด 3 เดือน

.....X..... ข. หล่อเทียน และถวายเทียนพรรษา

..... ค. การทอดกฐิน

.....X..... ง. การถวายผ้าอาบน้ำฝน

.....X..... จ. การทำบุญตักบาตร

..... ฉ. การสรงน้ำพระ

2. เลือกวงคำตอบต่อไปนี้ให้ตรงตามเนื้อเรื่อง

2.1 ประเพณีทางพระพุทธศาสนาข้อใดไม่เกี่ยวกับเข้าพรรษา

ก. การถวายผ้าอาบน้ำฝน

ข. การทอดกฐิน

ค. หล่อเทียน และถวายเทียนพรรษา

ง. การล่องเกิณและการให้พร

3. กิจกรรมของพุทธศาสนิกชน ช่วงเวลาจำพรรษาตลอด 3 เดือนในวันเข้าพรรษา มีกิจกรรมทางศาสนาได้แก่การทำบุญรักษาศีล ชำระจิตใจให้ผ่องใส บำเพ็ญกุศลด้วยการเข้าวัดทำบุญใส่บาตร ฟังพระธรรมเทศนาโอกาสบำเพ็ญกุศลเช่น หล่อเทียนพรรษา ถวายผ้าอาบน้ำฝน รักษาศีล เจริญภาวนา ไปร่วมทำบุญตักบาตร ถวายเครื่องสักการะบูชา ดอกไม้ ธูปเทียน และเครื่องใช้ เช่น สบู่ ยาสีฟัน เป็นต้น

บทอ่าน เรื่อง วันเข้าพรรษา (ภาษาเขมร)
ពិធីបុណ្យចូលព្រះវស្សា

ពិធីបុណ្យចូលព្រះវស្សាគឺជាពិធីបុណ្យមួយដែលមានសារៈសំខាន់ក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ជាពេលវេលាដ៏សំខាន់សម្រាប់ភិក្ខុសង្ឃ និងសាមណេបានរៀនធម៌ និងវិន័យយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនតាមពុទ្ធសាសនា។ បងប្អូនដែលជាអ្នកមានជំនឿទៅលើព្រះពុទ្ធសាសនា តែងតែនាំគ្នាប្រារព្ធ ពិធីបុណ្យដោយនាំយកជាសាដក អង្ករ អាសន្នៈ និងរបស់ប្រើប្រាស់ផ្សេងៗ ទៅប្រគេនព្រះសង្ឃតាមលទ្ធភាព។

ពិធីបុណ្យចូលព្រះវស្សាគឺជាការរៀបចំអោយឈប់សម្រាកនៅទីណាមួយ ឬក្នុងវត្តអារាមណា មួយក្នុងរយៈពេល ៣ ខែក្នុងរដូវ ធ្លាក់ភ្លៀង និងមិនអនុញ្ញាតអោយនិមន្តទៅទីផ្ទាល់ ដោយដាច់វាត្រីឆ្លងថ្ងៃនោះឡើយ លើកលែងតែមានការកិច្ចសំខាន់ចាំបាច់ ដូចជា ឪពុក ម្តាយ ឈឺធ្ងន់ ឬនិមន្តទៅសម្តែងធម៌ជាដើម ដោយតាំងចិត្តត្រឡប់មកវិញក្នុង រយៈពេល ៧ ថ្ងៃ។

ពិធីបុណ្យចូលព្រះវស្សា ប្រារព្ធធ្វើឡើងជារៀងរាល់ឆ្នាំចាប់ពី ថ្ងៃ ១ រោច ខែ អាសាឍដល់ថ្ងៃ ១៥ កើត ខែអស្សុជ។ តែពិធីត្រូវ បានចាប់ផ្តើមនៅល្ងាចថ្ងៃទី ១៥កើត ខែអាសាឍ ដោយមានការចូលរួមពីសំណាក់បងប្អូននិងចាស់ទុំចំណុះជើងវត្ត នាំគ្នាហែរទៀនវស្សា សំពត់ សាដក និងសម្ភារៈប្រើប្រាស់ផ្សេងៗ ហែរជុំវិញព្រះវិហារ និងបន្ទាប់មកសម្តែងធម៌ទេសនា និងវេទនាវស្សា ព្រមទាំងសម្ភារៈ ប្រគេនព្រះសង្ឃ។ នៅពេលព្រឹកឡើងនៅថ្ងៃទី ១រោច ខែអាសាឍ មានម្ហូបអាហារ បង្ហែម ប្រគេនដល់ព្រះសង្ឃ ហើយក្នុងអំឡុងរយៈពេលនេះ បងប្អូនដែលមានទម្លាប់គោរពព្រះពុទ្ធសាសនា ក៏និយមបន្តធ្វើម្ហូប ទំព័រ និងគ្រឿងប្រើប្រាស់ផ្សេងៗមកប្រគេនព្រះសង្ឃជាបន្តបន្ទាប់ សម្រាប់ផ្គត់ផ្គង់ព្រះសង្ឃគង់ចាំព្រះវស្សានេះក្នុងអំឡុងពេលនេះដែរ។ ក្រៅពីរបស់ប្រើប្រាស់ និងម្ហូបអាហារ បងប្អូនខ្លះក៏បានទានវស្សា ទៅប្រគេនព្រះសង្ឃផងដែរ ព្រោះយើងមានជំនឿថាពន្លឺទៀនគឺជួយបំភ្លឺអនាគតជាតិអោយភ្លឺស្រស់បំព្រង និងមានសេចក្តីសុខចម្រើនដោយ អំពើល្អ សេចក្តីល្អ ហើយគេត្រូវរក្សាភ្លើងទៀនឱ្យឆេះជាប់រហូតគ្រប់រយៈពេលបីខែ។ មួយវិញទៀតនេះជាការជួយដល់វត្តអារាមក្នុងការមាន ទៀនប្រើប្រាស់ដើម្បីដុតបំភ្លឺនៅពេលយប់ផងដែរ។

បុណ្យចូលព្រះវស្សាគឺជាបុណ្យមានមកតាមផ្លូវព្រះពុទ្ធសាសនា ដែលសាវ័កផ្នែកបព្វជិត តែងចូលវស្សាតាមពុទ្ធនុញ្ញាតអស់រយៈពេល ៣ខែ (មួយត្រីមាស) ក្នុងវស្សានេះរដូវ ហើយត្រូវចាំ វស្សាដោយត្រឹមត្រូវ មិនឱ្យដាច់វស្សា។ ចំណែកឯពុទ្ធបរិស័ទជាទាយក ទាយិកា ឧបាសក ឧបាសិកា វិញ ក៏នាំគ្នាប្រារព្ធធ្វើបុណ្យចូលព្រះវស្សានេះដែរ ជាពិសេសគឺ ចាត់ចែងវស្សិកសាដក(សំពត់សំរាប់ងូត ទឹក ភ្លៀង) ដែលនិយមហៅថា សំពត់សាដកចំណាំវស្សា ព្រមទាំងប្រេងកាត ទៀន ធ្នូប និងអាសន្នៈ មួយចំនួនទៀតតាមលទ្ធភាព ។ ពាក្យថា

វស្សា មកអំពីព្យាបាលីថា វស្សា ប្រែថាភ្លៀង ឬរដូវភ្លៀង ដែលមានកំណត់រយៈ ពេល ៣ ខែ គឺរាប់ ពីថ្ងៃ ១ដាច ខែអាសាធ រហូតដល់ថ្ងៃ ១៥កើតខែកត្តិក។ បានជាព្រះបរមសាស្តានៃយើង ព្រះអង្គទ្រង់ អនុញ្ញាតឱ្យព្រះភិក្ខុសង្ឃ មានកិច្ចចូលចាំវស្សា នោះពីព្រោះហេតុខាង ដើម ២យ៉ាងគឺ៖

១- ភិក្ខុទាំងឡាយគ្រាច់ចរទៅកាន់ទីកន្លែងផ្សេងៗដទៃនោះ មាន គួរខ្លះ មិនគួរខ្លះ មានការ ដើរជាន់នៅភូតភាម ពិជគាម និង ធញ្ញជាតិផ្សេងៗ ដែលជាហេតុនាំឱ្យអ្នកស្រុកវិនិច្ឆ័យ និង ពោលនូវទោសដែលមានប្រការផ្សេងៗ

២- ជារដូវភ្លៀងជោកជាំផង ព្រះពុទ្ធអង្គមានបំណងកុំឱ្យបដិសេធក្នុង សាសនា លំបាកក្នុង ការធ្វើដំណើរទៅមក គឺឱ្យនៅចាំ វស្សាតែមួយ កន្លែងអស់រយៈពេល ៣ ខែ ។

(វិធីវិហារៈ ពិធីបុណ្យចូលព្រះវស្សា <https://pharecircus.org/>

អត្ថន័យនៃពិធីចូលព្រះវស្សា <https://kohsantepheapdaily.com.kh/article/76519.html>)

การฝึกเขียนประโยค
เรื่อง วันเข้าพรรษา (จากบทอ่านวันเข้าพรรษาภาษาเขมร)

1.เขียนข้อความ 1 เรื่อง 10 ประโยค เป็นภาษาไทย จากกิจกรรมวันเข้าพรรษาของกัมพูชา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง ที่ 3

แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับ

บทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย รหัส/รายวิชา ITH201

ชั้น ป.ตรี ที่ 2

เรื่อง ประเพณีการไหว้

เวลา 3 ชั่วโมง

ผู้สอน Miss. Suy Sreymom

สถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL)

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ITHB 201 ใช้หลักการเขียนสื่อสารเขียนประโยคย่อความให้เขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ การเรียบเรียงประโยคถูกต้องตามไวยากรณ์ การเขียนใช้คำเชื่อมโยงประโยคให้สัมพันธ์ต่อเนื่อง การเรียบเรียงลำดับเหตุการณ์ และเขียนรายงานข้อมูลและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระสำคัญ

การอ่านบทอ่านเกี่ยวกับประเพณีแล้วตอบคำถามและเขียนประโยคเพื่ออธิบายเรื่องวัฒนธรรมโดยใช้คำศัพท์และประโยคที่ถูกต้อง ผู้เรียนจะได้เรียนคำศัพท์ด้านวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา โครงสร้างประโยค ฝึกทักษะการอ่านและการเขียนประโยค

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักศึกษาสามารถนำคำสำคัญของเรื่องมาแต่งเป็นประโยคที่ถูกต้องได้
2. นักศึกษาสามารถเขียนประโยคภาษาไทยจากเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง
3. นักศึกษาสามารถเขียนเรียบเรียงเนื้อหาสาระได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

1. เขียนประโยคได้ถูกต้องตามหลักภาษา
2. เขียนเรียบเรียงประโยคตามลำดับเนื้อหาได้ถูกต้อง

กระบวนการเรียนรู้

ในการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา มีขั้นตอนดังนี้

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นเตรียมความพร้อม

1. อธิบายถึงความสัมพันธ์ของการอ่านและการเขียนให้นักศึกษาเข้าใจ การคิดคะแนนกลุ่ม วิธีการทำงานกลุ่ม สร้างแรงจูงใจในการร่วมมือกันเรียนรู้ ทำความเข้าใจกับนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนแบบร่วมมือCIRC

2. แบ่งกลุ่มนักศึกษาโดยลดความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน คือ 1:2:1 โดยการพิจารณาจากคะแนนสอบในเทอมก่อน

ขั้นสอน

1. ครูทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับการเขียนประโยค
2. ครูนำเสนอความรู้เกี่ยวกับการเขียนประโยคภาษาไทย จากบทอ่านประเพณีการไหว้ของภาษาไทย
3. นักศึกษาอ่านใบงาน บทอ่านประเพณีการไหว้ และให้ทำความเข้าใจ เรื่อง คำศัพท์ประโยค
4. ครูสอนคำยากที่ปรากฏในบทอ่านประเพณีการไหว้ นักศึกษาอ่านออกเสียงคำศัพท์
5. ครูสอนการเขียนประโยคโดยอธิบายโครงสร้างประโยคภาษาไทยที่พบจากบทอ่าน

ขั้นกิจกรรมกลุ่ม

1. นักศึกษา อ่านบทอ่านประเพณีการไหว้ของไทยเป็นภาษาไทย โดยมีครูให้คำแนะนำ หลังจากอ่านบทอ่านเสร็จ นักศึกษาตอบคำถามของครู (ตอบคำถาม ในใบงานที่ 1)
2. นักศึกษาทำใบงานที่ 1 เขียนข้อความ 1 เรื่อง 10 ประโยค (1 ย่อหน้า) เป็นภาษาไทย โดยนักศึกษাজัดกลุ่มแบ่งกลุ่มฝึกเขียน ข้อความ 1 เรื่อง เป็นภาษาไทย
3. ครูตรวจสอบความถูกต้องในการเขียนประโยค ประเพณีการไหว้ โดยให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มช่วยกันตรวจสอบ จากนั้นผลัดกันตรวจ แก้ไขการเขียนของกลุ่มจนถูกต้อง

ขั้นประเมินผลและมอบรางวัล

1. นักศึกษาอ่านบทอ่านเรื่องประเพณีการไหว้เป็นภาษาเขมร
2. นักศึกษาฝึกเขียนข้อความ 1 เรื่อง 10 ประโยค เป็นภาษาไทยจากบทอ่านภาษาเขมร ประเพณีการไหว้ เป็นรายบุคคล
3. ครูตรวจประเมินผลบทอ่าน และคิดคะแนนของนักศึกษาแต่ละบุคคลเป็นคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม

สื่อ/แหล่งเรียนรู้

1. ใบความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ยากและประโยคในประเพณีการไหว้
2. บทอ่านวัฒนธรรม ประเพณีการไหว้ของไทยและกัมพูชา (ภาษาเขมร-ภาษาไทย)
3. พจนานุกรม
4. แบบทดสอบการเขียนประโยค

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1. วิธีการทดสอบ
 - ตรวจสอบแบบทดสอบการเขียนประโยค เรื่อง ประเพณีการไหว้
2. สังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้
 - สังเกตพฤติกรรมทำงานกลุ่มของนักเรียนแต่ละกลุ่ม
3. เครื่องมือวัดผลการเรียนรู้
 - แบบทดสอบด้านการเขียนประโยค เรื่อง ประเพณีการไหว้
 - แบบบันทึกคะแนนการตรวจผลงาน

บันทึกผลหลังกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน

นักศึกษาอ่านบอานวัฒนธรรมเรื่องประเพณีการไหว้ในภาษาไทยได้ดี เข้าใจคำศัพท์ คำยาก ตอบคำถามได้ถูกต้องหลังจากได้อ่านบอาน นักศึกษาเข้าใจโครงสร้างประโยค และการเขียนประโยคภาษาไทยที่ครูได้อธิบาย ในชั้นกิจกรรมกลุ่มนักศึกษาสามารถแบ่งกลุ่มโดยคนละความสามารถตามเกณฑ์ที่ครูหวังไว้ นักศึกษามีความพยายามในการช่วยกันอ่าน นักศึกษากล่าวคำศัพท์ในบอานบางคำเป็นคำยาก เช่น คำนิยมและบางคำศัพท์ที่ใช้เกี่ยวกับพุทธศาสนา เช่น จตุปัจจัย พระธรรมวินัย แต่พอเข้าใจได้ เพราะในคำศัพท์ภาษาเขมรและความหมายในคำแปล เช่นกัน แต่ต่างกันเกี่ยวกับตัวอักษร แต่การอ่านออกเสียงเหมือนกัน หรือใกล้เคียงกัน และสามารถเขียนประโยคข้อความ 1 เรื่อง 10 ประโยค ได้ดี โดยนักศึกษาเขียนเรียงประโยคถูกต้องตามไวยากรณ์ ช่วยกันตรวจ ช่วยกันตอบคำถามจากบอาน และอภิปรายงานกลุ่มได้ดี บอานเรื่องวันเข้าพรรษาของไทยและกัมพูชาได้รับความน่าสนใจอย่างมากจากนักศึกษาเพราะเป็นความรู้ใหม่ที่นักศึกษาไม่เคยได้ศึกษาจากประเพณีวันเข้าพรรษาของไทย ส่วนในชั้นประเมินผลนักศึกษาอ่านบอานประเพณีวันเข้าพรรษาเป็นภาษาเขมร นักศึกษาเขียนข้อความ 1 เรื่อง 10 ประโยค เป็นภาษาไทยจากบอานประเพณีวันเข้าพรรษาเป็นภาษาเขมร ทำเป็นงานรายบุคคล นักศึกษาประมาณ

2-3 คนยังทำไม่ได้เหมือนที่ควร หลังจากประเมินผลแล้วครูจึงต้องช่วยปรับปรุงโครงสร้างการเขียน
ประโยคในบทอ่านให้ดีขึ้นเพื่อจะได้เป็นแนวทางสำหรับการเขียน

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(.....)

วันที่/...../.....

เนื้อหาสาระการเรียนรู้

ประเพณีการไหว้ คาดว่าน่าจะรับมาจากอารยธรรมอินเดียผ่านศาสนาฮินดูและพุทธ ซึ่งมีการประนมมือเช่นเดียวกันนี้มาตั้งแต่ 4,000 ปีก่อน ดังปรากฏหลักฐานเป็นภาพในตราประทับทำจากดินเหนียวของอารยธรรมลุ่มแม่น้ำสินธุ เมื่อชาวไทยรับวัฒนธรรมการไหว้มา ก็ได้ปรับปรุงให้เหมาะสมกับวิถีชีวิต เวลา และสถานที่ จนกลายเป็นขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมหนึ่งของไทย

การไหว้ เป็นการแสดงมิตรภาพ มิตรไมตรี ที่เป็นขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม เป็นวัฒนธรรมไทยที่แสดงความเคารพด้วยการไหว้ผู้อาวุโส หรือการรับไหว้ผู้อาวุโสผู้น้อย

หลักการการเขียนประโยค คือ การนำเอาคำหลาย ๆ คำมาเรียงต่อกันเป็นกลุ่มคำ มีลักษณะเป็นวลีและประโยคอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ทั้งในด้านรูปแบบและความหมาย โดยทั่วไปประโยคประกอบด้วยคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไป ที่มีทั้งภาคประธาน และภาคแสดง

จากการเก็บข้อมูลและการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนหลายคนที่เป็นผู้สอนภาษาไทยในสถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์พนมเปญและนักศึกษาระดับปริญญาตรี ได้ให้สัมภาษณ์ปัญหาส่วนใหญ่ที่ยากคือเกี่ยวกับการเรียนภาษาไทย คือด้านการเขียนสะกด ได้แก่

1. การสะกดคำ หมายถึง การเขียนคำ สระ วรรณยุกต์ และการันต์ เรียบเรียงเป็นคำให้ถูกต้องตามลำดับได้ถูกต้องตามเกณฑ์การสะกดคำ และเขียนได้ถูกต้องตามอักขรวิธี และมีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

การเขียนสะกดคำ ได้แก่

1. การใช้รูปประวิสรรชนีย์: เช่น ประนม ประทับ ประเพณี ประเสริฐ พระคุณ
2. การใช้รูปไม่ประวิสรรชนีย์: เช่น กตัญญ ชนบ มิตรภาพ
3. การใช้ ไอ ไอ ออย อัย: เช่น ไมตรี ใหญ่ ไทย ให้ ไหว้
4. การใช้ อำ อัม อ่า รร + ม: เช่น วัฒนธรรม อารยธรรม
5. การใช้ ณ นใช้เป็นตัวสะกดในพยางค์สุดท้าย: เช่น กันบนณสถานทักณิมณอรุณ
6. การใช้ตัวการันต์และไม่ทัณฑฆาต: เช่น สัมภาษณ์อาจารย์เอกลักษณ์
7. การใช้ไม้ไต่คู้: เช่น เป็น เด็ก เอ็นดู
8. การใช้ไม้ยมก: เช่น ทั่ว ๆ
9. การใช้ ทร ออกเสียงเป็น “ซอ” เหมือนกัน เช่น ทรงศึลทราย ทราบ ทรวดทรง

2. การเรียบเรียงประโยคถูกต้องตามไวยากรณ์ หมายถึง เรียงประโยคให้ได้ใจความที่ถูกต้อง มีความหมายตามหลักภาษา และมีเนื้อความบริบูรณ์และการใช้คำให้ถูกต้องตามไวยากรณ์ ได้แก่

- คำนามใช้เรียกชื่อคน สัตว์ สิ่งของ เช่น พ่อ ครู บิดา มารดา ปู่ ย่า ตา ยาย ครู

- คำกริยา แทนอาการ เช่น ไหว้ ประนมมือ เคารพ สัมมาคารวะ ทักทาย
- คำวิเศษณ์ ใช้ประกอบคำอื่นให้มีเนื้อความแปลกไป เช่น ดี งาม ใหญ่ สูง ต่ำ
- คำบุพบท ใช้นำหน้าคำนาม หรือกริยา เพื่อบอกตำแหน่งคำว่ามีหน้าที่อะไร เช่น แต่

ต่อ นอก ใน

- คำสันธาน คือ คำเชื่อมข้อความให้เป็นเรื่องติดต่อกัน เช่น กับ แต่ จึง ซึ่ง หรือ เพื่อ

3. การเขียนใช้คำเชื่อมโยงประโยคสัมพันธ์ต่อเนื่อง หมายถึง การเชื่อมประโยคให้ต่อเนื่อง เป็นประโยคเดียวกันอาจใช้คำเชื่อมที่เรียกว่า “**สันธาน**” หรืออาจใช้กลุ่มคำหรือที่เรียกว่า “**สันธาน วลี**” เป็นตัวเชื่อม และเมื่อเชื่อมประโยคให้เกี่ยวเนื่องกันแล้ว เนื้อความของประโยคอาจมีลักษณะ ดังนี้

3.1 เชื่อมประโยคด้วยคำสันธานหรือสันธานวลี แล้วมีเนื้อความคล้อยตามกัน คำเชื่อมที่ใช้เช่น และ ทั้ง... และอย่างไรก็ตามถึงกระนั้นก็ดี รวมทั้ง เพราะฉะนั้น เป็นต้น

ตัวอย่าง :

ชาวไทยรับวัฒนธรรมการไหว้มาได้ปรับปรุงให้เหมาะสมกับวิถีชีวิต + และ + ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรมของไทย

คำเชื่อม คือ คำที่ใช้เชื่อมคำ วลี ประโยคเข้าด้วยกัน แบ่งออกเป็น 4 ชนิด ดังนี้

1. คำเชื่อมสมภาค คือ คำเชื่อมหน่วยภาษาชนิดเดียวกัน ให้เป็นหน่วยเดียวกัน อาจเป็น คำนาม คำสรรพนาม ประโยคย่อยกับประโยคย่อย ได้แก่ กับ (หรือ กะ) และ หรือ แต่ เช่น

- เชื่อมคำนามกับคำนาม เช่น การให้เกียรติและการไหว้แสดงถึงความเคารพต่อผู้ที่มีสัมมาคารวะในชีวิตประจำวันของคนในสังคม

2. คำเชื่อมอนุประโยค คือ คำนำหน้าอนุประโยค ในประโยคซ้อน มี ดังนี้ การไหว้ที่มีความเหมาะสมกับวิถีชีวิตเป็นประเพณีอันดีงาม (ที่ ขยายคำนาม การไหว้)

- คำเชื่อมวิเศษณานุประโยค ได้แก่ เพราะ ถ้า จนกระทั่ง เมื่อ ฯลฯ นำหน้าอนุประโยคที่ทำหน้าที่ขยายกริยา เช่น เขาไหว้ไม่ได้แสดงถึงการทักทายเพราะแสดงถึงมิตรภาพ มิตรไมตรี (เพราะ ขยายคำกริยา เขาไหว้)

3. คำเชื่อมเสริม คือ คำที่เพิ่มขึ้นเพื่อให้หน่วยภาษา 2 หน่วยสัมพันธ์กันได้ชัดเจนขึ้น ได้แก่ จึง เลย ถึง ก็ เช่น การไหว้เป็นการแสดงมิตรภาพมิตรไมตรี จึงกลายเป็นวัฒนธรรมทักทายที่แสดงความเคารพ

4. การเรียบเรียงลำดับเนื้อหา หมายถึง การลำดับเรื่องที่มีความสำคัญต่องานเขียน ได้แก่

1. ลำดับตามเหตุผล
2. ลำดับตามเวลาหรือเหตุการณ์ก่อนหลังเป็นลำดับขั้น
3. ลำดับตามความสำคัญ
4. ลำดับตามทิศทางหรือสถานที่
5. ลำดับจากส่วนรวมไปหาส่วนย่อยหรือลำดับจากส่วนย่อยไปหาส่วนรวม

ใบความรู้ ที่ 1
การสะกดคำ

การสะกดคำ หมายถึง การเขียนคำ สระ วรรณยุกต์ และการันต์ เรียบเรียงเป็นคำให้ถูกต้องตามลำดับได้ถูกต้องตามเกณฑ์การสะกดคำ และเขียนได้ถูกต้องตามอักขรวิธี และมีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

การเขียนสะกดคำ

1. การใช้รูปประวิสรรชนีย์ เช่น ประจำ ประเพณี พระ พระธรรม ประจำ ประภาศ ประทับ ประมวล พระคุณ ประเสริฐ ประการ ประมวล พระวินัย
2. การใช้รูปไม่ประวิสรรชนีย์ เช่น ฉลอง กตัญญ อธิษฐาน ฉวย สมัย อบายมุข สว่าง ณชนบ มิตรภาพ ปรากฎ ปรารณา ศรีต ปฏิบัติ
3. การใช้ไอ โอ โอย อัย เช่น น ใ ใให้ ไหว มตรี ไต ทย วินัย ม ไใหม่ ไใหญ่
4. การใช้อำ อัม อាំม รร + ม เช่น สัมพันธ์ วิฒนธรรม วิฒนธรรม ธรรม อารยธรรม โลกธรรม พระธธรรม
5. การใช้ ณ น ใช้เป็นพยัญชนะต้นและตัวสะกดเช่น นก ทาน กัน ฝน ภาวนา ศาสนา สถาน บน เปียน ชน
6. การใช้ตัวการันต์และไม้ทัณฑฆาต เช่น สงกรานต์ สัญลักษณ์ สัมพันธ์ เจติย แก กอฮอล์ ประสบการณ์ อานิสงส สัตว์
7. การใช้ไม้ไต่คู้ เช่น ปเ็น บำเพ็ญ เด็ก เ็นดู สำรเ็ง
8. การใช้ไม้ยมก เช่น ทุก ๆ ทั่ว ๆ ต่าง ๆ ได ๆ
9. การใช้ ทร ออกเสียง ซ เช่น ทรง ทราย ทรม ทรก

ใบความรู้ ที่ 2

องค์ประกอบและโครงสร้างของประโยค

ประโยคเกิดจากคำหลายคำหรือวลีที่นำมาเรียงต่อกันอย่างเป็นระเบียบให้แต่ละคำมีความสัมพันธ์กันมีใจความสมบูรณ์แสดงให้รู้ว่าเช่นสมชายไปโรงเรียนตำรวจจับคนร้าย เป็นต้น

องค์ประกอบของประโยคประโยคแบ่งออกเป็น 3 ชนิดคือประโยคความเดียวประโยคความรวมและประโยคความซ้อนประโยคหนึ่งๆจะต้องมีภาคประธานและภาคแสดงเป็นหลักและอาจมีคำขยายส่วนต่างๆได้

1. ภาคประธานของประโยคคือคำหรือกลุ่มคำที่ทำหน้าที่เป็นผู้กระทำผู้แสดงซึ่งเป็นส่วนสำคัญของประโยคและอาจมีบทขยายซึ่งเป็นคำหรือกลุ่มคำมาประกอบเพื่อทำให้มีใจความชัดเจนยิ่งขึ้น

2. ภาคแสดงของประโยคคือคำหรือกลุ่มคำที่ประกอบไปด้วยบทกริยาบทกรรมและส่วนเติมเต็มบทกริยาทำหน้าที่เป็นตัวกระทำหรือตัวแสดงของประธานส่วนบทกรรมทำหน้าที่เป็นผู้ถูกกระทำและส่วนเติมเต็มทำหน้าที่เสริมใจความของประโยคให้สมบูรณ์คือทำหน้าที่คล้ายบทกรรมแต่ไม่ใช้กรรมเพราะมิได้ถูกกระทำ

3. ส่วนขยายของประโยคอาจเป็นคำหรือกลุ่มคำอยู่ในภาคประธานหรืออยู่ในภาคแสดงซึ่งอาจเป็นการขยายกริยาขยายกรรมหรือขยายส่วนเติมเต็ม

ตัวอย่างประโยค

1. ประชาชนเล่นน้ำอย่างสนุกสนาน **ประชาชน** (ภาคประธาน) **เล่นน้ำ** (ภาคแสดง) **อย่างสนุกสนาน**(ส่วนขยาย)

2. อาจารย์ของฉันไหว้สวยมาก **พี่สาว** (ภาคประธาน) **ไหว้** (ภาคแสดง) **ของฉัน, สวยมาก** (ส่วนขยาย)

3. พระสงฆ์ท่านนั้นเดินผ่านเจดีย์วัด **ชาย** (ภาคประธาน) **เดินผ่าน** (ภาคแสดง) **คนนั้น, เจดีย์วัด** (ส่วนขยาย)

ใบความรู้ ที่ 3
คำเชื่อมโยงประโยคสัมพันธต่อเนื่อง

การเขียนใช้คำเชื่อมโยงประโยคสัมพันธต่อเนื่อง หมายถึง การเชื่อมประโยคให้ต่อเนื่องเป็นประโยคเดียวกันอาจใช้คำเชื่อมที่เรียกว่า “สันธาน” หรืออาจใช้กลุ่มคำหรือที่เรียกว่า “สันธานวลี” เป็นตัวเชื่อม และเมื่อเชื่อมประโยคให้เกี่ยวเนื่องกันแล้ว เนื้อความของประโยคอาจมีลักษณะดังนี้

1.1 เชื่อมประโยคด้วยคำสันธานหรือสันธานวลี แล้วมีเนื้อความคล้อยตามกัน คำเชื่อมที่ใช้เช่น และ ทั้ง... และอย่างไรก็ตามถึงกระนั้นก็ดี รวมทั้ง เพราะฉะนั้น เป็นต้น

ตัวอย่าง :

การบวชเป็นการสืบต่อพระพุทธศาสนาแล้วยังเป็นการสร้างอานิสงส์ให้แก่ตัวผู้
บวช + และ + ผู้เป็นบิดามารดาอย่างยิ่งใหญ่
ชาวไทยรับวัฒนธรรมการไหว้มาได้ปรับปรุงให้เหมาะสมกับวิถี
ชีวิต + และ + ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรมของไทย
พุทธศาสนิกชนจะถวายเทียนพรรษา + และ + กิจกรรมทางศาสนาที่สำคัญ
วันสงกรานต์เป็นวันครอบครัว + และ + มีแนวโน้ม

1.2 เชื่อมประโยคด้วยคำสันธานหรือสันธานวลี แล้วมีเนื้อความเป็นเหตุเป็นผลกัน คำเชื่อมที่ใช้ เช่น จึง เพราะ เพราะฉะนั้น เป็นต้น

ตัวอย่าง :

พ่อแม่ได้รับอานิสงส์จากการบวช + เพราะ + ความตั้งใจของลูกที่บวช
ช่วงฤดูพรรษาพุทธศาสนิกชนชาวไทยถือเป็นโอกาสอันดี + เพราะ + ได้ฟัง
พระธรรมเทศนาตลอดเวลาเข้าพรรษา

คำเชื่อม คือ คำที่ใช้เชื่อมคำ วลี ประโยคเข้าด้วยกัน แบ่งออกเป็น 4 ชนิด ดังนี้

1. คำเชื่อมสมภาค คือ คำเชื่อมหน่วยภาษาชนิดเดียวกัน ให้เป็นหน่วยเดียวกัน อาจเป็นคำนาม คำสรรพนาม ประโยคย่อยกับประโยคย่อย ฯลฯ มี 4 คำ ได้แก่ กับ (หรือ กะ) และ หรือ แต่ เช่น

- เชื่อมคำนามกับคำนาม เช่น พ่อและแม่เป็นผู้ให้กำเนิดลูก
- เชื่อมคำนามกับคำนาม เช่น สังคมและศาสนา ในสังคมไทยสมัยใหม่นับว่าวันสงกรานต์เป็นวันครอบครัว

- การให้เกียรติและการไหว้แสดงถึงความเคารพต่อผู้ที่มีสัมมาคารวะในชีวิตประจำวันของคนในสังคม

- เชื่อมคำนามกับคำนาม เช่น พระสงฆ์ และพุทธศาสนิกชนบำเพ็ญกุศลในช่วงเวลาจำพรรษา

2. คำเชื่อมอนุประโยค คือ คำนำหน้าอนุประโยค ในประโยคซ้อน มี 3 ชนิดดังนี้

- คำเชื่อมนามานุประโยค ได้แก่ ที่ ว่า ให้ ที่ว่า นำหน้าอนุประโยคที่ทำหน้าที่เป็นประธาน กรรม หรือหน่วยเติมเต็ม เช่น

พุทธศาสนิกชนไทยจึงผูกพันอยู่กับความเชื่อว่า การบวชจะเป็นการสืบต่อพระพุทธรศาสนา (กรรม)

การไหว้ที่มีความเหมาะสมกับวิถีชีวิตเป็นประเพณีอันดีงาม (ที่ ขยายคำนาม การไหว้)

ปีใหม่ที่มีความสุขเป็นประเพณีมงคล (ที่ ขยายคำนาม ปีใหม่)

วันเข้าพรรษาที่มีความสำคัญของพุทธศาสนาเป็นประเพณีของชาวพุทธ (ที่ ขยายคำนาม วันเข้าพรรษา)

- คำเชื่อมคุณานุประโยค ได้แก่ ที่ ซึ่ง อัน นำหน้าอนุประโยคที่ทำหน้าที่ขยายนาม เช่น

การบวชที่มีความสำคัญทางศาสนาเป็นประเพณีดี (ที่ ขยายคำนาม การบวช)

การไหว้ที่มีความเหมาะสมกับวิถีชีวิตเป็นประเพณีอันดีงาม (ที่ ขยายคำนาม การไหว้)

ปีใหม่ที่มีความสุขเป็นประเพณีมงคล (ที่ ขยายคำนาม ปีใหม่)

วันเข้าพรรษาที่มีความสำคัญของพุทธศาสนาเป็นประเพณีของชาวพุทธ (ที่ ขยายคำนาม วันเข้าพรรษา)

- คำเชื่อมวิเศษยานุประโยค ได้แก่ เพราะ ถ้า จนกระทั่ง เมื่อ ฯลฯ นำหน้าอนุประโยคที่ทำหน้าที่ขยายกริยา เช่น นักบวชอยู่ในบ้านไม่ได้เพราะต้องอยู่ที่วัด (เพราะ ขยายคำกริยา ไม่อยู่ในบ้าน)

พระภิกษุสงฆ์พักประจำอยู่ในวัดตลอดระยะเวลาฤดูฝน มีกำหนด 3 เดือน เพราะไม่สามารถออกนอกสถานที่ได้(เพราะ ขยายคำกริยา พักประจำอยู่ในวัด)

เขาไหว้ไม่ได้แสดงถึงการทักทายเพราะแสดงถึงมิตรภาพ มิตรไมตรี (เพราะ ขยายคำกริยา เขาไหว้)

3. คำเชื่อมเสริม คือ คำที่เพิ่มขึ้นเพื่อให้หน่วยภาษา 2 หน่วยสัมพันธ์กันได้ชัดเจนขึ้น ได้แก่ จึง เลย ถึง ก็ เช่น ผู้บวชได้ศึกษาถึงหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จึงนำไปสู่การปฏิบัติอย่างเคร่งครัด

ตลอด 3 เดือนในช่วงเวลาเข้าพรรษาพระสงฆ์อยู่จำพรรษา จึงเป็นโอกาสอันดีที่ได้ศึกษาพระธรรมวินัย จากพระสงฆ์ที่ทรงความรู้

การไหว้เป็นการแสดงมิตรภาพมิตรไมตรี จึงกลายเป็นวัฒนธรรมทักทายที่แสดง ความเคารพ

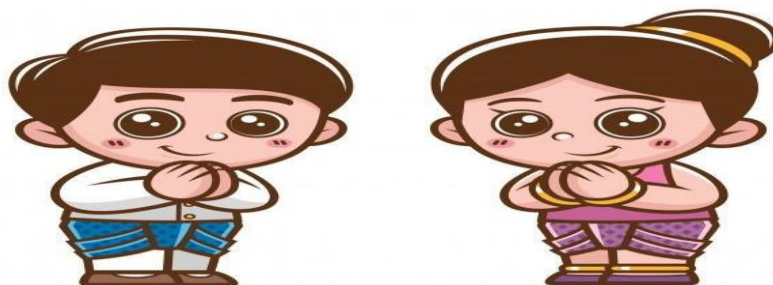
ผู้บวชได้ศึกษาถึงหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จึงนำไปสู่การปฏิบัติอย่างเคร่งครัด

4. คำเชื่อมสัมพันธ์สาร คือ คำเชื่อมตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปให้รวมกันเป็นข้อความเดียวกัน เช่น กล่าวคือ อย่างไรก็ตาม ในที่สุด ทว่า ทั้งนี้ อนึ่ง

ช่วงฤดูพรรษาพุทธศาสนิกชนชาวไทยถือเป็นโอกาสอันดีที่จะบำเพ็ญกุศล ในที่สุด รัฐบาลได้ประกาศให้วันเข้าพรรษาเป็นวันงดดื่มสุราแห่งชาติ

บทอ่าน เรื่องประเพณีการไหว้

ประเพณีการไหว้ คาดว่าน่าจะรับมาจากอารยธรรมอินเดียผ่านศาสนาฮินดูและพุทธ ซึ่งมีการประนมมือเช่นเดียวกันนี้มาตั้งแต่ 4,000 ปีก่อน ดังปรากฏหลักฐานเป็นภาพในตราประทับทำจากดินเหนียวของอารยธรรมลุ่มแม่น้ำสินธุ เมื่อชาวไทยรับวัฒนธรรมการไหว้มา ก็ได้ปรับปรุงให้เหมาะสมกับวิถีชีวิต เวลา และสถานที่ จนกลายเป็นขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมหนึ่งของไทย

การไหว้ เป็นการแสดงมิตรภาพ มิตรไมตรี เป็นมารยาทไทยซึ่งเป็นวัฒนธรรมทักทายที่แสดงความเคารพด้วยการไหว้ผู้อาวุโส หรือการรับไหว้ผู้อาวุโสน้อย รวมทั้งเป็นสิ่งที่แสดงถึงเอกลักษณ์ในความเป็นไทย การไหว้เป็นการแสดงถึงความมีสัมมาคารวะ การให้เกียรติ และแสดงถึงความเคารพต่อผู้ที่มีสัมมาคารวะซึ่งกันและกัน ในชีวิตประจำวันของคนในสังคม เด็กจะไหว้ครูบาอาจารย์ การไหว้ทำให้ผู้ใหญ่รักและเอ็นดู ชื่นชม ซึ่งเป็นการอบรมมารยาทให้รู้จักการไหว้ เป็นภาษาท่าทางที่ใช้แสดงความเคารพ ทักทาย โดยการประนมมือยกมือสองข้าง พร้อมกับยกขึ้นไหว้ประเภทการไหว้ของไทยมี 3 ระดับ โดยใช้ นิ้วหัวแม่มือและใบหน้าเป็นตัวกำหนดตำแหน่ง ดังนี้

การไหว้ระดับที่ 1 ใช้สำหรับไหว้พระรัตนตรัย ได้แก่ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รวมถึงโบราณสถานโบราณวัตถุทางพุทธศาสนา ในกรณีที่เรามิสามารถกราบแบบเบญจางคประดิษฐ์ได้ โดยให้นิ้วหัวแม่มือจรดระหว่างคิ้วทั้งสองข้าง นิ้วชี้สัมผัสส่วนบนของหน้าผาก

การไหว้ระดับที่ 2 ใช้สำหรับไหว้ บิดา มารดา ปู่ ย่า ตา ยาย ครู อาจารย์ และผู้ที่เราเคารพนับถืออย่างสูง รองลงมาจากพระรัตนตรัย มือที่สัมผัสส่วนของใบหน้าจึงลดต่ำลงมา การแสดงความเคารพ การไหว้ในระดับที่ 2 จึงให้ยกมือที่ประนมขึ้นให้นิ้วแม่มืออยู่บริเวณปลายจมูก

การไหว้ระดับที่ 3 ใช้สำหรับไหว้บุคคลทั่วไป ที่มีวัยวุฒิสูงกว่าเราไม่มากนัก รวมถึงใช้แสดงความเคารพผู้ที่เสมอกัน หรือเป็นเพื่อนกัน โดยให้นิ้วหัวแม่มือจรดปลายคาง

(ที่มาของข้อมูล: มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร, มารยาทไทย. กรุงเทพมหานคร: บริษัท อัมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด, หน้า 63 -77)

การกราบ และ การไหว้

www.seesketch.com

ใบคำศัพท์
ประเพณีการไหว้

มารยาทสตรีชาวช.ภาคบุรีรัมย์	ทักทายคารวกิจ
เอกลักษณ์หลักสูตร	สัมมาคารวะการไหว้การเคารพอย่างถูกต้อง
มิตรภาพ ยึดถือ	ประเพณีวิสาขมาส, วิสาขมาส
นับถือเคารพ	ประเพณีบุญ, เคารพในสิ่งศักดิ์สิทธิ์
ศีลธรรม	ปลายจมูกชั่งใจ

คำตอบ ใบงานที่ 1
เรื่องประเพณีการไหว้

1. เลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว (ทำเครื่องหมาย เลือกวงคำตอบ)
1. การไหว้ยกมือที่ประนมขึ้นให้นิ้วแม่มืออยู่บริเวณปลายจมูกคือการไหว้ในข้อใด

ก. การไหว้พ่อแม่	ค. การไหว้บุคคลเสมอกัน
ข. การไหว้พระสงฆ์	ง. การไหว้พระพุทธรูป
2. เมื่อผู้น้อยไหว้ผู้ที่เป็นผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ควรรับไหว้อย่างไร

ก. โบกมือไหว้	ค. ยืนนิ่ง
ข. ประนมมือไหว้	ง. ทำเป็นไม่สนใจ
2. การไหว้ คือ การทำความเคารพ โดยยกมือขึ้นประนมการแสดงความเคารพ คารวะ ถ้าเป็นผู้น้อยไหว้ผู้ใหญ่หรือผู้ทรงศีลต้องก้มศีรษะลงแต่พองาม
3. การไหว้ของไทยมี 3 ระดับ ได้แก่ ระดับที่ 1 การไหว้พระ ได้แก่ การไหว้พระพุทธรูป พระธรรมพระสงฆ์ ระดับที่ 2 การไหว้ผู้มีพระคุณและผู้อาวุโส ได้แก่ บิดา มารดา ปู่ ย่า ตา ยาย ครู อาจารย์ และผู้ที่เราเคารพนับถืออย่างสูง รongลงมาจกพระรัตนตรัย และระดับที่ 3 ใช้สำหรับไหว้บุคคลทั่ว ๆ ไป ที่มีวัยวุฒิสูงกว่าเราไม่มากนัก และใช้แสดงความเคารพผู้ที่เสมอกัน หรือเพื่อนกัน

การฝึกเขียนประโยค
เรื่อง ประเพณีการไหว้ (จากบทอ่านวันเข้าพรรษาภาษาเขมร)

1.เขียนข้อความ 1 เรื่อง 10 ประโยค เป็นภาษาไทย จากการไหว้ของกัมพูชา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง ที่ 4

แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับ

บทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย รหัส/รายวิชา ITHB 201

ชั้น ป.ตรี ที่ 1

เรื่อง ประเพณีการบวช

เวลา 3 ชั่วโมง

ผู้สอน Miss. Suy Sreymom

สถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL)

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ITHB 201 ใช้หลักการเขียนสื่อสารเขียนประโยคย่อความให้เขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ การเรียบเรียงประโยคถูกต้องตามไวยากรณ์ การเขียนใช้คำเชื่อมโยงประโยคให้สัมพันธ์ต่อเนื่อง การเรียบเรียงลำดับเหตุการณ์ และเขียนรายงานข้อมูลและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระสำคัญ

การอ่านบทอ่านเกี่ยวกับประเพณีแล้วตอบคำถามและเขียนประโยคเพื่ออธิบายเรื่องวัฒนธรรมโดยใช้คำศัพท์และประโยคที่ถูกต้อง ผู้เรียนจะได้เรียนคำศัพท์ด้านวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา โครงสร้างประโยค ฝึกทักษะการอ่านและการเขียนประโยค

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนสามารถนำคำสำคัญของเรื่องมาแต่งเป็นประโยคที่ถูกต้องได้
2. นักเรียนสามารถเขียนประโยคภาษาไทยจากเรื่องที่ทำหน้าที่ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถเขียนเรียบเรียงเนื้อหาสาระได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

1. เขียนประโยคได้ถูกต้องตามหลักภาษา
2. เขียนเรียบเรียงประโยคตามลำดับเนื้อหาได้ถูกต้อง

กระบวนการเรียนรู้

ในการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา มีขั้นตอนดังนี้

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นเตรียมความพร้อม

1. อธิบายถึงความสัมพันธ์ของการอ่านและการเขียนให้นักศึกษาเข้าใจ การคิดคะแนนกลุ่ม วิธีการทำงานกลุ่ม สร้างแรงจูงใจในการร่วมมือกันเรียนรู้ ทำความเข้าใจกับนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียน ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC

2. แบ่งกลุ่มนักศึกษาโดยความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน คือ 1:2:1 โดยการพิจารณาจากคะแนนสอบในเทอมก่อน

ขั้นสอน

1. ครูทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับการเขียนประโยค
2. ครูนำเสนอความรู้เกี่ยวกับการเขียนประโยคภาษาไทย จากบทอ่านประเพณีการบวชของภาษาไทย
3. นักศึกษาอ่านใบงาน บทอ่านประเพณีการบวช และให้ทำความเข้าใจ เรื่อง คำศัพท์ ประโยค
4. ครูสอนคำยากที่ปรากฏในบทอ่านประเพณีการบวช นักศึกษาอ่านออกเสียงคำศัพท์
5. ครูสอนการเขียนประโยคโดยอธิบายโครงสร้างประโยคภาษาไทยที่พบจากบทอ่าน

ขั้นกิจกรรมกลุ่ม

1. นักศึกษาอ่านบทอ่านประเพณีการบวชเป็นภาษาไทย โดยมีครูให้คำแนะนำหลังจากอ่านบทอ่านเสร็จ นักศึกษาตอบคำถามของครู (ตอบคำถาม ในใบงานที่ 1)
2. นักศึกษาทำใบงานที่ 1 เขียนข้อความ 1 เรื่อง 10 ประโยค (1 ย่อหน้า) เป็นภาษาไทย โดยนักศึกษাজัดกลุ่มแบ่งกลุ่มฝึกเขียน ข้อความ 1 เรื่อง เป็นภาษาไทย
3. ครูตรวจสอบความถูกต้องในการเขียนประโยค บทอ่านประเพณีการบวช โดยให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มช่วยกันตรวจสอบ จากนั้นผลัดกันตรวจ แก้ไขการเขียนของกลุ่มจนถูกต้อง

ขั้นประเมินผลและมอบรางวัล

1. นักศึกษาอ่านบทอ่านบทอ่านประเพณีการบวชเป็นภาษาเขมร
2. นักศึกษาฝึกเขียนข้อความ 1 เรื่อง (10 ประโยค) เป็นภาษาไทยจากบทอ่านภาษาเขมร บทอ่านประเพณีการบวช เป็นรายบุคคล
3. ครูตรวจประเมินผลบทอ่าน และคิดคะแนนของนักศึกษาแต่ละบุคคลเป็นคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม

สื่อ/แหล่งเรียนรู้

1. ใบความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ยากและประโยคในบทอ่านประเพณีการบวช
2. บทอ่านวัฒนธรรม ประเพณีการบวช ของไทยและกัมพูชา (ภาษาเขมร-ภาษาไทย)

3. พจนานุกรม
4. แบบทดสอบการเขียนประโยค

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1. วิธีการทดสอบ
 - ตรวจสอบแบบทดสอบการเขียนประโยค ประเพณีการบวช
2. สังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้
 - สังเกตพฤติกรรมทำงานกลุ่มของนักเรียนแต่ละกลุ่ม
3. เครื่องมือวัดผลการเรียนรู้
 - แบบทดสอบด้านการเขียนประโยค ประเพณีการบวช
 - แบบบันทึกคะแนนการตรวจผลงาน

บันทึกผลหลังกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน

นักศึกษาอ่านบอานวัฒนธรรมเรื่องประเพณีการบวชในภาษาไทยได้ดี เข้าใจคำศัพท์ คำยาก ออกเสียงได้ชัดตอบคำถามได้ถูกจากบทอ่านที่ได้อ่าน นักศึกษาเข้าใจการเขียนประโยค และโครงสร้างประโยค ที่ครูได้อธิบาย ในชั้นกิจกรรมกลุ่มนักศึกษาสามารถแบ่งกลุ่มโดยคนละความสามารถตามเกณฑ์ที่ครูได้หวังไว้ นักศึกษามีความพยายามในการช่วยกันอ่าน และเขียนประโยคข้อความ 1 เรื่อง 10 ประโยค ได้ดี นักศึกษาเขียนเรียบเรียงประโยคถูกต้อง โดยช่วยกันตรวจ ตอบคำถามจากบทอ่าน และอภิปรายงานกลุ่มได้ดี บทอ่านวัฒนธรรมเรื่องประเพณีการบวชของไทยและกัมพูชาได้รับความน่าสนใจอย่างมากจากนักศึกษากัมพูชา ในชั้นประเมินผลนักศึกษาอ่านบทอ่านเรื่องประเพณีการบวชเป็นภาษาเขมร นักศึกษาเขียนข้อความ 1 เรื่อง 10 ประโยค เป็นภาษาไทยจากบทอ่านประเพณีการบวชเป็นภาษาเขมร เป็นงานรายบุคคล นักศึกษาทำได้ดี หลังจากประเมินผลแล้วครูช่วยปรับปรุงโครงสร้างการเขียนประโยคเพ็งนิดหน่อยในบทอ่านให้ดีขึ้นเพื่อจะได้เป็นแนวทางสำหรับการเขียนประโยควันทันข้างหน้าต่อไป

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(.....)

วันที่/...../.....

เนื้อหาสาระการเรียนรู้

ประเพณีบวช เป็นการปฏิบัติที่สืบเนื่องมาจากความเลื่อมใสศรัทธาในศาสนาพุทธของพุทธศาสนิกชน ตามประเพณีปฏิบัติในการบวชนั้น ชายที่มีอายุครบ 20 ปีบริบูรณ์จะต้องเข้าพิธีอุปสมบท (อุปสมบท หมายถึงการบวชเป็นภิกษุ) เพื่อศึกษาพระธรรมให้เข้าใจชีวิต และสามารถนำมาใช้ในการครองชีวิตต่อไปในภายภาคหน้าได้อย่างสงบสุขและมีสติ ผู้บวชจะได้ศึกษาถึงหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติอย่างเคร่งครัดผู้ที่บวชเรียนแล้วจะเป็นผู้ที่มีความอดทน อดกลั้น และเข้าใจโลกธรรม ทำให้เป็นผู้ที่รู้จักคิดมีสติมั่น

ประเพณีการบวช เป็นประเพณีไทยสืบเนื่องมาแต่โบราณกาล ชายไทยเมื่ออายุครบบวชจะต้องบวชให้ได้สักครั้งหนึ่งในชีวิต เพื่อการศึกษาพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและสืบทอดอายุพระพุทธศาสนาสร้างกุศลอันยิ่งใหญ่ให้ตนเองและบิดามารดา รวมทั้งหมู่ญาติการมีโอกาสได้เป็นนักบวช ดำรงเพศสมณะผู้ตั้งใจฝึกฝนอบรมตนเองเพียงช่วงระยะเวลาสั้น ๆ ก็สามารถค้นหาแหล่งความสุขที่แท้จริง ศึกษาเรื่องราวความจริงของชีวิตเป้าหมายของการเกิดมาเป็นมนุษย์ ผู้ที่มาบวชถือได้ว่าเป็นผู้มีบุญมาก เพราะเพศสมณะเชื่อว่าใครจะมาอยู่ได้ง่าย ๆ ได้

หลักการการเขียนประโยค คือ การนำเอาคำหลาย ๆ คำมาเรียงต่อกันเป็นกลุ่มคำ มีลักษณะเป็นวลีและประโยคอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ทั้งในด้านรูปแบบและความหมาย โดยทั่วไปประโยคประกอบด้วยคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไป ที่มีทั้งภาคประธานและภาคแสดง

จากการเก็บข้อมูลและการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนหลายคนที่เป็นผู้สอนภาษาไทยในสถาบันภาษาต่างประเทศ (IFL) มหาวิทยาลัยภูมิรินทร์พนมเปญและนักศึกษาระดับปริญญาตรี ได้ให้สัมภาษณ์ปัญหาส่วนใหญ่ที่ยากคือเกี่ยวกับการเรียนภาษาไทย คือด้านการเขียนสะกด ได้แก่

1. การสะกดคำ หมายถึง การเขียนคำ สระ วรรณยุกต์ และการันต์ เรียบเรียงเป็นคำให้ถูกต้องตามลำดับได้ถูกต้องตามเกณฑ์การสะกดคำ และเขียนได้ถูกต้องตามอักขรวิธี และมีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

การเขียนสะกดคำ ได้แก่

1. การใช้รูปประวิสรรชนีย์: เช่น พระพุทธเจ้า กระจก ทะเล ประมงระฆังภาษาชนะ
2. การใช้รูปไม่ประวิสรรชนีย์: เช่น ปฏิบัติ ครัดปทุมสมอง ส่งจรวด จมูก
3. การใช้ ไ อ ไอย อัย: เช่น ใน ไซ้ ใหม่ ใหญ่ ไทย ไม่ ไต
4. การใช้ อำ อัม อำ รร + ม: เช่น ธรรม โลกธรรมพระธรรม
5. การใช้ ณ เป็นพยัญชนะต้นและตัวสะกด หรือ ตัวสะกดในพยางค์สุดท้าย: เช่น เขียน กัน กัณฑ์หา ตัณฑ์หา อุณภูมิเกษียณ ปราณ

6. การใช้ตัวการ์ตูนและไม้ทันทฆาต: เช่น อานิสงส์สงกรานต์ สัตว์เจดีย์ สำคัญ
สัญลักษณ์

7. การใช้ไม้ไต่คู้: เช่น เป็น สำเร็จ บำเพ็ญ

8. การใช้ไม้ยมก: เช่น ต่าง ๆ ไต่ ๆ

2. การเรียบเรียงประโยคถูกต้องตามไวยากรณ์ หมายถึง เรียงประโยคให้ได้ใจความที่ถูกต้อง มีความหมายตามหลักภาษา และมีเนื้อความบริบูรณ์และการใช้คำให้ถูกต้องตามไวยากรณ์ได้แก่

- คำนามใช้เรียกชื่อคน สัตว์ สิ่งของ เช่น ผู้ชาย มนุษย์ บิดา มารดา นักบวช

- คำกริยา แทนอาการ เช่น บวช ผีกล่น เบียดเบียน ฆ่า

- คำวิเศษณ์ ใช้ประกอบคำอื่นให้มีเนื้อความแปลกไป เช่น ดี งาม ใหญ่ หยาบ

- คำบุพบท ใช้นำหน้าคำนาม หรือกริยา เพื่อบอกตำแหน่งคำว่ามีหน้าที่อะไร เช่น แต่

ต่อ นอก ใน

- คำสันธาน คือ คำเชื่อมข้อความให้เป็นเรื่องติดต่อกัน เช่น กับ แต่ จึง ซึ่ง หรือ เพื่อ

3. การเขียนใช้คำเชื่อมโยงประโยคสัมพันธ์ต่อเนื่อง หมายถึง การเชื่อมประโยคให้ต่อเนื่องเป็นประโยคเดียวกันอาจใช้คำเชื่อมที่เรียกว่า “สันธาน” หรืออาจใช้กลุ่มคำหรือที่เรียกว่า “สันธานวลี” เป็นตัวเชื่อม และเมื่อเชื่อมประโยคให้เกี่ยวเนื่องกันแล้ว เนื้อความของประโยคอาจมีลักษณะดังนี้

1.1 เชื่อมประโยคด้วยคำสันธานหรือสันธานวลี แล้วมีเนื้อความคล้อยตามกัน คำเชื่อมที่ใช้เช่น และทั้ง... และอย่างไรก็ตามถึงกระนั้นก็ดี รวมทั้ง เพราะฉะนั้น เป็นต้น

ตัวอย่าง :

การบวชเป็นการสืบต่อพระพุทธศาสนาแล้วยังเป็นการสร้างอานิสงส์ให้แก่ตัวผู้บวช + และ + ผู้เป็นบิดามารดาอย่างยิ่งใหญ่

1.2 เชื่อมประโยคด้วยคำสันธานหรือสันธานวลี แล้วมีเนื้อความเป็นเหตุเป็นผลกัน คำเชื่อมที่ใช้ เช่น จึง เพราะ เพราะฉะนั้น เป็นต้น

ตัวอย่าง :

พ่อแม่ได้รับอานิสงส์จากการบวช + เพราะ + ความตั้งใจของลูกที่บวช

คำเชื่อม คือ คำที่ใช้เชื่อมคำ วลี ประโยคเข้าด้วยกัน แบ่งออกเป็น 4 ชนิด ดังนี้

1. คำเชื่อมสมภาค คือ คำเชื่อมหน่วยภาษาชนิดเดียวกัน ให้เป็นหน่วยเดียวกัน อาจเป็นคำนาม คำสรรพนาม ประโยคย่อยกับประโยคย่อย ฯลฯ มี 4 คำ ได้แก่ กับ (หรือ กะ) และ หรือ แต่ เช่น

- เชื่อมคำนามกับคำนาม เช่น พ่อและแม่เป็นผู้ให้กำเนิดลูก
2. คำเชื่อมอนุประโยค คือ คำนำหน้าอนุประโยค ในประโยคซ้อน มี 3 ชนิดดังนี้
- คำเชื่อมนามานุประโยค ได้แก่ ที่ ว่า ให้ ที่ว่า นำหน้าอนุประโยคที่ทำหน้าที่เป็นประธาน กรรม หรือหน่วยเติมเต็ม เช่น พุทธศาสนิกชนไทยจึงผูกพันอยู่กับความเชื่อว่า การบวชจะเป็นการสืบทอดพระพุทธศาสนา (กรรม)
 - คำเชื่อมคุณานุประโยค ได้แก่ ที่ ซึ่ง อัน นำหน้าอนุประโยคที่ทำหน้าที่ขยายนาม เช่น การบวชที่มีความสำคัญทางศาสนาเป็นประเพณีดี (ที่ ขยายคำนาม การบวช)
 - คำเชื่อมวิเศษยานุประโยค ได้แก่ เพราะ ถ้า จนกระทั่ง เมื่อ ฯลฯ นำหน้าอนุประโยคที่ทำหน้าที่ขยายกริยา เช่น นักบวชอยู่ในบ้านไม่ได้เพราะต้องอยู่ที่วัด (เพราะ ขยายคำกริยา ไม่อยู่ในบ้าน)
3. คำเชื่อมเสริม คือ คำที่เพิ่มขึ้นเพื่อให้หน่วยภาษา 2 หน่วยสัมพันธ์กันได้ชัดเจนขึ้น ได้แก่ จึง เลย ถึง ก็ เช่น ผู้บวชได้ศึกษาถึงหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จึงนำไปสู่การปฏิบัติอย่างเคร่งครัด
4. การเรียงเรียงลำดับเนื้อหา หมายถึง การลำดับเรื่องมีความสำคัญต่องานเขียน ได้แก่
1. ลำดับตามเหตุผล
 2. ลำดับตามเวลาหรือเหตุการณ์ก่อนหลังเป็นลำดับขั้น
 3. ลำดับตามความสำคัญ
 4. ลำดับตามทิศทางหรือสถานที่
 5. ลำดับจากส่วนรวมไปหาส่วนย่อยหรือลำดับจากส่วนย่อยไปหาส่วนรวม

ใบความรู้ ที่ 1 การสะกดคำ

การสะกดคำ หมายถึง การเขียนคำ สระ วรรณยุกต์ และการันต์ เรียบเรียงเป็นคำให้ถูกต้องตามลำดับได้ถูกต้องตามเกณฑ์การสะกดคำ และเขียนได้ถูกต้องตามอักขรวิธี และมีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

การเขียนสะกดคำ

1. การใช้รูปประวิสรรชนีย์ เช่น พระ พระธรรม ประภาศ ประทับ พระคุณ ประเสริฐ พระวินัย
2. การไม่ประวิสรรชนีย์ เช่น ฉลอง กตัญญู อธิษฐาน ถวาย สมย์ สว่าง ณชนบ มิตรภาพ ปรากฎ ปรรณนา ครต ปฏิบัติ
3. การใช้ไอ โอ โอย อัย เช่น ใน ใ้ ใให้ ไหวั ไเมตรี ไต ไไทย ไวินัย ไไม่ ไใหม่ ไใหญ่
4. การใช้อำ อัม อ้าม รร + ม เช่น วิฒณธรรม ธรรณ อารยธรรม โลกธรรณ พระ
ธรรณ
5. การใช้ ณ น ใช้เป็นตัวสะกดในพยางค์สุดท้ายเช่น สถาน ฝน ลน ประมาณ
ปริเวณ
6. การใช้ตัวการันต์และไม้ทัณฑฆาต เช่น สงกรานต์ สัญลักษณ สัมพันธ์ เจดีย แก
กอฮอล อานิสงส ประสบการณ
7. การใช้ไม้ไต่คู้ เช่น เป็น บำเพ็ญ เด็ก เ็นดู สำรเ็จ
8. การใช้ไม้ยมก เช่น ทุก ทั่ว ท่าง ทใด ทใด
9. การใช้ ทร ออกเสียง ซ เช่น ทรง ทราย ทรวดทรง

ใบความรู้ ที่ 2

องค์ประกอบและโครงสร้างของประโยค

ประโยคเกิดจากคำหลายๆคำหรือวลีที่นำมาเรียงต่อกันอย่างเป็นระเบียบให้แต่ละคำมีความสัมพันธ์กันมีใจความสมบูรณ์แสดงให้รู้ว่าเช่นสมชายไปโรงเรียนตำรวจจับคนร้าย เป็นต้น

องค์ประกอบของประโยคประโยคแบ่งออกเป็น 3 ชนิดคือประโยคความเดียวประโยคความรวมและประโยคความซ้อนประโยคหนึ่ง ๆ จะต้องมีภาคประธานและภาคแสดงเป็นหลักและอาจมีคำขยายส่วนต่าง ๆ ได้

1. ภาคประธานของประโยคคือคำหรือกลุ่มคำที่ทำหน้าที่เป็นผู้กระทำผู้แสดงซึ่งเป็นส่วนสำคัญของประโยคและอาจมีบทขยายซึ่งเป็นคำหรือกลุ่มคำมาประกอบเพื่อทำให้มีใจความชัดเจนยิ่งขึ้น

2. ภาคแสดงของประโยคคือคำหรือกลุ่มคำที่ประกอบไปด้วยบทกริยาบทกรรมและส่วนเติมเต็มบทกริยาทำหน้าที่เป็นตัวกระทำหรือตัวแสดงของประธานส่วนบทกรรมทำหน้าที่เป็นผู้ถูกกระทำและส่วนเติมเต็มทำหน้าที่เสริมใจความของประโยคให้สมบูรณ์คือทำหน้าที่คล้ายบทกรรมแต่ไม่ใช้กรรมเพราะมิได้ถูกกระทำ

3. ส่วนขยายของประโยคอาจเป็นคำหรือกลุ่มคำอยู่ในภาคประธานหรืออยู่ในภาคแสดงซึ่งอาจเป็นการขยายกริยาขยายกรรมหรือขยายส่วนเติมเต็ม

ตัวอย่างประโยค

1. ประชาชนเล่นน้ำอย่างสนุกสนาน **ประชาชน** (ภาคประธาน) **เล่นน้ำ** (ภาคแสดง) **อย่างสนุกสนาน**(ส่วนขยาย)
2. อาจารย์ของฉันไหวสวยมาก **พี่สาว** (ภาคประธาน) **ไหว** (ภาคแสดง) **ของฉัน, สวยมาก** (ส่วนขยาย)
3. พระสงฆ์ท่านนั้นเดินผ่านเจดีย์วัดชาย (ภาคประธาน) **เดินผ่าน** (ภาคแสดง) **คนนั้น, เจดีย์วัด** (ส่วนขยาย)

ใบความรู้ ที่ 3
คำเชื่อมโยงประโยคสัมพันธ์ต่อเนื่อง

การเขียนใช้คำเชื่อมโยงประโยคสัมพันธ์ต่อเนื่อง หมายถึง การเชื่อมประโยคให้ต่อเนื่องเป็นประโยคเดียวกันอาจใช้คำเชื่อมที่เรียกว่า “สันธาน” หรืออาจใช้กลุ่มคำหรือที่เรียกว่า “สันธานวลี” เป็นตัวเชื่อม และเมื่อเชื่อมประโยคให้เกี่ยวเนื่องกันแล้ว เนื้อความของประโยคอาจมีลักษณะดังนี้

1.1 เชื่อมประโยคด้วยคำสันธานหรือสันธานวลี แล้วมีเนื้อความคล้อยตามกัน คำเชื่อมที่ใช้ เช่น และ ทั้ง... และอย่างไรก็ตามถึงกระนั้นก็ดี รวมทั้ง เพราะฉะนั้น เป็นต้น

ตัวอย่าง :

การบวชเป็นการสืบทอดพระพุทธศาสนาแล้วยังเป็นการสร้างอานิสงส์ให้แก่ตัวผู้บวช + และ + ผู้เป็นบิดามารดาอย่างยิ่งใหญ่
ชาวไทยรับวัฒนธรรมการไหว้มาได้ปรับปรุงให้เหมาะสมกับวิถีชีวิต + และ + ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรมของไทย
พุทธศาสนิกชนจะถวายเทียนพรรษา + และ + กิจกรรมทางศาสนาที่สำคัญ
วันสงกรานต์เป็นวันครอบครัว + และ + มีแนวโน้ม

1.2 เชื่อมประโยคด้วยคำสันธานหรือสันธานวลี แล้วมีเนื้อความเป็นเหตุเป็นผลกัน คำเชื่อมที่ใช้ เช่น จึง เพราะ เพราะฉะนั้น เป็นต้น

ตัวอย่าง :

พ่อแม่ได้รับอานิสงส์จากการบวช + เพราะ + ความตั้งใจของลูกที่บวช
ช่วงฤดูพรรษาพุทธศาสนิกชนชาวไทยถือเป็นโอกาสอันดี + เพราะ + ได้ฟังพระธรรมเทศนาตลอดเวลาเข้าพรรษา

คำเชื่อม คือ คำที่ใช้เชื่อมคำ วลี ประโยคเข้าด้วยกัน แบ่งออกเป็น 4 ชนิด ดังนี้

1. คำเชื่อมสมภาค คือ คำเชื่อมหน่วยภาษาชนิดเดียวกัน ให้เป็นหน่วยเดียวกัน อาจเป็นคำนาม คำสรรพนาม ประโยคย่อยกับประโยคย่อย ฯลฯ มี 4 คำ ได้แก่ กับ (หรือ กะ) และ หรือ แต่ เช่น

- เชื่อมคำนามกับคำนาม เช่น พ่อและแม่เป็นผู้ให้กำเนิดลูก
- เชื่อมคำนามกับคำนาม เช่น สังคมและศาสนา ในสังคมไทยสมัยใหม่นับว่าวันสงกรานต์เป็นวันครอบครัว

- การให้เกียรติและการไหว้แสดงถึงความเคารพต่อผู้ที่มีสัมมาคารวะในชีวิตประจำวันของคนในสังคม

- เชื่อมคำนามกับคำนาม เช่น พระสงฆ์ และพุทธศาสนิกชนบำเพ็ญกุศลในช่วงเวลาจำพรรษา

2. คำเชื่อมอนุประโยค คือ คำนำหน้าอนุประโยค ในประโยคซ้อน มี 3 ชนิดดังนี้

- คำเชื่อมนามานุประโยค ได้แก่ ที่ ว่า ให้ ที่ว่า นำหน้าอนุประโยคที่ทำหน้าที่เป็นประธาน กรรม หรือหน่วยเติมเต็ม เช่น

พุทธศาสนิกชนไทยจึงผูกพันอยู่กับความเชื่อว่า การบวชจะเป็นการสืบต่อพระพุทธศาสนา (กรรม)

การไหว้ที่มีความเหมาะสมกับวิถีชีวิตเป็นประเพณีอันดีงาม (ที่ ขยายคำนาม การไหว้)

ปีใหม่ที่มีความสุขเป็นประเพณีมงคล (ที่ ขยายคำนาม ปีใหม่)

วันเข้าพรรษาที่มีความสำคัญของพุทธศาสนาเป็นประเพณีของชาวพุทธ (ที่ ขยายคำนาม วันเข้าพรรษา)

- คำเชื่อมคุณานุประโยค ได้แก่ ที่ ซึ่ง อัน นำหน้าอนุประโยคที่ทำหน้าที่ขยายนาม เช่น

การบวชที่มีความสำคัญทางศาสนาเป็นประเพณีดี (ที่ ขยายคำนาม การบวช)

การไหว้ที่มีความเหมาะสมกับวิถีชีวิตเป็นประเพณีอันดีงาม (ที่ ขยายคำนาม การไหว้)

ปีใหม่ที่มีความสุขเป็นประเพณีมงคล (ที่ ขยายคำนาม ปีใหม่)

วันเข้าพรรษาที่มีความสำคัญของพุทธศาสนาเป็นประเพณีของชาวพุทธ (ที่ ขยายคำนาม วันเข้าพรรษา)

- คำเชื่อมวิเศษยานุประโยค ได้แก่ เพราะ ถ้า จนกระทั่ง เมื่อ ฯลฯ นำหน้าอนุประโยคที่ทำหน้าที่ขยายกริยา เช่น นักบวชอยู่ในบ้านไม่ได้เพราะต้องอยู่ที่วัด (เพราะ ขยายคำกริยา ไม่อยู่ในบ้าน)

พระภิกษุสงฆ์พักประจำอยู่ในวัดตลอดระยะเวลาฤดูฝน มีกำหนด 3 เดือน เพราะไม่สามารถออกนอกสถานที่ได้(เพราะ ขยายคำกริยา พักประจำอยู่ในวัด)

เขาไหว้ไม่ได้แสดงถึงการทักทายเพราะแสดงถึงมิตรภาพ มิตรไมตรี (เพราะ ขยายคำกริยา เขาไหว้)

3. คำเชื่อมเสริม คือ คำที่เพิ่มขึ้นเพื่อทำให้หน่วยภาษา 2 หน่วยสัมพันธ์กันได้ชัดเจนขึ้น ได้แก่ จึง เลย ถึง ก็ เช่น ผู้บวชได้ศึกษาถึงหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จึงนำไปสู่การปฏิบัติ

อย่างเคร่งครัดตลอด 3 เดือนในช่วงเวลาเข้าพรรษาพระสงฆ์อยู่จำพรรษา จึงเป็นโอกาสอันดีที่ได้ศึกษาพระธรรมวินัยจากพระสงฆ์ที่ทรงความรู้ การไหว้เป็นการแสดงมิตรภาพมิตรไมตรี จึงกลายเป็นวัฒนธรรมทักทายที่แสดงความเคารพ ผู้บวชได้ศึกษาถึงหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จึงนำไปสู่การปฏิบัติอย่างเคร่งครัด

4. คำเชื่อมสัมพันธ์สาร คือ คำเชื่อมตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปให้รวมกันเป็นข้อความเดียวกัน เช่น กล่าวคือ อย่างไรก็ตาม ในที่สุด ทว่า ทั้งนี้ อนึ่ง

ช่วงฤดูพรรษาพุทธศาสนิกชนชาวไทยถือเป็นโอกาสอันดีที่จะบำเพ็ญกุศล ในที่สุดรัฐบาลได้ประกาศให้วันเข้าพรรษาเป็นวันงดดื่มสุราแห่งชาติ

บทอ่าน เรื่อง ประเพณีการบวช

ประเพณีการบวช เป็นประเพณีสืบเนื่องในพระพุทธศาสนาที่คนไทยถือปฏิบัติ ในสังคมไทย ตั้งแต่โบราณกาลจนถึงปัจจุบัน บุคคลในครอบครัวพุทธศาสนิกชนไทยจึงผูกพันอยู่กับความเชื่อว่าการบวชนอกจากจะเป็นการสืบต่อพระพุทธศาสนาแล้วยังเป็นการสร้างอานิสงส์ให้แก่ตัวผู้บวช และผู้เป็นบิดามารดาอย่างยิ่งใหญ่อีกด้วย ชายไทยเมื่ออายุครบบวช จะต้องบวชให้ได้สักครั้งหนึ่งในชีวิต เพื่อการศึกษาพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าการมีโอกาสได้เป็นนักบวชดำรงเพศสมณะผู้ตั้งใจฝึกฝนอบรมตนเอง และสืบทอดอายุพระพุทธศาสนาสร้างกุศลอันยิ่งใหญ่ให้ตนเองและบิดามารดา รวมทั้งหมู่ญาติ เพราะฉะนั้นเรื่องการบวชจึงเป็นสิ่งสำคัญของชีวิตผู้ชายไทยทุกคน

การบวช เป็นศัพท์ที่ใช้ในทางศาสนาโดยมีขั้นตอนที่จะทำให้บุคคลธรรมดาผู้นับถือศาสนาต่าง ๆ กลายเป็นนักบวชของศาสนาที่ตนนับถือนั้น การบวชมักประกอบไปด้วยพิธีกรรมและแบบพิธีต่าง ๆ ผู้ที่กำลังเตรียมเข้าสู่การบวชเรียกว่า “ผู้เตรียมบวช” เป็นวัยที่เข้าสู่วัยผู้ใหญ่ ซึ่งจะต้องมีความรับผิดชอบในชีวิตของตนมากยิ่งขึ้น การบวชนิยมบวชตามประเพณีในช่วงก่อนวันเข้าพรรษา เพื่อที่จะได้สามารถอยู่ศึกษาพระธรรมตลอดจนระยะเวลาเข้าพรรษา ประมาณ 3 เดือน ก็จะลาสิกขาเมื่อพ้นวันออกพรรษาแล้ว แต่ถ้าบวชต่อไปก็ได้แล้วแต่ความสะดวก

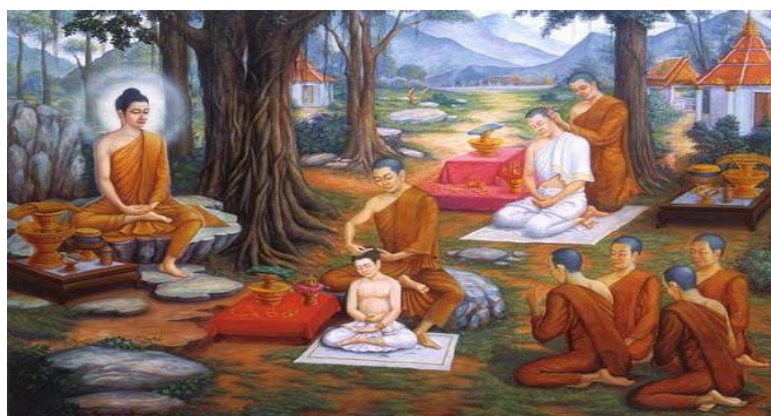
สาระสำคัญในการบวชถือได้ว่า ผู้บวชจะได้ศึกษาถึงหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติอย่างเคร่งครัด เข้าใจโลกธรรม ทำให้เป็นผู้ที่รู้จักมีสติมั่น เพื่อจะได้เข้าใจตรงกันจึงขอประมวลประโยชน์ของการบวชในประเด็นสำคัญดังนี้

1. ผู้บวชได้มีโอกาสฝึกฝนตนเองตามแบบของพระพุทธศาสนา อันเป็นการฝึกฝนพร้อมกันทั้งในส่วน กาย วาจา และใจ อย่างครบถ้วน และพ่อแม่ได้รับอานิสงส์จากการบวชมาก เพราะความตั้งใจของพ่อแม่ทุกคนคือ ปรารถนาให้ลูกเป็นคนดี มีความสำเร็จ มีความสุข
2. เป็นประโยชน์แก่โลกและสัตว์ทั้งหลาย ความหมายของคำว่าบวช คือการงดเว้นโดยทั่ว คือ งดเว้นจากการทำ การพูดและการคิดชั่วทางกายวาจาและใจทั้งในส่วนที่หยาบและละเอียด ส่วนที่หยาบ เช่นผู้ที่บวชแล้วไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต และไม่เบียดเบียนสัตว์โดยประการใด ๆ และเป็นการ

ขยายสันติภาพจากภายในออกไปสู่ภายนอกอย่างต่อเนื่อง ตราบใดยังมีการบวชเรียน ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ

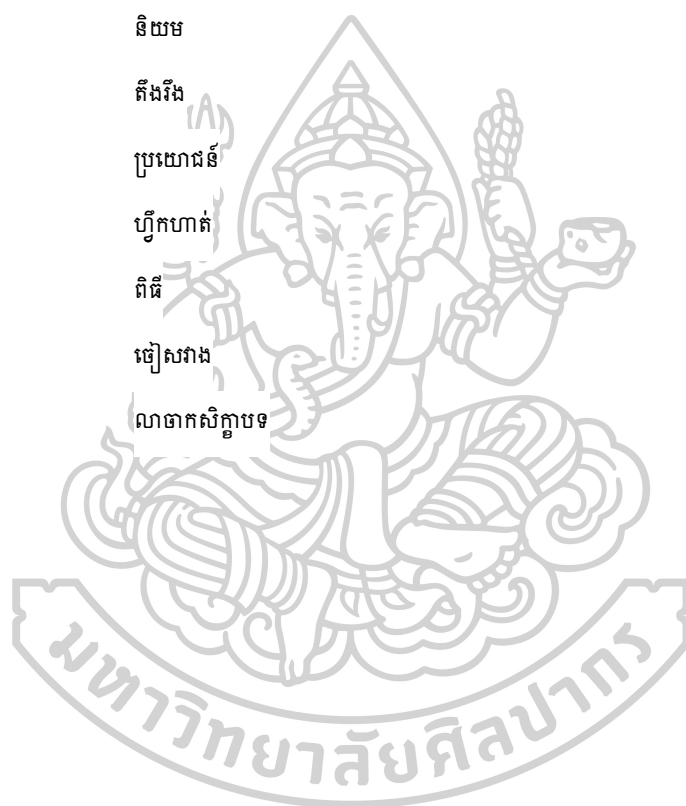
(ที่มา: กองเฝ้าระวังทางวัฒนธรรม: ประเพณีการบวชพระที่ควอรอนุรักษ์ https://www.m-culture.go.th/surveillance/ewt_news.php?nid=1283&filename=index

ประเพณีงานบวช https://arit.kpru.ac.th/ap2/local/?nu=pages&page_id=178&code_db=610004&code_type=01

คำศัพท์
ในบทอ่าน เรื่องประเพณีการบวช

1. พุทธศาสนิกชน	พุทธศาสนิก
2. อานิสงส์	ภคินิสงส์, ฌณชฎก
3. ปรรารถนา	ปรารถนา
4. นิยม	นิยม
5. เครื่องครัด	เครื่อง
6. ประโยชน์	ประโยชน์
7. ฝึกฝน	ฝึกฝน
8. พิธีกรรม	พิธี
9. งดเว้น	งดเว้น
10. ลาสึกขา	ลาสิกขา

ใบคำศัพท์
ประเพณีการบวช

พุทธศาสนิกชนตถุศาสนิก

อานิสงส์ ภาณิสัญญ, ฌตบฏ

ปรารธนา ฎฐา

นิยม นิยช

เครื่องรัดตึง

ประโยชน์บุษยาศ

ฝักฝนบูกบถ

พิธีกรรมตี

งดเว้น ฎษภ

ลาสิกขา ฌตทกสิฏฐช

ใบงานที่ 1
เรื่องประเพณีการบวช

ตอบคำถามต่อไปนี้

1. เลือกวงคำต่อไปนี้ให้ตรงตามเนื้อเรื่อง

1.1 ข้อใดไม่ใช่ความสำคัญของการบวช

- ก. เพื่อเป็นการทำหน้าที่ของพุทธศาสนิกชน
- ข. เพื่อเป็นการฝึกอบรมพัฒนาตนเอง
- ค. เพื่อพัฒนาชีวิตทั้งในด้านความประพฤติกรรมและจิตใจ
- ง. เพื่อการศึกษาทางด้านพระพุทธศาสนา

1.2 ข้อใดเป็นคำตอบที่ถูกต้องของการนิยมบวชตามประเพณีของไทย

ก. บวชก่อนวันเข้าพรรษา	ค. บวชตอนออกพรรษา
ข. บวชในวันสงกรานต์	ง. บวชตอนปลายปี

2. ผู้ที่กำลังเตรียมเข้าสู่การบวชเรียกว่าอะไร และจะต้องทำอะไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

.....

3. จงอธิบายสาระสำคัญในการบวชของไทย เขียนข้อความ 1 เรื่อง 10 ประโยค (1 ย่อหน้า) เป็นภาษาไทย

.....

.....

.....

.....

.....

คำตอบ ใบงานที่ 1
เรื่อง ประเพณีการบวช

ตอบคำถาม

1. เลือกวงคำตอบต่อไปนี้ให้ตรงตามเนื้อเรื่อง

1.1 ข้อใดไม่ใช่ความสำคัญของการบวช

- ก. เพื่อเป็นการทำหน้าที่ของพุทธศาสนิกชน
- ข. เพื่อเป็นการฝึกอบรมพัฒนาตนเอง
- ค. เพื่อพัฒนาชีวิตทั้งในด้านความประพฤติกรรมและจิตใจ
- ง. เพื่อการศึกษาทางด้านพระพุทธศาสนา

1.2 ข้อใดเป็นคำตอบที่ถูกต้องของการนิยมบวชตามประเพณีของไทย

- ก. บวชก่อนวันเข้าพรรษา
- ข. บวชในวันสงกรานต์
- ค. บวชตอนออกพรรษา
- ง. บวชตอนปลายปี

2. ผู้ที่กำลังเตรียมเข้าสู่การบวชเรียกว่า “ผู้เตรียมบวช” และจะต้องเตรียมตัวฝึกฝนตัวเองให้พร้อมทั้งในส่วน กาย วาจา และใจ อย่างครบถ้วน ฝึกฝนตนเองตามแบบของพระพุทธศาสนา

3. สาระสำคัญในการบวช คือผู้บวชได้มีโอกาสฝึกฝนตนเองตามแบบของพระพุทธศาสนาทั้งกาย วาจา และใจ อย่างครบถ้วน ได้ศึกษาถึงหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติอย่างเคร่งครัด เข้าใจโลกธรรม ทำให้เป็นผู้ที่รู้จักมีสติมั่น งดเว้นจากการทำ การพูดและการคิดชั่วทางกายวาจาและใจทั้งในส่วนที่หยาบและละเอียด ผู้ที่บวชแล้วไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต

บทอ่าน เรื่องประเพณีการบวช(ภาษาเขมร)
ប្រពៃណីនៃការបួស

ការបួសរៀនក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនានៅប្រទេសកម្ពុជាមានប្រវត្តិកំរិតយូរមកហើយ ប្រជាជនខ្មែរទាំងអស់ស្រ្តីនិងស្តេច រមែងនិយមការបួសរៀនតាំងពីសម័យដែលព្រះពុទ្ធសាសនាចូលមកក្នុងប្រទេសកម្ពុជាតាំងបុរាណកាលមកម្ល៉េះ ដោយចង់ជម្រះខ្លួនឱ្យបរិសុទ្ធ ។

តាំងតែពីបរមបុរាណមករហូតមកដល់បច្ចុប្បន្ននៅតែជាទំនៀមទំលាប់របស់ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរដែល ព្រោះវាជាស្ថានសីល ព្រះធម៌ចម្បងមនុស្សទៅកាន់ភាពរុងរឿងនៃជីវិត រៀនចាកអំពើបាបទាំងឡាយ កើតមានតែភាពស្ងប់ស្ងាត់ មិនលោភលន់មានចំណេះដឹងខ្ពង់ខ្ពស់ ជួយបំភ្លឺភាពត្រឹមត្រូវដល់មនុស្សជំនាន់ក្រោយជាបន្តបន្ទាប់។ ការចូលទៅបួសរៀន ត្រូវបានគេហៅថា “បំបួសនាគ” ចំពោះអត្ថន័យនៃពាក្យថា “នាគ” នៅទីនេះ មិនមែនសំដៅទៅលើសត្វនាគនោះទេ តែមានន័យថា “ល្អប្រសើរ, ខ្ពង់ខ្ពស់, ឧត្តុង្គឧត្តម ”។ ដូច្នេះ ការ “បំបួសនាគ” ផ្តោតអត្ថន័យសំខាន់ទៅលើអ្នកដែលមានឋានៈខ្ពង់ខ្ពស់ អ្នកប្រសើរ ដែលបានលះបង់ នូវអំពើបាបគ្រប់យ៉ាង។ ការបំបួសនាគចែកចេញជាពីរបែបគឺ បំបួសភិក្ខុនិងបំបួសសាមណេរ (ឬហៅថា “នេន”) បួសភិក្ខុ គឺសម្រាប់បុរសពេញវ័យចាប់ពី២០ឆ្នាំឡើង រីឯបំបួសនេនគឺការបំបួសតាំងពីអាយុ៧ឆ្នាំឡើងទៅ។

ពីបំបួសនាគនេះជាពិធីដែលមានទម្លាប់ធ្វើតាំងពីបុរាណកាលមកហើយដែលចូលជ្រួតជ្រាបទៅក្នុងចិត្តនៃប្រជាជនខ្មែរគ្រប់រូប ព្រោះព្រះពុទ្ធសាសនាខ្មែរបានចាត់ទុកជាសាសនាតែមួយរបស់ជាតិ។ ឯការបំបួសកូនចៅជាកិច្ចទំនុកបំរុងព្រះពុទ្ធសាសនាមួយដែរ ម៉្យាងទៀតព្រះពុទ្ធសាសនាជាប្រភពនៃការបណ្តុះបណ្តាលនិស្ស័យអក្សរសាស្ត្រ និងគម្រឹះវិជ្ជាផ្សេងៗមានជំនាញសំណង់ និងការរចនាផ្សេងៗជាដើម។ មនុស្សដែលបានបួសក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនាមានតម្លៃខ្ពស់ជាងមនុស្ស ដែលពុំបានបួស ព្រោះអ្នកស្រុកតែងយល់ថា អ្នកបួសជាមនុស្សស្គាល់ បាបបុណ្យ គុណទោសច្បាស់លាស់ ហើយខ្មែរយើងតែងមានជំនឿម៉្យាងទៀតថា “បួសនេន សងគុណម្តាយ បួសភិក្ខុ សងគុណឪពុក”។ ជំនឿទាំងនេះបានជ្រាបជ្រៅទៅក្នុងសន្តានចិត្តប្រជាជនខ្មែរទូទាំងប្រទេស រហូតដល់ពេលរៀបចំទុកដាក់កូនចៅឱ្យមានប្តី-ប្រពន្ធ ក៏គេនិយមប្រកាន់វិធីសកតែបុរសណា ដែលបានបួសរៀនផងដែរ។

การฝึกเขียนประโยค

เรื่อง ประเพณีการบวช (จากบทอ่านวันเข้าพรรษาภาษาเขมร)

1.เขียนข้อความ 1 เรื่อง 10 ประโยค เป็นภาษาไทย จากการสาระสำคัญในการบวชของกัมพูชา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนประโยค

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาภูมิพู่ระดับปริญญาตรีด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ
CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและภูมิพู่

**แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาสัมพัชาระดับปริญญาตรี
ที่มีต่อเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC**

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา
2. แบบสอบถามความคิดเห็นฉบับนี้มี 3 ตอนคือด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และด้านประโยชน์และการนำไปใช้จำนวนข้อคำถาม 10 ข้อ
3. คำตอบทุกข้อไม่มีข้อใดถูกหรือผิดขอให้นักศึกษาตอบให้ตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษามากที่สุดเพราะข้อมูลที่นักศึกษาตอบจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก
4. คำตอบของนักศึกษาจะไม่มีผลกระทบต่อการเรียนของนักศึกษาแต่อย่างใด
5. ให้นักศึกษาอ่านคำถามแล้วพิจารณาอย่างรอบคอบ แล้วตอบโดยทำเครื่องหมาย ✓ ให้ตรงกับช่องที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุดโดยมีเกณฑ์ดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	ในระดับคะแนน	5
เห็นด้วยมาก	ในระดับคะแนน	4
เห็นด้วยปานกลาง	ในระดับคะแนน	3
เห็นด้วยน้อย	ในระดับคะแนน	2
เห็นด้วยน้อยที่สุด	ในระดับคะแนน	1

ข้อที่	รายการที่แสดงความคิดเห็น	ระดับความเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้					
1.1	ครูมีวิธีการจัดการเรียนรู้ที่สร้างบรรยากาศ สนุกสนานและน่าสนใจ					
1.2	กิจกรรมการเรียนรู้ปลุกเร้าและจูงใจให้นักศึกษา กระตือรือร้นในการเรียน					
1.3	วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีบรรยากาศทำงาน ร่วมกับผู้อื่นทำให้เกิดความสามัคคี					
2	ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้					
2.1	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อ เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบท อ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา ทำ ให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาเรื่องการเขียนประโยค ภาษาไทยมากยิ่งขึ้น					
2.2	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อ เทคนิคการสอนแบบร่วมมือCIRC ร่วมกับบท อ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา สามารถช่วยพัฒนาทักษะการเขียนประโยค ภาษาไทยของนักศึกษาให้ดียิ่งขึ้น					
2.3	นักศึกษาพึงพอใจในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ของนักศึกษาที่มีต่อเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทย และกัมพูชา					

ข้อที่	รายการที่แสดงความคิดเห็น	ระดับความเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
2.4	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา มีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน					
3	ด้านประโยชน์และการนำไปใช้					
3.1	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา ทำให้การเรียนวิชาภาษาไทยง่ายยิ่งขึ้น					
3.2	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชาให้นักศึกษาเกิดนิสัยรักการอ่านรักการเขียน					
3.3	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา มีประโยชน์ต่อนักศึกษา และเหมาะสมที่จะใช้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย					

ตอนที่ 2 ให้นักศึกษาเสนอแนะความคิดเห็นที่มีต่อเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

.....

.....

.....

.....

ตารางที่ 8 คะแนนผลการสอบก่อนและหลังการเรียนเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา (รายบุคคล)

คนที่	1. การเขียนสะกดคำ		2. การเรียบเรียงประโยคถูกต้องตามไวยากรณ์		3. การเขียนใช้คำเชื่อมประโยคสัมพันธ์ต่อเนื่อง		4. การเรียบเรียงลำดับเหตุการณ์		รวม	
	ก่อนเรียน	หลังเรียน	ก่อนเรียน	หลังเรียน	ก่อนเรียน	หลังเรียน	ก่อนเรียน	หลังเรียน	ก่อนเรียน	หลังเรียน
1	1	3	2	4	2	4	1	4	6	15
2	2	4	3	4	3	4	2	3	10	15
3	2	4	3	4	1	3	2	4	8	15
4	3	4	1	4	2	4	2	4	8	16
5	3	4	2	4	2	4	3	4	10	16
6	1	3	1	3	2	4	1	3	5	13
7	2	4	2	3	1	4	2	4	7	15
8	2	3	3	4	2	3	3	4	10	14
9	1	2	1	3	2	4	1	3	5	12
10	3	4	3	4	2	4	2	4	10	16
11	2	3	3	4	3	4	3	4	11	15
12	1	3	1	3	1	4	2	4	5	14
13	1	3	1	4	2	4	1	3	5	14

การเขียนประโยค	ช่วงเวลา	คะแนน เต็ม	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	t	p
1.การเขียนสะกดคำ	ก่อนเรียน	4	1.85	0.80	-1.22	.00
	หลังเรียน	4	3.38	0.65		
2. การเรียบเรียงประโยค ถูกต้องตามไวยากรณ์	ก่อนเรียน	4	2.00	0.91	-1.24	.00
	หลังเรียน	4	3.69	0.48		
3. การเขียนใช้คำเชื่อม ประโยคสัมพันธ์ต่อเนื่อง	ก่อนเรียน	4	1.92	0.64	-1.54	.00
	หลังเรียน	4	3.85	0.38		
4. การเรียบเรียงลำดับ เหตุการณ์	ก่อนเรียน	4	1.92	0.76	-1.41	.00
	หลังเรียน	4	3.69	0.48		
รวม	ก่อนเรียน	16	7.69	2.32	-13.86	.00

ตารางที่ 9 สรุปคะแนนเฉลี่ยและระดับการพัฒนาหลังเรียนแต่ละแผนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

กลุ่ม	แผนที่ 1		แผนที่ 2		แผนที่ 3		แผนที่ 4		(\bar{X})	S.D.
	คะแนน พัฒนา	ระดับ การ พัฒนา	คะแนน พัฒนา	ระดับ การ พัฒนา	คะแนน พัฒนา	ระดับ การ พัฒนา	คะแนน พัฒนา	ระดับ การ พัฒนา		
1	25	เก่งมาก	26	ยอดเยี่ยม	29	ยอดเยี่ยม	30	ยอดเยี่ยม	27.5	2.38
2	23	เก่งมาก	25	เก่งมาก	28	ยอดเยี่ยม	29	ยอดเยี่ยม	26.25	2.75
3	17	เก่งมาก	25	เก่งมาก	27	ยอดเยี่ยม	28	ยอดเยี่ยม	24.25	4.99
4	15	เก่ง	20	เก่ง	25	เก่งมาก	29	ยอดเยี่ยม	22.25	6.08

ตารางที่ 10 แบบสำรวจค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ขององค์ประกอบและความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC กับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ						IOC
	1	2	3	4	5	รวม	
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1							
1. สารสำคัญ	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
1.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
1.2 สอดคล้องกับเนื้อหา							
2. จุดประสงค์การเรียนรู้							
2.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
2.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	0	+1	+1	+1	+1	3	0.8
2.3 สอดคล้องกับการเรียนรู้และการประเมินผล	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
3. สารการเรียนรู้							
3.1 ความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
3.2 ความสอดคล้องกับเนื้อหาและมาตรฐานการเรียนรู้	0	+1	+1	+1	+1	3	0.8
3.3 ความสอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
4. กระบวนการจัดการเรียนรู้							
4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
4.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
4.3 สอดคล้องกับการเรียนรู้และการวัดประเมินผล	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
5. สื่อการจัดการเรียนรู้							
5.1 สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
5.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	3	1

ตารางที่ 10 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ						IOC
	1	2	3	4	5	รวม	
6.การวัดและประเมินผล							
6.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
6.2 สอดคล้องกับการเนื้อหาสาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
6.3 สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
ค่าดัชนีความสอดคล้อง	1						

ตารางที่ 11 แบบสำรวจค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ขององค์ประกอบและความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ						IOC
	1	2	3	4	5	รวม	
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2							
1. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
1.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
1.2 สอดคล้องกับเนื้อหา							
2. จุดประสงค์การเรียนรู้							
2.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
2.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	0	+1	+1	+1	+1	3	0.8
2.3 สอดคล้องกับการเรียนรู้และการประเมินผล	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
3. สาระการเรียนรู้							
3.1 ความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
3.2 ความสอดคล้องกับเนื้อหาและมาตรฐานการเรียนรู้	0	+1	+1	+1	+1	3	0.8
3.3 ความสอดคล้องกับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1

ตารางที่ 11 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ						IOC
	1	2	3	4	5	รวม	
4. กระบวนการจัดการเรียนรู้							
4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
4.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
4.3 สอดคล้องกับการเรียนรู้และการวัดประเมินผล	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
5. สื่อการจัดการเรียนรู้							
5.1 สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
5.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
6. การวัดและประเมินผล							
6.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
6.2 สอดคล้องกับการเนื้อหาสาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
6.3 สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1

ตารางที่ 12 แบบสำรวจค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ขององค์ประกอบและความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ						IOC
	1	2	3	4	5	รวม	
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3							
1. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
1.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
1.2 สอดคล้องกับเนื้อหา							

ตารางที่ 12 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ						IOC
	1	2	3	4	5	รวม	
2. จุดประสงค์การเรียนรู้							
2.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
2.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	0	+1	+1	+1	+1	3	0.8
2.3 สอดคล้องกับการเรียนรู้และการประเมินผล	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
3. สาระการเรียนรู้							
3.1 ความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
3.2 ความสอดคล้องกับเนื้อหาและมาตรฐานการเรียนรู้	0	+1	+1	+1	+1	3	0.8
3.3 ความสอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
4. กระบวนการจัดการเรียนรู้							
4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
4.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
4.3 สอดคล้องกับการเรียนรู้และการวัดประเมินผล	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
5. สื่อการจัดการเรียนรู้							
5.1 สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
5.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
6. การวัดและประเมินผล							
6.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
6.2 สอดคล้องกับการเนื้อหาสาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
6.3 สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1

ตารางที่ 13 แบบสำรวจค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ขององค์ประกอบและความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ						IOC
	1	2	3	4	5	รวม	
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4							
1. สารสำคัญ	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
1.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
1.2 สอดคล้องกับเนื้อหา							
2. จุดประสงค์การเรียนรู้							
2.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
2.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	0	+1	+1	+1	+1	3	0.8
2.3 สอดคล้องกับการเรียนรู้และการประเมินผล	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
3. สารการเรียนรู้							
3.1 ความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
3.2 ความสอดคล้องกับเนื้อหาและมาตรฐานการเรียนรู้	0	+1	+1	+1	+1	3	0.8
3.3 ความสอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
4. กระบวนการจัดการเรียนรู้							
4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
4.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
4.3 สอดคล้องกับการเรียนรู้และการวัดประเมินผล	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
5. สื่อการจัดการเรียนรู้							
5.1 สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
5.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	3	1

ตารางที่ 13 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ						IOC
	1	2	3	4	5	รวม	
6.การวัดและประเมินผล							
6.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
6.2 สอดคล้องกับการเนื้อหาสาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1
6.3 สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	3	1

ตารางที่ 14 สรุปการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) การใช้ภาษา ความถูกต้องของข้อความถาม แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเป็นแบบทดสอบอัตนัย จำนวน 1 ข้อ

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)
	1	2	3	4	5	
1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00

ตารางที่ 15 ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ในการสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

ข้อ ที่	รายการที่แสดงความคิดเห็น	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC
		1	2	3	
1	ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้				
1.1	ครูมีวิธีการจัดการเรียนรู้ที่สร้างบรรยากาศสนุกสนานและน่าสนใจ	+1	+1	+1	1.00
1.2	กิจกรรมการเรียนรู้ปลุกเร้าและจูงใจให้นักศึกษาระดมความคิดเห็นในการเรียน	+1	+1	+1	1.00
1.3	วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีบรรยากาศทำงานร่วมกับผู้อื่นทำให้เกิดความสามัคคี	+1	+1	+1	1.00
2	ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้				
2.1	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา ทำให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาเรื่อง การเขียนประโยคภาษาไทยมากยิ่งขึ้น	+1	+1	+1	1.00
2.2	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา สามารถช่วยพัฒนาทักษะการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาให้ดียิ่งขึ้น	+1	+1	+1	1.00
2.3	นักศึกษาพึงพอใจในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา	+1	+1	+1	1.00
2.4	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชามีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน	+1	+1	+1	1.00

ตารางที่ 15 (ต่อ)

ข้อ ที่	รายการที่แสดงความคิดเห็น	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC
		1	2	3	
3	ด้านประโยชน์และการนำไปใช้				
3.1	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา ทำให้การเรียนรู้วิชาภาษาไทยง่ายยิ่งขึ้น	+1	+1	+1	1.00
3.2	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือCIRCร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา ทำให้นักศึกษาเกิดนิสัยรักการอ่านรักการเขียน	+1	+1	+1	1.00
3.3	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชามีประโยชน์ต่อนักศึกษาและเหมาะสมที่จะใช้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย	+1	+1	+1	1.00

ภาคผนวก ง
ผลการวิเคราะห์สมมติฐาน

ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาพิการระดับปริญญาตรีด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

ตารางที่ 16 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาพิการระดับปริญญาตรีด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชาปรากฏดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนนักศึกษา (n)	คะแนน เต็ม	\bar{X}	S.D.	t	p
ก่อนการจัดการเรียนรู้	13	16	7.69	2.32	- 13.	.00
หลังการจัดการเรียนรู้	13	16	14.62	1.19	86	

ตารางที่ 17 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษากัมพูชาระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา

รายการ	(\bar{X})	(S.D.)	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้				
1. ครูมีวิธีการจัดการเรียนรู้ที่สร้างบรรยากาศสนุกสนานและน่าสนใจ	4.15	0.69	มาก	3
2. กิจกรรมการเรียนรู้ปลุกเร้าและจูงใจให้นักศึกษากระตือรือร้นในการเรียน	4.46	0.78	มาก	2
3. วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีบรรยากาศทำงานร่วมกับผู้อื่นทำให้เกิดความสามัคคี	4.54	0.66	มากที่สุด	1
รวมด้านบรรยากาศในการเรียนรู้	4.38	0.47	มาก	3
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้				
4. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา ทำให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาเรื่องการเขียนประโยคภาษาไทยมากยิ่งขึ้น	4.62	0.51	มากที่สุด	2
5. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา สามารถช่วยพัฒนาทักษะการเขียนประโยคภาษาไทยของนักศึกษาให้ดียิ่งขึ้น	4.69	0.48	มากที่สุด	1
6. นักศึกษาพึงพอใจในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา	4.38	0.51	มาก	3
7. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชามีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน	4.38	0.65	มาก	3
รวมด้านวิธีการจัดการเรียนรู้	4.52	0.31	มากที่สุด	2

ตารางที่ 17 (ต่อ)

รายการ	(\bar{x})	(S.D.)	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
ด้านประโยชน์และการนำไปใช้				
8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา ทำให้การเรียนรู้วิชาภาษาไทยง่ายยิ่งขึ้น	4.54	0.52	มากที่สุด	2
9. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือ CIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา ทำให้นักศึกษาเกิดนิสัยรักการอ่านรักการเขียน	4.46	0.52	มาก	3
10. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบร่วมมือCIRC ร่วมกับบทอ่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและกัมพูชา มีประโยชน์ต่อนักศึกษา และเหมาะสมที่จะใช้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย	4.77	0.44	มากที่สุด	1
รวมด้านประโยชน์และการนำไปใช้	4.59	0.20	มากที่สุด	1
ความคิดเห็นโดยภาพรวม	4.50	0.26	มากที่สุด	

แบบทดสอบการเขียนประโยคภาษาไทย

เรื่องการพัฒนาความสามารถการเขียนประโยคภาษาไทย

สาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 จำนวน 1 ข้อ

ชื่อ.....Sokhom Sreynich..... ชั้น.....ปี.....2.....

คำชี้แจง ให้นักศึกษาเขียนข้อความ 1 เรื่อง (10 ประโยค) เป็นภาษาไทยจากบทอ่านภาษาเขมรจากภาพที่ครูกำหนดให้เป็นประโยคภาษาไทย พร้อมตั้งชื่อเรื่อง โดยใช้เวลา 40 นาที

สงกรานต์ของประเทศกัมพูชาเรียกกันว่า “โจลชนัมทเมย หรือ โจล ชนัมแจมร์” จะกำหนดให้จัดขึ้นในวันที่ 14-15-16 เมษายน ในทุก ๆ ปี ซึ่งประเพณีที่ใกล้เคียงกับของไทย คือมีทั้งการทำบุญตักบาตร ครอบคร้วมารวมตัวกัน สรงน้ำพระ รดน้ำดำหัวผู้ใหญ่ ก่อเจดีย์ทราย รวมถึงมีการละเล่นพื้นบ้านร่วมด้วย สงกรานต์ของประเทศกัมพูชาจะมีการนิมนต์พระมาสวดให้ศิลาให้พรในการถวายเป็นเจดีย์ทรายและก็จะมีการสรงน้ำพระ สงฆ์ พระพุทธรูปและการรดน้ำดำหัวผู้ใหญ่โดยจะใช้น้ำที่ผสมน้ำหอมหรือน้ำอบ เป็นช่วงเวลาที่คนทุกเพศทุกวัยได้ใช้เวลาทำกิจกรรมร่วมกันด้วยความชื่นมื่น มีความสุข ประเพณีสงกรานต์ของกัมพูชา

แบบทดสอบการเขียนประโยคภาษาไทย
 เรื่องการพัฒนาความสามารถการเขียนประโยคภาษาไทย
 สาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 จำนวน 1 ข้อ

ชื่อ.....Mocun Mengheng..... ชั้น.....ปี.....2.....

คำชี้แจง ให้นักศึกษาเขียนข้อความ 1 เรื่อง (10 ประโยค) เป็นภาษาไทยจากบทอ่านภาษาเขมรจากภาพที่ครูกำหนดให้เป็นประโยคภาษาไทย พร้อมทั้งข้อเรื่อง โดยใช้เวลา 40 นาที

โจลชนัมทเมย จัดขึ้นในวันที่ 14-16 เมษายน อยู่ในช่วงคืนฤดูเก็บเกี่ยว วันที่ 1 ในวันโจลชนัมทเมย ประชาชนกัมพูชาจะเดินทางกลับบ้านเกิดในต่างจังหวัด ไปเที่ยวสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ และสนุกไปกับความบันเทิงมากมาย ไม่ว่าจะที่กรุงพนมเปญ เมืองพระตะบอง เสียมราฐ สีหนุวิลล์ หรือจังหวัดต่าง ๆ

พิธีสงกรานต์ เป็นพิธีกรรมที่เกิดขึ้นในสมาชิกในครอบครัว หรือชุมชนบ้านใกล้เรือนเคียง ลักษณะเป็นองค์ประกอบหลักในพิธีโจลชนัมทเมย ได้แก่ การใช้น้ำเย็น พิธีการสงฆ์ที่นำสิริมงคล เพื่อให้เป็นการเริ่มต้นปีใหม่ที่มีความสุขใช้น้ำรดให้แก่กันเพื่อความชุ่มชื่น มีการขอพรจากผู้ใหญ่ การรำลึกและกตัญญูต่อบรรพบุรุษที่ล่วงลับ ประเพณีกลับบ้านในเทศกาลสงกรานต์ นับวันสงกรานต์เป็นวันครอบครัว

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	Sreymom Suy
วัน เดือน ปี เกิด	31 August 1991
สถานที่เกิด	Banteay Meanchey Province, Cambodia.
วุฒิการศึกษา	2011: Graduated Teacher Vocational Training from Regional Teacher Training Center Of Battambang (Battambang Province) 2014: Graduated Bachelor Degree of Khmer Literature and Art from Cambodia University of Specialties (CUS) 2018: The Royal Scholarship Her Royal Highness Princess Maha Chakri Sirindhorn's Education Project to the Kingdom of Cambodia 2022: Graduated Master Degree of Teaching Thai Language, Silpakorn University In Thailand
ที่อยู่ปัจจุบัน	Il Village, Kompong Svay commune, Serey Sophon district Banteay Meanchey Province, Cambodia.

